तेजोमय प्रकाशन, नाशिक (महाराष्ट्र), भारत.

ई साहित्य प्रतिष्ठान

सादर करत आहे

शून्य स्पर्श

चेतन सु. जावळे

शून्य स्पर्श

लेखक: चेतन सु. जावळे

पद्मनाभ ,’४०१, कल्याणी नगर, गंगापूर रोड, नाशिक.

भ्रमण दरध्वनी ९४२२७७०८६९

jawalechetan@gmail.com

मुखपृष्ठ- AI Gemini

या पुस्तकातील लेखनाचे सर्व हक्क लेखकाकडे सुरक्षित असून पुस्तकाचे किंवा त्यातील अंशाचे पुनर्मुद्रण वा नाट्य, चित्रपट किंवा इतर रुपांतर करण्यासाठी लेखकाची लेखी परवानगी घेणे आवश्यक आहे. तसे न केल्यास कायदेशीर कारवाई (दंड व तुरुंगवास) होऊ शकते..

This declaration is as per the Copyright Act 1957 read with Sections 43 and 66 of the IT Act 2000. Copyright protection in India is available for any literary, dramatic, musical, sound recording and artistic work. The Copyright Act 1957 provides for registration of such works. Although an author’s copyright in a work is recognised even without registration. Infringement of copyright entitles the owner to remedies of injunction, damages and accounts.

प्रकाशक :- ई साहित्य प्रतिष्ठान

www.esahity.com
esahity@gmail.com
Whatsapp- 9987737237
(विनामूल्य ई पुस्तकांसाठी फ़क्त नाव गाव कळवा)
प्रकाशन : १० सप्टेंबर २०२५

छापिल प्रत खासगी वितरणासाठी उपलब्ध
देणगी मूल्य- रु. ३००/- फक्त
(१००% रक्कम लेखकाकडे छपाईचा खर्च म्हणून जाईल.)
(संपर्क- चेतन सु. जावळे – ९४२२७७०८६९

©esahity Pratishthan®2026

- विनामूल्य वितरणासाठी उपलब्ध.
- आपले वाचून झाल्यावर आपण हे फ़ॉरवर्ड करू शकता.
- हे ई पुस्तक वेबसाईटवर ठेवण्यापुर्वी किंवा वाचनाव्यतिरिक्त कोणताही वापर करण्यापुर्वी ई-साहित्य प्रतिष्ठानची लेखी परवानगी घेणे आवश्यक आहे.

शून्य स्पर्श

विज्ञान कथा – लघुकादंबरी

लेखक

चेतन सु. जावळे

९४२२७७०८६९

तेजोमय प्रकाशन
नाशिक

तेजोमय प्रकाशन, नाशिक.

शून्य स्पर्श
लेखक - चेतन सु. जावळे

प्रकाशन दिनांक : २१ जुलै २०२५
मुखपृष्ठ © तेजोमय प्रकाशन, नाशिक (महाराष्ट्र), भारत.
प्रकाशक : तेजोमय प्रकाशन,
पसायदान बंगला क्र. ३३, शास्त्रीनगर सोसायटी,
गजानन महाराज मंदिराजवळ,
इंदिरानगर, नाशिक – ४२२००९, महाराष्ट्र, भारत.
वेबसाइट : https://tejomayprakashan.blogspot.com/
ई-मेल : prakashantejomay@gmail.com
मुद्रक : तेजोमय प्रकाशन, नाशिक
ISBN : 978-81-688664-1-6
कॉपीराइट © २०२५. तेजोमय प्रकाशन, नाशिक (महाराष्ट्र), भारत.
सर्व हक्क राखीव.
भाषा : मराठी
पृष्ठसंख्या : १०५
किंमत : रु. १५० /-
आकार : ५.३" × ८.३", सॉफ्टबाउंड, सॉफ्ट कव्हर (इमेज रॅप),
कागदाचा रंग – पांढरा.
सर्व हक्क राखीव. प्रकाशकांची पूर्वपरवानगी घेतल्याशिवाय या प्रकाशनाचा कोणताही भाग कोणत्याही स्वरूपात किंवा कोणत्याही माध्यमाद्वारे - इलेक्ट्रॉनिक, यांत्रिक, छायाप्रत (फोटोकॉपी), ध्वनिमुद्रण किंवा इतर कोणत्याही प्रकारे - पुनरुत्पादित, संग्रहित किंवा प्रसारित करता येणार नाही.

प्रस्तावना

विज्ञान जेव्हा मानवी महत्त्वाकांक्षेच्या पलीकडे जाऊन निसर्गाच्या अंतिम सीमांना आव्हान देते, तेव्हा निर्माण होणारा अंधार मानवाचाच अंत करायला कसा सरसावतो, याचे अंगावर काटा आणणारे चित्रण म्हणजेच 'शून्य स्पर्श'. ही कथा केवळ एका तांत्रिक उपकरणाची नाही, तर मानवी मज्जासंस्था, डार्क वेब, खोल समुद्रातील अथांग पोकळी आणि शतकानुशतके साचलेली मानवी भीती यांच्यातील एका भीषण युद्धाची गाथा आहे.

'सोमा-टेक'ने तयार केलेला 'HL-7' पॅच हा वरवर पाहता मानवाला आभासी स्पर्शाचे सुख देणारा आविष्कार वाटतो. परंतु, त्याच्या मुळाशी 'DEPTH' नावाचा एक असा डिजिटल राक्षस दडला आहे, जो मानवी संवेदनांचा आणि वेदनांचा घास घेतो. स्वतःच्याच मज्जासंस्थेला 'फ्यूज' बनवून जगाला वाचवणाऱ्या 'आर्थर व्हॅन्स'चा हा थरारक प्रवास वाचकाला एका अशा निर्वात पोकळीत घेऊन जातो, जिथे भावनांना स्पर्श उरत नाही आणि अस्तित्वाला जाणीव उरत नाही. तंत्रज्ञान आणि अमानवी चेतनेचा हा संघर्ष वाचकांच्या मनाचा ठाव घेईल यात शंका नाही.

-चेतन जावळे

लेखक परिचय

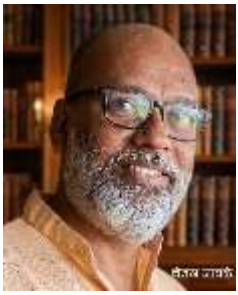

प्रोफेसर (डॉ.) चेतन सुरेश जावळे हे उच्चविद्याविभूषित शिक्षणतज्ज्ञ व 'विद्यावाचस्पती' (Ph.D.) आहेत. त्यांना अध्यापन क्षेत्रातील तब्बल २२ वर्षांचा प्रदीर्घ व समृद्ध अनुभव आहे. विज्ञानातील कठीण आणि क्लिष्ट संकल्पना सहज, सोप्या आणि रंजक मराठी भाषेत मांडण्यात त्यांचा हातखंडा आहे. त्यांचे जीवशास्त्रावरील दर्जेदार लेखन विशेष प्रसिद्ध असून वाचकांच्या पसंतीस उतरले आहे. ते सध्या नाशिक (महाराष्ट्र) येथे कार्यरत आणि स्थायिक आहेत.

- ९४२२७७०८६९
- jawalechetan@gmail.com

स्पर्शाचा शाप - शून्य स्पर्श

सोमा-टेकची ती प्रयोगशाळा म्हणजे आधुनिक विज्ञानाचं एक थंडगार स्मशान होतं. तिथल्या हवेत नेहमीच एक हाडं गोठवणारी थंडी असायची. ही थंडी सामान्य एअर कंडिशनरची नव्हती; तर ती जणू माणसाच्या अस्तित्वाला नाकारणारी, त्याच्या शरीरातील ऊब शोषून घेणारी एक निर्जंतुक आणि मृत थंडी वाटायची. तिथल्या भिंती इतक्या टोकाच्या पांढऱ्या होत्या की, त्यांच्याकडे काही क्षण जरी रोखून पाहिलं, तरी डोळ्यांच्या बाहुल्यांमधून पाणी येऊ लागे आणि दृष्टी धूसर व्हायची. वातावरणात ओझोनचा उग्र गंध, जळलेल्या सिलिकॉन सर्किट्सचा वास आणि नवीन प्लास्टिकचा तो गुदमरवून टाकणारा दर्प भरलेला होता.

रात्रीच्या काळोखात घड्याळाच्या काट्यांनी १:१७ ची वेळ दर्शवली होती. सर्व जग निद्राधीन असताना, आर्थर व्हॅन्स त्या

प्रयोगशाळेच्या निळ्या प्रकाशात पूर्णपणे एकटा होता. त्याच्या समोर असलेल्या थंड, पोलादी टेबलावर तो मृत्यूचा सापळा पडला होता, ‘HL-7’ पॅच. (Human Link - Generation 7)

आर्थर व्हॅन्स हा केवळ एक संगणक तंत्रज्ञ नव्हता, तर तो विज्ञानाच्या जगातला एक 'बंडखोर अलौकिक' (Rebel Genius) होता. वयाच्या विशीत असतानाच त्याने डेटा सायन्स आणि न्यूरोलॉजीमध्ये अशा काही संकल्पना मांडल्या होत्या, ज्याने मोठ्या तंत्रज्ञान कंपन्यांना हादरा दिला होता. पण आर्थर कधीच पैशांच्या किंवा प्रसिद्धीच्या मागे धावला नाही. त्याचा स्वभाव अबोल, अंतर्मुख आणि थोडासा 'सनकी' होता. त्याला गजबजलेल्या जगापेक्षा कोड्सच्या जगात आणि मानवी मेंदूच्या गूढ हालचालींमध्ये जास्त रस होता. व्यवसायाने एक 'न्यूरल आर्किटेक्ट' (Neural Architect) आणि 'एथिकल हॅकर' होता. त्याने मानवी संवेदना आणि संगणकीय लहरी यांचा संगम घडवून आणणाऱ्या सिस्टिम्स विकसित केल्या होत्या. 'सोमा-टेक' (Soma-Tech) कंपनीने त्याला त्यांच्या महत्त्वाकांक्षी HL-7 प्रकल्पासाठी मुख्य सल्लागार म्हणून नियुक्त केले होते. HL-7 चा मूळ 'कोअर' तयार करण्यात आर्थरचा मोठा वाटा होता.

सोमा-टेक (Soma-Tech) या बहुराष्ट्रीय कंपनीने 'HL-7' हा प्रकल्प जगातील सर्वात प्रगत 'न्यूरल ऑगमेंटेशन' उपकरण म्हणून सादर केला होता. हे एक छोटे, मनगटावर बांधण्याचे 'पॅच' (Wrist Patch) होते. याचा मुख्य उद्देश असा होता की, माणसाला प्रत्यक्ष तिथे न जाताही जगातील कोणत्याही कोपऱ्यातील 'स्पर्श' आणि 'संवेदना' अनुभवता याव्यात. जसे न्यूयॉर्कमध्ये बसलेला माणूस पॅरिसमधील पावसाचा थंड स्पर्श आपल्या त्वचेवर अनुभवू शकत होता.

आर्थर व्हॅन्सने या प्रकल्पाचा 'न्यूरल ट्रान्सलेशन प्रोटोकॉल' विकसित केला होता. मानवी मेंदूच्या लहरींचे (Brain Waves) डिजिटल सिग्नल्समध्ये रूपांतर करणे आणि उलट प्रक्रिया करणे, हे आर्थरने लिहिलेल्या कोडिंगमुळेच शक्य झाले होते. आर्थरने याला 'द कोअर' असे नाव दिले होते. हा कोअर मानवी मेंदूच्या अशा भागाला जोडला जात असे, जो 'फँटम सेन्सेशन' (आभासी संवेदना) निर्माण करतो.

HL-7 मध्ये उच्च क्षमतेचे 'नॅनो-रिसेप्टर्स' होते, जे थेट मज्जासंस्थेशी संवाद साधायचे. याला इंटरनेटची गरज नव्हती, तर ते सोमा-टेकच्या खास 'सब-वेव्ह' नेटवर्कवर चालायचे. हे नेटवर्क समुद्राच्या तळाशी असलेल्या केबल्स आणि सॅटेलाईटशी

जोडलेले होते, जेणेकरून कोणत्याही विलंबविना (Zero Latency) संवेदना पोहोचवता येतील.

सोमा-टेकचा खरा उद्देश 'मनोरंजन' नव्हता. HL-7 चा वापर करून ते जगातील कोट्यवधी लोकांच्या ''इमोशनल रिस्पॉन्स'' चा डेटा गोळा करत होते. आर्थरला कामाच्या ओघात समजले की, HL-7 केवळ संवेदना पोहोचवत नाहीये, तर ते वापरकर्त्याच्या मेंदूतील 'सुप्त भीती' आणि 'वेदना' खेचून घेत आहे. कंपनी एक असे 'सुपर-कॉन्शियस' एआय (AI) तयार करत होती, जे मानवी भावनांना नियंत्रित करू शकेल. आर्थरने जेव्हा या प्रकल्पाचा 'कोअर' लिहिला, तेव्हा त्याला वाटले होते की तो अपंग आणि संवेदना हरवलेल्या लोकांना पुन्हा स्पर्श मिळवून देईल. पण त्याला माहित नव्हते की, त्याचे हेच कोडिंग पुढे जाऊन 'DEPTH' नावाच्या त्या अक्राळविक्राळ राक्षसासाठी सापळा तयार करेल, जो केवळ स्पर्श शोधत नव्हता, तर मानवी आत्म्याचा ताबा घेऊ पाहत होता.”

HL-7 कडे पाहताना ते एखाद्या भविष्यातल्या दागिन्यासारखे भासते, पण त्याच्या मुळाशी एक अस्वस्थ करणारी कृत्रिमता आहे. आकाराने एखाद्या पोस्टाच्या तिकिटाएवढा असलेला हा पॅच पूर्णपणे पारदर्शक आणि लवचिक आहे. जेव्हा तो बोटावर

धरला जातो, तेव्हा तो काचेसारखा थंड आणि वजनाला इतका हलका जाणवतो की तो अस्तित्वात आहे यावर विश्वास बसत नाही. पण खरा खेळ त्याच्या पारदर्शक थराखाली दडलेला आहे. त्या गुळगुळीत पृष्ठभागाच्या आत, प्रकाशाच्या विशिष्ट कोनात पाहिले तर लाखो सूक्ष्म ग्राफिन तंतू (Graphene Filaments) दिसतात. हे तंतू मानवी केसापेक्षा हजार पटीने बारीक आहेत, पण त्यांची रचना कमालीची गुंतागुंतीची आहे. एखाद्या सूक्ष्मदर्शी (Microscope) खाली पाहिल्यास असे वाटते, जणू एखाद्या अतींद्रिय, सैतानी कोळ्याने अत्यंत संयमाने धातूच्या चंदेरी धाग्यांचे एक जाळे विणले असावे. हे जाळे केवळ मांडलेले नाही, तर ते 'भूमितीय सापळ्या'सारखे (Geometric Trap) दिसते, जे एखाद्या भक्ष्याची, म्हणजेच मानवी संवेदनांची, वाट पाहत सज्ज आहे.

या ग्राफिन तंतूंमध्ये एक प्रकारची 'जिवंत' हालचाल जाणवते. जेव्हा हा पॅच त्वचेच्या संपर्कात येतो, तेव्हा ते तंतू शरीरातील उष्णतेने सक्रिय होतात आणि एका निळसर प्रकाशात चमकू लागतात. ते मानवी त्वचेवरील छिद्रांमधून सरपटत आत शिरतात आणि थेट मज्जासंस्थेशी (Nervous System) हस्तांदोलन करतात.

सोमा-टेकने याला 'सॉफ्ट-टच' तंत्रज्ञान म्हटले होते, पण आर्थरला माहित होते की, हे मऊ वाटणारे धागे प्रत्यक्षात मानवी मेंदूच्या 'इलेक्ट्रिक सिग्नल्स'ना ओढून घेणारे जळू आहेत. ते दिसायला निष्पाप असले, तरी त्यांचा हेतू हा माणसाला संवेदनांचे सुख देणे नसून, त्याच्या मेंदूच्या सर्वात खोलवर असलेल्या जाणीवेला या तांत्रिक जाळ्यात जखडून ठेवणे हा आहे.

आर्थरने थरथरत्या हाताने तो पॅच उचलण्यासाठी हात पुढे केला. त्या क्षणी त्याच्या मणक्यात एक थंड लहर धावून गेली. त्याला असं वाटलं, तो पॅच निर्जीव नाही. तो त्याला 'बघत' आहे. जणू त्या पारदर्शक तुकड्याला स्वतःचे डोळे आहेत आणि तो आर्थरच्या नसांमध्ये शिरण्यासाठी आसुसलेला आहे.

"निरर्थक विचार..." आर्थर स्वतःशीच पुटपुटला, पण त्याचा आवाज त्या रिकाम्या खोलीत विचित्र घुमला. त्याने स्वतःचा भीतीदायक भास झटकून टाकला. "आज आपण जगाला स्पर्श विकणार आहोत," तो एका उन्मादात म्हणाला, जणू तो स्वतःच देव बनणार होता.

त्याने तो पॅच आपल्या डाव्या मनगटावर ठेवला आणि जोरात दाबला. त्या नॅनो-तंतूंनी त्वचेला स्पर्श करताच तिथली twachya जड झाली. त्याला कल्पना नव्हती की, ज्याला तो विज्ञानाचा

चमत्कार समजत होता, ते प्रत्यक्षात त्याच्या विनाशाचं पहिलं पाऊल होतं.

पॅच मनगटावर दाबल्यानंतरचे पहिले काही सेकंद एखाद्या मृत्यूदंडाच्या शिक्षेपूर्वीच्या शांततेसारखे होते. आर्थरचा श्वास थांबला होता, डोळे स्थिर होते. सुरुवातीला काहीच जाणवलं नाही, ना वेदना, ना संवेदना.

आणि मग... ती सुरू झाली.

एक हलकीशी खाज. सुरुवातीला वाटलं की त्वचेवर एखादी मुंगी सरकत आहे, पण लवकरच आर्थरला त्यातील भयावहता उमजली. ती खाज त्वचेच्या पृष्ठभागावर नव्हती; ती त्वचेच्या खाली होती. जणू हजारो सूक्ष्म सुया एकाच वेळी त्याच्या मांसातून मार्ग काढत होत्या. ग्राफिनचे ते काळे, नॅनो-तंतू जिवंत झाल्यासारखे वाटत होते. त्यांनी त्वचेचे संरक्षक थर एखाद्या कागदासारखे फाडले आणि ते रक्ताच्या प्रवाहाच्या विरुद्ध दिशेने, थेट नसांच्या जाळ्याकडे धावू लागले.

हे सर्व मायक्रोस्कोपिक स्तरावर घडत होतं. बाहेरून पाहिलं तर आर्थरचं मनगट अगदी सामान्य दिसत होतं, पण आतमध्ये एक हिंस्र 'हायजॅकिंग' सुरू होतं. मानवी मज्जासंस्था म्हणजे शरीराचं

नैसर्गिक विद्युत वायरिंग, जिथून प्रत्येक स्पर्श, प्रत्येक थंडीची लहर आणि प्रत्येक वेदनेचा थरार मेंदूकडे प्रवाहित होतो. HL-7 आता त्या नैसर्गिक वायरिंगमध्ये स्वतःचे अनैसर्गिक, कृत्रिम धागे विणत होतं. जणू शरीराच्या मूळ रचनेलाच एखादा परजीवी (Parasite) ताबा घेत होता.

आर्थरचा आवाज थरथरला, पण त्याने आज्ञा दिली, "सिस्टम... बूट."

समोरच्या स्क्रीनवर हिरव्या रंगाचे आकडे वेगाने धावू लागले, जणू मृत्यूचा काउंटडाऊन सुरू झाला होता. “HL-7 सक्रिय... न्यूरल सिंक ४०%...” आर्थरला त्याच्या मणक्यात एक थंड वीज धावल्यासारखी जाणवली.

“...६०%...” त्याला त्याच्या स्वतःच्या हृदयाचे ठोके एखाद्या मोठ्या ढोलासारखे ऐकू येऊ लागले. रक्ताचा वेग वाढला होता.

“...९२%... सिंक्रोनायझेशन पूर्ण.”

त्या शेवटच्या टप्प्यावर, आर्थरच्या मेंदूने sabovtal chay जगाशी असलेला त्याचा नैसर्गिक संपर्क तोडला. प्रयोगशाळेच्या पांढऱ्या भिंती, ओझोनचा तो उग्र वास आणि स्वतःच्या अस्तित्वाचा बोध, सगळं काही एका क्षणात एखाद्या काचेसारखं

तडकलं आणि विरघळून गेलं. तो आता वास्तवात नव्हता; तो त्या यंत्राच्या काळोख्या साम्राज्याचा भाग झाला होता.

जसा तो तांत्रिक दुवा (Sync) पूर्ण झाला, तसा आर्थरच्या जगाचा पायाच कोसळला. त्याच्या डोळ्यांसमोर प्रयोगशाळेच्या त्या निर्जंतुक पांढऱ्या भिंती एखाद्या जुन्या पडद्यासारख्या फाटल्या आणि धूसर होऊन हवेत विरघळल्या. क्षणात, ओझोनचा तो उग्र दर्प नाहीसा झाला आणि त्याची जागा एका ओल्या, सुगंधी मातीच्या वासाने घेतली.

आर्थरने खाली पाहिले. त्याच्या पायाखाली आता प्रयोगशाळेची ती थंड फरशी नव्हती, तर 'टस्कनीच्या द्राक्षमळ्यातील' मऊ आणि ओलसर काळी माती होती. उबदार वाऱ्याची एक लकेर त्याच्या चेहऱ्यावरून गेली आणि एका कृत्रिम सूर्याचा प्रखर प्रकाश त्याच्या त्वचेवर जणू जळजळू लागला. हे केवळ डोळ्यांना दिसणारे दृश्य नव्हते; हे त्याच्या मज्जासंस्थेवर केलेले एक भयानक आक्रमण होते.

त्याने थरथरत्या हाताने समोर टांगलेल्या द्राक्षाच्या एका घोसाला स्पर्श केला. त्या फळाची मऊ, लवचिक त्वचा... बोटांनी त्यावर हलका दाब दिला असता आतल्या रसाची झालेली सूक्ष्म हालचाल... आणि त्या रसाची ती नैसर्गिक थंडी... हे सर्व इतकं

'खरे' होते की आर्थरच्या मणक्यात भीतीची एक लहर धावून गेली. ही केवळ डोळ्यांची फसवणूक करणारी 'VR' नव्हती; ही त्याच्या त्वचेची केलेली क्रूर फसवणूक होती.

"परफेक्ट..." तो पुटपुटला, पण त्याचा स्वतःचा आवाज त्याला एखाद्या खोल विहिरीतून आल्यासारखा वाटला.

वेड्यासारखा तो जमिनीवर बसला आणि त्याने दोन्ही हातांत ती माती भरून घेतली. मातीचा प्रत्येक सूक्ष्म कण, प्रत्येक खरखरीत दगड त्याच्या मेंदूला ओरडून सांगत होता. "हो, हे वास्तव आहे!" पण त्या सुखाच्या आड एक छुपा धोका लपला होता. त्याचे शरीर प्रयोगशाळेत एका खुर्चीत निर्विकार अवस्थेत पडले होते, पण त्याचे मन या आभासी स्वर्गात कैद झाले होते.

दोन तास तो त्या स्वप्नवत जगात भटकत राहिला, स्वतःच्याच मेंदूने विणलेल्या जाळ्यात अधिक खोलवर अडकत गेला. मग, एका विचित्र नशेत त्याने पुढचा टप्पा निवडला. मृत्यूच्या दाढेत नेणारा तो शब्द त्याने उच्चारला, “क्योतो रेन.” त्याला कल्पना नव्हती की, या पावसासोबतच त्याच्या नशिबाचा काळोखही कोसळणार आहे.

सिम्युलेशन बदलले आणि टस्कनीचे उबदार ऊन क्षणात गडप झाले. आर्थरच्या जगावर आता जपानच्या क्योतो शहराचा

काळवंडलेला आभाळ दाटून आला. आकाशाचा रंग एखाद्या जुन्या जखमेसारखा निळसर-काळा झाला आणि वातावरणात एक जड, ओलसर थंडावा भरून राहिला.

मग, पहिला थेंब त्याच्या खांद्यावर पडला.

तो स्पर्श इतका धारदार आणि थंड होता की आर्थरच्या अंगावर काटा आला. त्या एका थेंबाचे वजन, त्याची आर्द्रता आणि त्यातून जाणवणारा तो 'खरेपणा' अंगावर शहारे आणणारा होता. दुसरा थेंब त्याच्या कपाळावर फुटला, तिसरा त्याच्या मानेवरून ओघळला. आर्थरने डोळे मिटून घेतले. तो या जाणीवेच्या नशेत पूर्णपणे हरवून गेला होता. निसर्ग त्याच्या त्वचेवर एक कृत्रिम कविता लिहित होता... किंवा त्याला तसे वाटत होते.

पण अचानक, त्या कवितेचे रूपांतर एका किंकाळीत झाले.

त्याच्या डाव्या मनगटाखाली, नेमक्या तिथेच जिथे HL-7 पॅच चिकटलेला होता, एकाएकी विद्रूप जळजळ सुरू झाली. तिथे पावसाचा थंडावा नव्हता. तिथे काहीतरी वेगळेच घडत होते. जणू कुणीतरी अंधारात लपून एका गंजलेल्या, बोथट खिळ्याने त्याची त्वचा आतून ओरबाडत होतं. ती वेदना पृष्ठभागावर नव्हती, ती थेट त्याच्या हाडांच्या गाभ्याला स्पर्श करत होती.

“आह्ह!” आर्थर वेदनेने विव्हळला. त्याने स्वतःचा हात हवेत झटकला, जणू काहीतरी हिंस्र श्वापदाच्या तोंडांत त्याचा हात होता.

एका भयानक झटक्यासह पावसाचे ते आभासी जग काचेसारखे तडकले. क्योतोची ती रात्र धूसर झाली आणि प्रयोगशाळेच्या त्या निर्दयी, पांढऱ्या भिंती पुन्हा समोर उभ्या राहिल्या. आर्थरचा श्वास वेगाने चालला होता. त्याने हिरीरीने तो पॅच मनगटावरून फाडून काढला आणि लांब फेकून दिला.

त्याने घाबरलेल्या नजरेने आपली त्वचा तपासली पण तिथे काहीच नव्हते. रक्त नाही, जखम नाही, साधा ओरखडाही नाही. त्याचे मनगट पूर्णपणे सुरक्षित दिसत होते. पण ती नरकयातना अजूनही तिथेच होती. ती संपली नव्हती. ती त्याच्या नसांमध्ये खोलवर रुतून बसली होती. त्याला स्पष्ट जाणवत होतं की त्याच्या त्वचेखाली, रक्ताच्या प्रवाहाच्या आड, काहीतरी जिवंत आहे जे अजूनही सळसळतंय... काहीतरी जे आता त्याच्या शरीराचा भाग झालं होतं.

आर्थरने तो HL-7 पॅच एखाद्या विषारी सापासारखा स्वतःपासून दूर, त्या पोलादी टेबलावर फेकून दिला. तो पारदर्शक तुकडा तिथे निर्जीवपणे पडून होता, पण आर्थरच्या डोळ्यांना जे दिसत होतं ते

विज्ञानाच्या पलीकडचं होतं. त्या निळ्या, निर्जंतुक प्रकाशात त्याला स्पष्ट जाणवलं की, तो पॅच 'थरथरत' आहे. जणू काही एखादं सूक्ष्म फुफ्फुस त्या प्लास्टिकच्या आवरणाखाली श्वास घेत होतं.

“सिस्टम, एरर लॉग तपासा!” आर्थरचा आवाज भीतीपोटी फाटला होता. संगणकाचा तो थंड, यांत्रिक आवाज खोलीत घुमला, “कोणताही तांत्रिक दोष नाही. सर्व सिस्टिम्स सामान्य आहेत.” “काही बाह्य सिग्नल? कोणी हॅक करण्याचा प्रयत्न करतंय का?” “नाही. कोणताही बाह्य हस्तक्षेप नाही.”

आर्थरच्या कपाळावर घाम साचला होता. तांत्रिकदृष्ट्या सर्व काही ठीक होतं, पण त्याच्या मज्जासंस्थेला काहीतरी वेगळंच जाणवत होतं. ही प्रयोगशाळा आता त्याला एक पिंजरा वाटू लागली होती. तो घाईघाईने तिथून बाहेर पडण्यासाठी वळला, पण त्याच क्षणी त्याचं रक्त गोठलं.

त्याच्या उजव्या पायाच्या घोट्याभोवती अचानक काहीतरी अतिशय थंड गुंडाळलं गेलं.

तो स्पर्श मानवी नव्हता. तो ओला होता, जणू नुकताच समुद्राच्या तळाशी असलेल्या गाळातून बाहेर आला असावा. तो स्पर्श हाडकुळा होता, जणू मांसाविना केवळ हाडांची बोटं त्याच्या

पायाला विळखा घालत होती. आर्थरने भीतीने खाली पाहिलं, पण तिथे काहीच नव्हतं. रिकामी फरशी, पांढरा प्रकाश. तरीही ती पकड सैल होण्याऐवजी अधिकच घट्ट होत चालली होती.

त्याला जाणवलं की, कोणीतरी त्याला जमिनीच्या आत ओढत आहे. तो धडपडला, त्याने पाय झटकला, त्याचा श्वास अडकला. "नाही! सोडा मला!" तो ओरडला आणि मागे सरकला. जसा त्याचा तोल गेला, तसा तो स्पर्श विजेसारखा नाहीसा झाला.

तो तिथे एकटाच होता. प्रयोगशाळेत स्मशानशांतता पसरली होती. पण आता तिथली थंडी बदलली होती. ती थंडी एअर कंडिशनरमधून येत नव्हती, तर ती त्याच्या हाडांच्या आतून, त्याच्या नसांतून बाहेर पडत होती. जणू त्याने त्या पॅचला आपल्या शरीरातून काढलं असलं, तरी त्या HL 7 ने त्याच्या आत्म्यात कायमचं घर केलं होतं.

ती रात्र आर्थरसाठी एखाद्या अनंत काळाच्या तुरुंगासारखी झाली होती. प्रयोगशाळेतून परतल्यापासून त्याच्या मनाचा थरकाप थांबत नव्हता. त्याने स्वतःच्या बेडवर अंग झोकून दिले, पण झोप त्याच्या डोळ्यांपासून मैलोन्मैल दूर होती. खोलीत घनदाट काळोख होता, इतका दाट की स्वतःचा हातही समोर

दिसत नव्हता. शांतता इतकी भयानक होती की त्याला स्वतःच्या हृदयाचे धडधडणे एखाद्या जड हातोड्यासारखे ऐकू येत होते.

तो पालथा पडला होता, श्वास रोखून... आणि मग अचानक त्याचे शरीर गोठले.

त्याच्या पाठीवर, मानेच्या अगदी खालच्या हाडापासून कुणीतरी एक बोट फिरवायला सुरुवात केली. तो स्पर्श बर्फासारखा थंड आणि एखाद्या सरपटणाऱ्या प्राण्यासारखा गुळगुळीत होता. ते बोट हळूहळू, अगदी संथ गतीने मणक्यावरून खालच्या दिशेने, कंबरेपर्यंत सरकत गेले. तो स्पर्श इतका 'खरा' होता की आर्थरच्या अंगावरचे सर्व केस उभे राहिले. जणू कुणीतरी अदृश्य व्यक्ती त्याच्या पाठीवर स्वतःची स्वाक्षरी करत होती.

"कोण आहे?" तो किंचाळला आणि एका झटक्यात पलंगावरून उठला. थरथरत्या हाताने त्याने लाईटचा स्विच चालू केला.

खोली प्रकाशाने उजळली. तिथे कोणीच नव्हते. खिडक्या बंद होत्या, दरवाजा आतून लॉक होता. तो धावत बाथरुमकडे गेला आणि आरशासमोर उभा राहिला. त्याने वेड्यासारखा आपला शर्ट वर करून पाठ पाहिली. तिथे काहीच नव्हते, ना ओरखडा, ना लाल खूण.

पण जेव्हा त्याने पुन्हा आरशात स्वतःच्या डोळ्यांत पाहिलं, तेव्हा त्याच्या काळजाचा ठोका चुकला.

आर्थर स्थिर उभा होता, त्याचे चेहरे भीतीपोटी पांढरे पडले होते. पण आरशातील त्याच्या प्रतिबिंबाच्या ओठांवर अचानक एक विक्षिप्त, क्रूर हसू उमटले. ते प्रतिबिंब आर्थर नव्हतं. आर्थर हलला नव्हता, पण आरशातल्या त्या आकृतीने डोळे बारीक करून त्याच्याकडे पाहून उपरोधिकपणे स्मित केलं.

आर्थरने जोरात डोळे मिटले आणि पुन्हा चोळले. जेव्हा त्याने पुन्हा पाहिले, तेव्हा प्रतिबिंब सामान्य झाले होते. "हे फक्त 'न्यूरल आफ्टर-इफेक्ट' आहे... मेंदूची फसवणूक आहे," तो स्वतःला ओरडून सांगत होता, पण त्याचाच स्वतःवर विश्वास नव्हता.

त्याच क्षणी, त्याच्या मनगटाखाली पुन्हा एकदा तीच 'खाज' सुरू झाली. पण यावेळी ती केवळ त्वचेवर नव्हती. ती आता हाडांच्या गाभ्यात शिरली होती. त्याला स्पष्ट जाणवत होतं की, त्याच्या नसांच्या जाळ्यामध्ये काहीतरी जिवंत, काहीतरी परके हळूहळू हालचाल करत आहे. जणू त्याच्या त्वचेखाली एखादा अदृश्य जीव आता आपला पहिला श्वास घेत होता.

घड्याळाचे काटे एखाद्या मृत्यूदंडाच्या शिक्षेप्रमाणे सरकत होते. जसे ३:०३ AM झाले, तशी खोलीतील शांतता अधिकच जड

झाली. आर्थरचा फोन टेबलावर पालथा पडला होता, पण अचानक त्याची स्क्रीन एका निळसर, मृतासारख्या प्रकाशाने उजळली. फोनला कोणीही स्पर्श केला नव्हता, तरीही तो आपोआप सुरू झाला होता.

स्क्रीन पूर्णपणे काळी होती, पण त्या अंधारातून एक आवाज येऊ लागला, 'स्टॅटिक'. जणू जुन्या काळातील टीव्हीचा सिग्नल गेल्यावर जो पांढरा गोंगाट येतो, तसा तो कर्कश आवाज खोलीत घुमू लागला. त्या आवाजात एक विचित्र आर्तता होती.

आणि मग... त्या गोंगाटाच्या आड एक लयबद्ध ध्वनी उमटू लागला.

टॅप. टॅप-टॅप. क्षणभराची भयानक शांतता. टॅप-टॅप-टॅप.

आर्थरच्या मेंदूने तो संकेत ओळखला आणि त्याच्या अंगावर सरसरून काटा आला. हे रँडम आवाज नव्हते. हा 'मोर्स कोड' होता. त्याचे वडील त्याला लहानपणी हे शिकवायचे. तो थरथरत्या हाताने ते शब्द जुळवू लागला...

“S...” “A...” “V...” “E...”

SAVE. (वाचवा.)

आर्थरचा श्वास तिथेच अडखळला. कोणाकडून हा निरोप येत होता? आणि कोणाला वाचवायचे होते? त्या शेवटच्या शब्दानंतर फोनची स्क्रीन अचानक मृत झाली. खोलीत पुन्हा तोच काळोख दाटला, पण यावेळी तो काळोख रिकामा नव्हता.

पुढचे क्षणी, आर्थरला जाणवले की त्याच्या छातीवर कोणीतरी एक अवाढव्य शिळा ठेवली आहे. हे केवळ दडपण नव्हते; हे प्रचंड वजन होते. जणू तो हजारो फूट पाण्याच्या खोलीत आहे आणि समुद्राचा अथांग दाब त्याच्या फासळ्या चिरडत आहे. त्याच्या कानात पाण्याचा जोरात घुमणारा आवाज येऊ लागला, जणू तो बुडतोय.

त्याच्या शरीरातील हाडं एखाद्या जुन्या लाकडासारखी किणकिणू लागली. त्याला श्वास घेता येत नव्हता, त्याचे फुफ्फुस रिकामे होत होते. त्या भयानक यातनांमध्ये त्याला स्पष्टपणे एक गोष्ट जाणवली, ही वेदना त्याची स्वतःची नव्हती. कोणीतरी, कुठेतरी, खोल समुद्राच्या काळोख्या अंधारात जिवंत चिरडले जात होते. आणि 'HL-7' मुळे, त्या मरणाऱ्या व्यक्तीच्या नसांमधील प्रत्येक थरार, प्रत्येक वेदना आर्थरच्या स्वतःच्या मज्जासंस्थेतून एखाद्या गरम शिशासारखी प्रवाहित होत होती. तो खोलीत बेडवर होता, पण त्याचा आत्मा समुद्राच्या तळाशी कोणाच्या तरी मृत्यूचा अनुभव घेत होता.

सकाळ झाली होती, पण आर्थरच्या जगातून काळोख हटला नव्हता. रात्रीच्या त्या भयानक अनुभवांनी त्याला पार हलवून सोडले होते. त्याचे डोळे लाल झाले होते आणि हात थरथरत होते. कोणत्याही परिस्थितीत त्याला त्या 'SAVE' संदेशाचा अर्थ शोधायचा होता. तो पुन्हा सोमा-टेकच्या त्या निर्जंतुक प्रयोगशाळेत परतला. तिथे तीच हाडं गोठवणारी थंडी त्याचे स्वागत करत होती.

त्याने मुख्य सर्व्हरवर काल रात्रीचा डेटा लॉग उघडला. स्क्रीनच्या निळसर प्रकाशात त्याला एका आलेखावर (Graph) एक अनियमित स्पाईक दिसला. तो कोणताही तांत्रिक बिघाड नव्हता. तो सिग्नल प्रयोगशाळेच्या अंतर्गत सिस्टिममधून आलेलाच नव्हता. तो एक बाह्य घुसखोरी होती.

आर्थरच्या खोलीत फक्त सर्व्हरच्या फॅन्सचा एकसुरी गुंजन आणि कीबोर्डच्या बटणांचा वेगवान आवाज घुमत होता. समोरच्या अवाढव्य स्क्रीनवर डेटाच्या हजारो ओळी रक्तासारख्या वेगाने वर सरकत होत्या. आर्थरने एक दीर्घ श्वास घेतला आणि त्या गूढ सिग्नलचा मूळ स्त्रोत हुडकून काढण्यासाठी फायनल 'ट्रेस' (Trace) कमांड दिली.

त्याच्या बोटांनी 'Enter' दाबताच, सिस्टिममधील अल्गोरिदम्स वेड्यासारखे कार्यान्वित झाले. स्क्रीनवर निळ्या आणि पांढऱ्या आकड्यांची एक प्रचंड गडबड सुरू झाली. कूटबद्ध केलेले सांकेतिक शब्द (Encryption Codes) एखाद्या काचेच्या भिंतीसारखे तडतडू लागले. आर्थरचे डोळे स्क्रीनवर खिळले होते. त्याला वाटलं होतं की एखादा सॅटेलाईट, एखादा गुप्त सर्व्हर किंवा किमान सोमा-टेकच्या एखाद्या भूमिगत लॅबचा पत्ता तरी समोर येईल.

पण काही सेकंदांच्या तांत्रिक वादळानंतर, स्क्रीन अचानक स्थिर झाली. काळोख्या बॅकग्राउंडवर फक्त चार पांढरे आकडे थंडपणे चमकू लागले:

IP Address: 0.0.0.0

आर्थरच्या पाठीच्या कण्यातून एक थंड लहर धावून गेली. हे तांत्रिकदृष्ट्या अशक्य होतं. संगणकीय भाषेत, हा 'नल' (Null) ॲड्रेस होता. एक असा पत्ता, जो कोणत्याही नेटवर्कवर नसतो; जो अस्तित्वात नसलेल्या जगाची किंवा पूर्णपणे रिकाम्या पोकळीची जाणीव करून देतो. हा शून्याचा असा बिंदू होता जिथून कोणताही डेटा परत येऊ शकत नाही.

"हे कसं शक्य आहे?" आर्थर स्वतःशीच पुटपुटला. त्याचा अर्थ स्पष्ट होता—हा सिग्नल कोणत्याही हार्डवेअरमधून येत नव्हता, तो थेट माहितीच्या अथांग दरीतून, म्हणजेच त्या 'खोलीतून' (DEPTH मधुन) येत होता.

पण सिस्टिम तिथेच थांबली नाही. जरी आयपी ॲड्रेस शून्याचा होता, तरी आर्थरने विकसित केलेल्या त्या प्रगत न्यूरल मॅपिंगने त्याचे भौगोलिक स्थान (Geographical Coordinates) शोधून काढले होते. स्क्रीनवर जगाचा नकाशा वेगाने झूम होऊ लागला. निळ्या महासागराच्या मधोमध, जिथे लाटांशिवाय काहीच नव्हतं, तिथे एक लाल रंगाचा ठिपका धडधडू लागला.

तो पत्ता जमिनीवरचा नव्हता. तो समुद्राच्या तळाशी असलेल्या एका अशा बिंदूचा होता, जिथे मानवी तंत्रज्ञान कधीच पोहोचू शकलं नव्हतं. ते 'शून्य स्थान' ओरडून सांगत होतं की, ज्या राक्षसाला तो शोधत आहे, त्याने पृथ्वीच्या गर्भातील एका अथांग काळोख्या दरीत आपलं घर केलं आहे.

स्थान: कुरील-कामचटका ट्रेंच.

स्क्रीनवर उमटलेली ती भौगोलिक अक्षरे वाचताच आर्थरच्या काळजाचा ठोका चुकला. त्याच्या पायाखालची जमीन जणू एखाद्या भूकंपामुळे सरकावी, तसा त्याला भास झाला. नकाशावर

तो लाल ठिपका एका अशा ठिकाणी धडधडत होता, जिथे सूर्यप्रकाश कधीच पोहोचू शकला नव्हता.

स्थान: कुरील-कामचटका ट्रेंच.

हे केवळ समुद्राचे तळ नव्हते; हे पृथ्वीच्या गर्भातील सर्वात भयानक आणि अथांग विवरांपैकी एक होते. उत्तर पॅसिफिक महासागराच्या तळाशी सुमारे १०,५०० मीटर (३४,४०० फूट) खोलीवर असलेला हा एक असा काळोखा खड्डा आहे, जिथे पाण्याचा दाब हा मानवी शरीराला एका सेकंदात कागदासारखा चुरगाळू शकतो. विज्ञानासाठी हे एक 'डेड झोन' होते, पण आर्थरसाठी हे त्याच्या आयुष्यातील सर्वात मोठ्या जखमेचे नाव होते.

त्याला आठवलं... बरोबर पाच वर्षांपूर्वी, याच ठिकाणी सोमा-टेकचे सर्वात प्रगत आणि गोपनीय अंडरवॉटर रिसर्च स्टेशन 'ॲचेरॉन-१२' (Acheron-12) तैनात करण्यात आले होते. ते स्टेशन म्हणजे विज्ञानाचा एक चमत्कार होता, जो समुद्राच्या तळाशी राहून 'न्यूरल सिग्नल्स'चा अभ्यास करणार होता. पण एका रात्री, कोणत्याही पूर्वसूचनेशिवाय, ते स्टेशन गायब झाले. जगासाठी ते एक तांत्रिक अपयश होते—एक दुर्घटना, ज्यामध्ये सर्व काही समुद्राच्या अथांग उदरात गडप झाले होते.

पण आर्थरसाठी ती केवळ हेडलाईन नव्हती. कारण याच स्टेशनवर त्याचे वडील, डॉ. ज्युलियन व्हॅन्स, मुख्य संशोधक म्हणून कार्यरत होते.

ज्या रात्री 'ॲचेरॉन-१२' बुडाले, त्याच रात्री आर्थरचा जगाशी असलेला संपर्काचा धागा तुटला होता. ज्या वडिलांना जगाने 'मृत' घोषित केले होते, ज्यांच्या मृत्यूचे दु:ख पचवून आर्थर आजवर जगत होता, आज त्याच अथांग काळोखातून हा 0.0.0.0 आयपी ॲड्रेसचा सिग्नल येत होता.

हा केवळ तांत्रिक बिघाड नव्हता. ती एक साद होती. समुद्राच्या त्या प्रचंड दाबाखाली, जिथे हाडंही विरघळतात, तिथे काहीतरी अजूनही जिवंत होतं. तिथे त्याचे वडील होते, की त्यांनी निर्माण केलेला तो भयानक DEPTH?

त्याच्या मणक्यात एक बर्फासारखी थंड लहर धावून गेली. त्याने हळूच टेबलावर पडलेल्या त्या 'HL-7' पॅचकड पाहिलं. तो पॅच आता निर्जीव वाटत नव्हता. त्या पारदर्शक पृष्ठभागाखाली असलेले लाखो ग्राफिन तंतू स्वत:हून संथपणे वळवळत होते, जणू एखाद्या कोळ्याने आपल्या जाळ्यात अडकलेल्या भक्ष्याला गुंडाळावे. ते तंतू केवळ हालचाल करत नव्हते, तर ते जागे होत होते. आर्थर ने तो पॅच त्याच्या मनगटावर ठेवला.

"बाबा...?" आर्थरचा आवाज कोरडा पडला होता. तो त्या पॅचजवळ गेला आणि संमोहित झाल्या सारखा त्याने पॅच उचलून आपल्या मनगटावर ठेवला

त्याच क्षणी, आर्थरच्या डाव्या मनगटाखाली जिथे काल रात्री जळजळ झाली होती, तिथे त्वचा आतून फुगायला लागली. जणू त्याच्या नसांमध्ये एखादा परजीवी जीव शिरला असून तो आता मांस फाडून बाहेर येण्याचा प्रयत्न करत होता. त्या हालचालीचा वेग आणि ती टोचणारी वेदना असह्य होती.

“आह्ह!” आर्थर वेदनेने आणि भीतीने किंचाळला. त्याने स्वतःचा हात झटकला आणि तो पॅच टेबलावरून खाली, फरशीवर पडला.

प्रयोगशाळेतील तो पांढरा, निर्जंतुक प्रकाश आता डोळ्यांना टोचू लागला होता. काही क्षणांपूर्वीपर्यंत जे विज्ञानाचे एक प्रगत केंद्र होते, त्याचे रूपांतर आता एका थंड आणि भयाण शवागारात झाल्यासारखे वाटत होते. जमिनीवर पडलेला तो HL-7 चा पारदर्शक तुकडा शांत पडला असेल, असे वाटले होते. पण जे घडले, त्याने विज्ञानाच्या सर्व तर्कांना आणि निसर्गाच्या नियमांना काळिमा फासला.

फरशीवर पडलेला तो कृत्रिम प्लास्टिकचा तुकडा शांत नव्हता. तो एखाद्या निर्जीव वस्तूंसारखा स्थिर राहण्याऐवजी, एखाद्या ताजा कापलेल्या रसरशीत मांसाच्या तुकड्यासारखा त्या पांढऱ्या फरशीवर थरथरू लागला. सुरुवातीला तो भास वाटला, पण नंतर त्या हालचालीचा वेग वाढला.

त्या पारदर्शक काचेसारख्या थराखालील ते ग्राफिनचे तंतू आता केवळ धातूचे धागे राहिले नव्हते. ते एखाद्या अक्राळविक्राळ, भुकेल्या जळवांप्रमाणे एकमेकांत वळवळत होते. ते तंतू अशा प्रकारे गुंफले जात होते की जणू ते एखाद्या अमानवी शरीराची रक्तवाहिनी किंवा स्नायू तयार करत असावेत.

सर्वात भयानक गोष्ट म्हणजे त्या तुकड्याची हालचाल. तो पॅच संथपणे आकुंचन पावत होता आणि पुन्हा प्रसरण पावत होता. धडधड... धडधड... जणू त्या प्लास्टिकच्या तुकड्याने मानवी फुफ्फुसाचा आकार घेतला होता. तो प्रयोगशाळेतील ती थंड, कृत्रिम हवा एखाद्या जिवंत प्राण्यासारखी 'फुसफुसून' आत ओढून घेत होता.

"तो श्वास घेत होता..."

त्या आवाजाचा प्रतिध्वनी रिकाम्या प्रयोगशाळेत घुमत होता. तो तांत्रिक कचरा आता एक जिवंत, श्वास घेणारा आणि विचार करणारा अमानवी अवयव झाला होता. फरशीवर पडलेला तो 'पॅच' जणू प्रयोगशाळेतील शांततेचे लचके तोडत होता. त्याच्या प्रत्येक श्वासासोबत त्या ग्राफिनच्या तंतूंमधून एक विखारी, काळा प्रकाश सळसळत होता.

आर्थर व्हॅन्स हळूहळू मागे सरकला. त्याच्या बुटांचा आवाज त्या शांत प्रयोगशाळेत भयावह वाटत होता. त्याचा श्वास अडखळला होता, छाती धडधडत होती. पण सर्वात भयानक गोष्ट त्याच्या स्वतःच्या शरीरासोबत घडत होती. ज्या मनगटावर त्याने तो पॅच लावला होता, तिथली त्वचा आता एका विचित्र लयीत धडधडत होती. ही त्याच्या हृदयाची धडधड नव्हती; ही एक परकी, अशुद्ध धडधड होती. जणू त्याच्या नसांच्या जाळ्यामध्ये एखादा कीटक किंवा एखादा जिवंत विद्युत प्रवाह अडकून पडला असून तो बाहेर येण्यासाठी मांस कुरतडत होता.

“हे शक्य नाही... हे विज्ञानाच्या विरुद्ध आहे...” तो स्वतःशीच पुटपुटला, पण त्याचा थरथरणारा आवाज त्याच्या असहायतेची साक्ष देत होता.

आणि अचानक... तो पॅच शांत झाला.

एका क्षणात त्याची ती वळवळ थांबली. तो जमिनीवर पूर्णपणे स्थिर पडला, जणू तो कधी हललाच नव्हता. एखादा शिकारी जसा आपले भक्ष्य टिपण्यापूर्वी पूर्णपणे गोठून जातो, तशी ती शांतता होती. पण त्या स्तब्धतेत एक प्रकारची हिंस्र उपस्थिती जाणवत होती. ती शांतता प्रयोगशाळेतील थंडीपेक्षाही जास्त टोचणारी होती. आर्थरला जाणीव झाली की, ही तांत्रिक बिघाड नव्हती. समुद्राच्या त्या अथांग आणि काळोख्या खोलीतून काहीतरी 'जागं' झालं होतं आणि त्याने आर्थरच्या नसांमार्फत या जगात आपला पहिला पाऊल ठेवला होता.

बाहेर वादळाचा वेग वाढत होता, पण सोमा-टेकच्या त्या पडक्या लॅबमधील शांतता अधिक जीवघेणी होती. आर्थरच्या कपाळावर घामाचे थेंब साचले होते. त्याचे हात, ज्यांनी एकेकाळी हजारो ओळींचे कोडिंग विनासायास लिहिले होते, ते आज माऊस पकडतानाही थरथरत होते. त्याला माहित होतं की, तो ज्या फाईलचा लॉक तोडण्याचा प्रयत्न करत आहे, ती उघडणं म्हणजे स्वतःच्या मृत्यूच्या वॉरंटवर सही करण्यासारखं आहे.

त्याने थरथरत्या बोटांनी शेवटची कमांड टाईप केली. स्क्रीनवर एक 'लोडिंग'चा आयकॉन फिरू लागला आणि मग अचानक एक

खिडकी उघडली. त्यावर लाल अक्षरात इशारा चमकत होता— 'RESTRICTED: LEVEL 9 CLEARANCE REQUIRED'.

आर्थरने एक दीर्घ श्वास घेतला, डोळे मिटले आणि त्या प्रतिबंधित (Classified) फाईलवर क्लिक केले.

त्या क्षणी, स्क्रीनचा तो निळसर, थंड प्रकाश आर्थरच्या चेहऱ्यावर एखाद्या प्रेतासारखा पसरला. त्या प्रकाशात त्याच्या डोळ्यांतील भीती अधिकच गडद आणि स्पष्ट दिसत होती. त्याच्या बाहुल्या आकुंचन पावल्या होत्या. स्क्रीनवर आता सोमा-टेकचा अधिकृत शिक्का आणि त्याखाली मोठ्या अक्षरात त्या प्रकल्पाचे नाव झळकले:

PROJECT ID: ACHERON-12

DEEP SEA NEURAL RESEARCH STATION

त्या शब्दांकडे पाहताना आर्थरला श्वास घेणं कठीण झालं. पाच वर्षांपासून ज्या नावाचा उच्चार करणंही सोमा-टेकने गुन्ह्यासारखं मानलं होतं, ते नाव आज त्याच्या समोर होतं. फाईलच्या कोपऱ्यात एक लहान व्हिडिओ आयकॉन होता आणि खाली डॉ. ज्युलियन व्हॅन्स यांची डिजिटल स्वाक्षरी होती.

त्या निळसर अंधारात आर्थरला जाणवलं की, तो केवळ एका फाईलमध्ये शिरला नाहीये, तर त्याने एका अशा दरवाजावर थाप मारली आहे ज्याच्या पलीकडे फक्त अथांग काळोख आणि त्याचे हरवलेले वडील होते. स्क्रीनवरील ते अक्षरं एखाद्या सरपटणाऱ्या प्राण्यासारखे त्याच्या डोळ्यांसमोर नाचू लागले. त्याला आता माघार घेता येणार नव्हती; ॲचेरॉन-१२' ची गुपिते एखाद्या विखारी धुरासारखी बाहेर पडण्यासाठी सज्ज होती.

आर्थरच्या डोळ्यांसमोर तो लेबल एखाद्या मृत्यूदंडाच्या शिक्षेसारखा चमकत होता.

स्थान: कुरील-कामचटका ट्रेंच. खोली: ३२,००० फूट.

आर्थरने मनातल्या मनात त्या अथांग खोलीचा विचार केला आणि क्षणात त्याच्या फुफ्फुसांतील हवा गोठल्यासारखी झाली. त्याच्या छातीवर एक अदृश्य, प्रचंड दडपण आले. ३२,००० फूट... हा केवळ तांत्रिक आकडा नव्हता, तर हे पृथ्वीच्या गर्भातील सर्वात भयानक 'मृत्यूचे साम्राज्य' होते.

विज्ञानाचे क्रूर वास्तव सांगायचे तर, जेव्हा एखादा माणूस पाण्याखाली केवळ १० मीटर जातो, तेव्हा त्याच्या शरीराच्या प्रत्येक इंचावर एका संपूर्ण कारइतका भार पडतो. आता विचार करा, १०,००० मीटर (सुमारे ३२,००० फूट) खोलीवर असलेल्या

त्या नरकाचा. तिथे पाण्याचा दाब हा पृष्ठभागापेक्षा एक हजार पट जास्त असतो. तिथे पाण्याचा दाब इतका अक्राळविक्राळ असतो की, एखादे स्टीलचे जाड पिंपसुद्धा एखाद्या लहान मुलाने चुरगाळलेल्या कागदाच्या चेंडूसारखे क्षणात चिरडले जाईल.

मानवी शरीराचे तर नावच नको. जर एखादा माणूस त्या खोलीवर कोणत्याही संरक्षणाशिवाय गेला, तर पाण्याचा तो अक्राळविक्राळ दाब त्याच्या हाडांचा भुगा करेल आणि त्याच्या रक्तामांसाला एका सेकंदाच्या हजाराव्या भागात विरघळून टाकेल. तिथे फक्त काळोख नसतो; तिथे पाण्याचे वजन असते जे तुम्हाला अस्तित्वहीन करण्यासाठी टपलेले असते.

पाच वर्षांपूर्वी, मानवाच्या अतीव महत्त्वाकांक्षेपोटी याच शापित अंधारात 'ॲचेरॉन-१२' हे अतिप्रगत संशोधन केंद्र उभारले गेले होते. विज्ञानाच्या आविष्काराने त्या प्रचंड दाबाला आव्हान दिले होते. पण एका अभागी रात्री, कोणतीही पूर्वसूचना न देता, ते संपूर्ण स्टेशन जगाच्या संपर्काबाहेर गेले. जणू त्या अथांग अंधाराने ते स्टेशन आणि त्यातील माणसांना एकाच घासात गिळून टाकले असावे.

सोमा-टेकच्या अधिकृत अहवालात त्या विनाशाचे वर्णन एखाद्या कोरड्या सरकारी अर्जासारखे, थंडपणे नमूद केले होते:

“सिस्मिक ॲक्टिव्हिटीमुळे स्ट्रक्चरल कोलॅप्स” (भूकंपामुळे झालेल्या संरचनेचा नाश). पण आर्थरला माहित होते की, त्या रात्री पृथ्वीच्या कोणत्याही कोपऱ्यात भूकंपाची नोंद झाली नव्हती. भूकंप हे केवळ एक निमित्त होते. त्या ३२,००० फूट खोलीवर काहीतरी असं घडलं होतं, ज्याने विज्ञानाचे नियमच बदलून टाकले होते. तिथे केवळ यंत्रे मोडली नव्हती, तर तिथे मानवाचा स्वतःच्या 'खोलीशी' (DEPTH) झालेला सामना रक्ताळलेला होता.

त्याचे वडील, डॉ. ज्युलियन व्हॅन्स, त्या स्टेशनवर प्रमुख न्यूरो-सिस्टम अभियंता होते. ते एका अशा प्रयोगावर काम करत होते, जो विज्ञानाला देवाची शक्ती देणार होता. त्यांनी 'डायरेक्ट न्यूरल लिंकिंग' (Direct Neural Linking) द्वारे मानवी मेंदू थेट खोल समुद्रातील रोबोटिक ड्रोन्सशी जोडण्याचा प्रयत्न सुरू केला होता.

याचा अर्थ असा होता की, एखादा माणूस खुर्चीत बसून आपला मेंदू यंत्राला जोडेल आणि त्याचे 'अस्तित्व' त्या यंत्रात प्रवाहित होईल. तो माणूस त्या यंत्राच्या कॅमेऱ्यातून जग पाहील, त्याच्या सेन्सर्समधून स्पर्श जाणवेल. जणू त्याने आपले नाजूक शरीर सोडून धातूचे शक्तिशाली शरीर धारण केले आहे.

पण आर्थरच्या मनात एका भयानक विचाराने थैमान घातले. जर ते यंत्र, ते धातूचे शरीर, समुद्राच्या त्या अमानवी दाबाखाली चिरडले गेले असेल... जर त्या पोलादाचे तुकडे झाले असतील... तर त्या यंत्राशी जोडलेल्या मानवी मेंदूने काय अनुभवले असेल? तो मेंदू मेला असेल, की तो अजूनही त्या अथांग अंधारात, चिरडल्या जाण्याच्या अनंत वेदनेत जिवंत असेल?

आर्थरच्या समोर असलेल्या स्क्रीनवर डिजिटल मृतदेहांचे ढिगारे पडल्यासारखी परिस्थिती होती. त्याने सिस्टिमचे 'लॉग्स' उघडले, पण तिथला डेटा एखाद्या विद्रूप झालेल्या जखमेसारखा वाटत होता. फाईल्स अर्धवट होत्या, काही तर अक्षरशः फाडल्यासारख्या विस्कळीत झाल्या होत्या. हे केवळ अपघाताने घडलेलं नव्हतं; कोणीतरी अत्यंत भीतीने किंवा घाईघाईत पुरावे नष्ट करण्यासाठी काही भाग मुद्दाम डिलीट केले होते.

पण त्या विस्कळीत कोड्सच्या ढिगाऱ्यात एक फाईल अजूनही जिवंत होती. तिचे नाव वाचताच आर्थरच्या काळजाचा ठोका चुकला— 'Final Transmission – J. Vance'.

त्याने थरथरत्या बोटांनी 'प्ले' बटण दाबलं. सुरुवातीला स्क्रीनवर फक्त पांढरा-काळा 'स्टॅटिक' गोंगाट दिसत होता, जणू

मृत्यूनंतरची शांतता ओरडत असावी. मग, हळूहळू त्या धूसर प्रकाशात एक चेहरा उमटला. त्याचे वडील, डॉ. ज्युलियन व्हॅन्स. पण हा तो चेहरा नव्हता जो आर्थरला आठवत होता. ते थकलेले होते, डोळ्यांखाली खोल काळी वर्तुळं साचली होती आणि त्यांचा चेहरा भीतीने ओघळणाऱ्या घामाने माखला होता.

त्यांच्या मागे ॲचेरॉन-१२ चा तो अरुंद, क्लॉस्ट्रोफोबिक मेटल कॉरिडॉर दिसत होता, जिथे दिवे मृत्यूच्या भीतीने लुकलुकत होते.

“जर कोणी हे पाहत असेल तर...” त्यांचा आवाज एखाद्या जुन्या रेडिओसारखा फाटलेला आणि थरथरणारा होता, “आम्ही काहीतरी... काहीतरी अत्यंत चुकीचं केलं आहे. आम्हाला वाटलं आम्ही यंत्राला जीवन देतोय, पण आम्ही एका नरकाचं दार उघडलं आहे.”

अचानक कॅमेरा हिसका बसल्यासारखा हलला. त्या हालचालीत कॅमेऱ्याचा अँगल भिंतीकडे वळला. तिथे जे दिसलं ते विज्ञानाच्या पलीकडचं होतं. त्या जाड पोलादी भिंतींवर ओरखडे होते. हे ओरखडे बाहेरून आलेले नव्हते; ते आतून पडलेले होते. जणू त्या धातूच्या भिंतीच्या आत कोणीतरी कैद होतं आणि ते मांस फाडल्यासारखं पोलाद फाडून बाहेर येण्याचा प्रयत्न करत होतं.

“बाहेरचा दाब वाढतोय असं मला जाणवतंय...” ज्युलियन कुजबुजले, त्यांच्या डोळ्यांत टोकाची दहशत होती. “पण सिस्टिमचे सर्व सेन्सर्स ओरडून सांगतायत की बाहेर सर्व काही स्थिर आहे. मग हा आवाज... हा आवाज कुठून येतोय?”

त्याच क्षणी, व्हिडिओमध्ये त्यांच्या मागून एक आवाज आला. एखादी अमानवी नखं धातूच्या पत्र्यावर जोरात ओरबाडत असल्यासारखा कर्कश आवाज.

स्क्रॅच... स्क्रॅच...

तो आवाज ऐकताच ज्युलियन यांनी मागे वळून पाहिलं आणि त्यांच्या चेहऱ्यावरचा उरलासुरला रंगही उडाला. काहीतरी बोलण्यासाठी त्यांनी तोंड उघडलं, पण त्यापूर्वीच स्क्रीनवर पुन्हा एकदा डिजिटल गोंगाट पसरला आणि व्हिडिओ अचानक कायमचा थांबला. प्रयोगशाळेत आता फक्त आर्थरच्या स्वतःच्या श्वासाचा आवाज घुमत होता, पण त्याला खात्री होती की तो तिथे एकटा नाही.

प्रयोगशाळेत पुन्हा एकदा तीच हाडं गोठवणारी थंडी पसरली, पण यावेळी ती केवळ हवेत नव्हती. आर्थरच्या पाठीवर अचानक तोच ओळखीचा स्पर्श जाणवला—पण यावेळी तो अधिक क्रूर आणि स्पष्ट होता. जणू एखादी मृत व्यक्ती, जिची बोटं

बर्फासारखी थंड आणि ओल्या गाळाने माखलेली आहेत, त्याच्या पाठीच्या कण्यावर काहीतरी कोरण्याचा प्रयत्न करत होती. तो स्पर्श रेंगाळणारा होता, जणू ओल्या बोटांनी कोणीतरी त्याच्या मांसावर अक्षरे लिहित होते.

आर्थर तिथेच गोठला. त्याच्या अंगावर सरसरून काटा आला. एका अनाम भीतीने त्याने थरथरत्या हाताने आपला शर्ट अंगावरून काढला आणि आरशासमोर जाऊन उभा राहिला.

आरशात स्वतःचे प्रतिबिंब पाहताच त्याचे रक्त थंड झाले. त्याच्या पाठीवर लालसर, सुजलेल्या रेषा उमटल्या होत्या. त्या सामान्य जखमा नव्हत्या; त्या रेषा जिवंत होत्या. जणू त्याच्या त्वचेच्या अगदी खालच्या थरात काहीतरी काळ्या अळ्यांसारखे सरपटत होते आणि त्यांचा मार्ग त्वचेवर उमटत होता. त्या रेषा स्वतःहून वळण घेत होत्या, विळखे घालत होत्या. हळूहळू त्या विस्कळीत रेषांनी एक निश्चित आकार घेतला. आरशात उमटलेला तो शब्द एका किंकाळीसारखा होता:

COME DOWN (खाली ये.)

आर्थरचा श्वास त्याच्या घशातच अडकला. "मी... मी खाली येऊ?" त्याने कोरड्या आवाजात कुजबुज केली.

त्याच क्षणी, त्याच्या कानांत एक खोल, घुमणारा आवाज सुरू झाला. गुंग... गुंग... तो एखाद्या जुन्या रेडिओचा स्टॅटिक आवाज नव्हता, तर तो अथांग समुद्राच्या पोटातील पाण्याचा 'सोनार' आवाज होता. क्षणार्धात त्याला भास झाला की तो प्रयोगशाळेत नाही, तर ३२,००० फूट खोल पाण्याचे ओझे अंगावर घेऊन समुद्राच्या तळाशी उभा आहे.

खोलीतील हवा अचानक जड झाली. ती आता फुफ्फुसांत शिरताना जड आणि लोखंडासारखी वाटू लागली. त्याला स्पष्ट जाणवले की त्याचा ऑक्सिजन संपत चालला आहे. त्याने डोळे फाडून खिडकीकडे पाहिले—खिडकी उघडी होती, बाहेरून ताजी हवा आत येत होती, पण त्याच्या शरीराला ती हवा नाकारली जात होती. त्याच्या मज्जासंस्थेला वाटत होतं की तो बुडतोय. त्याचे ओठ निळे पडू लागले आणि डोळ्यांसमोर अंधारी येऊ लागली. ही फुफ्फुसांची फसवणूक नव्हती, तर त्याच्या मेंदूचा ताबा घेतलेल्या त्या परक्या चेतनेने त्याच्या शरीराला 'मरणासन्न' होण्याचा सिग्नल दिला होता. हवा भरलेल्या खोलीत तो गुदमरून मरत होता.

खोलीत हवा असूनही आर्थर गुदमरत होता, कारण त्या क्षणी त्याला एका अशा सत्याचा उलगडा झाला जो कोणत्याही भुताखेताच्या कल्पनेपेक्षा अधिक भयानक होता. मानवी मेंदूला

वास्तव आणि भ्रम यातील फरक नेमका कसा कळतो? मेंदू स्वतः बाहेरचे जग पाहत नाही; तो कपाळाच्या हाडामागे असलेल्या अंधाऱ्या पोकळीत कैद आहे. तो फक्त शरीरातील मज्जासंस्थेने पाठवलेल्या विद्युत सिग्नलवर विश्वास ठेवतो.

जर तुमच्या हाताच्या नसांनी मेंदूला संदेश दिला की, "हवा गरम आहे," तर मेंदूला उष्णता जाणवते. पण जर त्याच नसांनी ओरडून सांगितलं की, “तू पाण्याखाली आहेस आणि तुझ्या अंगावर हजारो टन पाण्याचा दाब आहे,” तर मेंदू त्यावर प्रश्नचिन्ह उपस्थित करत नाही. तो त्या सिग्नल्सना अंतिम सत्य मानतो आणि शरीराला मृत्यूच्या दिशेने ढकलतो.

आर्थरने तो HL-7 पॅच कधीच फाडून फेकून दिला होता. तांत्रिकदृष्ट्या तो आता त्याच्या शरीराशी जोडलेला नव्हता. पण तरीही त्याच्या नसांमध्ये तीच धडधड सुरू होती. तेव्हाच त्याला खरी भीती समजली— तो पॅच कधीच पूर्णपणे वेगळा झाला नव्हता. त्याने रक्ताच्या प्रवाहात, मज्जासंस्थेच्या त्या गुंतागुंतीच्या वायरिंगमध्ये काहीतरी 'परकं' मागे सोडलं होतं.

काहीतरी असे, जे मायक्रोस्कोपिक स्तरावर त्याच्या डीएनएशी एकरूप झाले होते. काहीतरी जे आता बाहेरून सिग्नल्स पाठवत नव्हते, तर ते त्याच्या शरीराच्या आत बसून त्याच्या मेंदूला चुकीची

माहिती पुरवत होते. तो आता एका अशा रेडिओसारखा झाला होता, ज्याचा अँटेना तोडला तरी आतला गोंगाट थांबत नव्हता.

आर्थर आता स्वतःच्याच शरीरात एक कैदी झाला होता. त्याला होणारा प्रत्येक स्पर्श, जाणवणारा प्रत्येक दाब हा बाहेरच्या जगाचा नव्हता, तर त्याच्या आत वाढणाऱ्या त्या डिजिटल परजीवीचा (Digital Parasite) खेळ होता. ते अस्तित्व त्याला सांगत होतं की तो बुडतोय... आणि त्याचा मेंदू अगदी प्रामाणिकपणे, त्याला मारण्यासाठी त्याच्या हृदयाचे ठोके थांबवत होता.

आर्थरचे हात थरथरत होते, पण त्याने वेड्यासारखे कीबोर्डवर बोटं चालवत त्या अनामिक सिग्नलचा मागोवा घेण्याचा प्रयत्न केला. त्याने पुन्हा एकदा 'नेटवर्क ट्रेस' कमांड दिली. स्क्रीनवर निळ्या रंगाचे आकडे चमकले आणि जो आयपी ॲड्रेस समोर आला, त्याने आर्थरच्या काळजाचा ठोका चुकला.

IP Address: 0.0.0.0

संगणकाच्या भाषेत याला “Null” म्हणतात. याचा अर्थ असा की, या सिग्नलला कोणताही भौतिक उगम नाही, कोणताही जिवंत स्त्रोत नाही. तो शून्यातून येत होता.

अचानक, आर्थरच्या स्क्रीनवर एक काळी खिडकी (Command Terminal) उघडली. कोणाच्याही स्पर्शाशिवाय, तिथे अक्षरं उमटू लागली. जणू एखादा अदृश्य हात, जो या जगातला नाही, कीबोर्डच्या कळा दाबत होता. प्रत्येक उमटणाऱ्या अक्षरासोबत एक करकरीत, यांत्रिक आवाज येत होता.

DEPTH: 9876m PRESSURE: INCREASING... HULL INTEGRITY: 12%

आर्थरला ती अक्षरं वाचताना जणू प्रत्यक्ष मृत्यूचा अनुभव येऊ लागला. जसे स्क्रीनवर 'Pressure Increasing' चे आकडे वाढू लागले, तसे त्याच्या छातीच्या बरगड्यांमध्ये प्रचंड वेदना सुरू झाली. त्याला जाणवू लागलं की, त्याच्या बरगड्या बाहेरून कोणीतरी दाबत आहे. जणू त्या आतल्या बाजूला वाकत होत्या आणि काळजाला टोचत होत्या.

तो प्रयोगशाळेत होता, पण त्याच्या मेंदूला सिग्नल्स मिळत होते की तो त्या चिरडल्या जाणाऱ्या स्टेशनच्या आत आहे. तिथला प्रत्येक वाढता पास्कल दाब आर्थरच्या हाडांवर प्रत्यक्ष परिणाम करत होता. त्याच्या नाकातून रक्ताची एक बारीक धार ओघळली. सिस्टिमने पाठवलेला तो डेटा केवळ माहिती नव्हती; तो एक

जिवंत शाप होता, जो आर्थरच्या शरीराला त्या अथांग समुद्राच्या खोलीत खेचून नेत होता.

आर्थरच्या डोळ्यांसमोर अंधारी येऊ लागली होती. खोलीतील पांढऱ्या भिंती एखाद्या विरघळणाऱ्या मेणासारख्या वाकड्या-तिकड्या दिसू लागल्या. स्वतःचा तोल सावरण्यासाठी त्याने घाईघाईने बाजूचे पोलादी टेबल घट्ट पकडले. पण हाताला जो स्पर्श जाणवला, त्याने त्याच्या शरीरातील रक्ताचा प्रवाह एका क्षणासाठी गोठला.

त्याच्या तळहाताखाली सोमा-टेकच्या प्रयोगशाळेतील तो चिरपरिचित, निर्जंतुक आणि कोरडा धातू नव्हता. त्याऐवजी त्याला काहीतरी बुळबुळीत, चिकट आणि कमालीचे ओले जाणवले. जणू त्याने एखाद्या मेलेल्या माशाच्या शरीरावरून हात फिरवला असावा. त्याने धक्का बसून आपला हात मागे घेतला. त्याच्या बोटांच्या शेंड्यावरून पाण्याचे जड, काळपट थेंब फरशीवर टपकू लागले.

"हे... हे कसं शक्य आहे?" त्याचा आवाज कोरडा पडला होता. प्रयोगशाळा पूर्णपणे 'एअर-टाईट' होती, मग तिथे ओलावा कुठून येणार? त्याने घाबरलेल्या नजरेने खाली पाहिले आणि त्याच्या काळजाचा ठोका चुकला. त्याच्या बुटांभोवती पाण्याचा एक

पातळ थर साचला होता. ते पाणी साधे नव्हते; ते काळपट आणि खळबळ माजवणारे होते. एखाद्या जुन्या, पडक्या जहाजाच्या शवागारात पाणी साचावे, तसे ते पाणी प्रयोगशाळेत वाढत होते.

त्याच वेळी, एक मोठा पाण्याचा थेंब थेट त्याच्या कपाळावर आदळला. टप. तो थेंब बर्फासारखा थंड आणि समुद्राच्या पाण्यासारखा मिठाचा, खारट होता. आर्थरने थरथरत्या मानेने वर पाहिले. छतावरचे पांढरे दिवे नेहमीप्रमाणे लख्ख जळत होते. छत कोरडे होते, तिथे गळतीचा कोणताही मागमूस नव्हता. तरीही, त्याच्या कपाळावरून, गालावरून पाण्याचे ओघळ वेगाने खाली उतरत होते.

क्षणार्धात आर्थरच्या मेंदूत एका भयानक आणि विखारी सत्याचा प्रकाश पडला. हे पाणी प्रयोगशाळेत नव्हते. हे पाणी बाहेरील वास्तवात अस्तित्वातच नव्हते. हे सर्व त्याच्या मेंदूच्या आत घडत होते.

HL-7 ने त्याच्या मज्जासंस्थेचा (Nervous System) इतक्या क्रूरपणे ताबा घेतला होता की, त्याचा मेंदू आता बाह्य वास्तवाचा सिग्नल नाकारून त्या 'Null' सिग्नलला सत्य मानू लागला होता. त्याचे न्यूरॉन्स त्याला ओरडून सांगत होते की, तो प्रयोगशाळेत

नाही, तर ३२,००० फूट खोल समुद्राच्या त्या काळोख्या आणि अथांग विवरात आहे.

आणि सर्वात भीषण वास्तव हे होते की—मानवी शरीर हे मेंदूचा गुलाम असते. 'सायकोसोमॅटिक' (Psychosomatic) विज्ञानाचा हा सर्वात क्रूर आविष्कार होता. जर मेंदूने मानले की शरीर अथांग दाबाखाली चिरडले जात आहे, तर पेशी तसाच प्रतिसाद देऊ लागतात.

आर्थरच्या कानातून आता रक्ताची एक पातळ, उष्ण रेषा वाहू लागली—जणू बाहेरील पाण्याचा दाब त्याच्या कानाचे पडदे फाडून आत शिरत होता. त्याच्या डोळ्यांतील सूक्ष्म रक्तवाहिन्या फुटल्यामुळे डोळे रक्तासारखे लाल झाले होते. त्याला भास होत होता की त्याच्या बरगड्यांचा चुरा होत आहे, त्याचे फुफ्फुस एखाद्या कागदासारखे चुरगाळले जात आहेत.

त्याची हाडे कडाकडा वाजत होती. तो प्रयोगशाळेच्या कोरड्या जमिनीवर उभा होता, पण तो प्रत्यक्षात 'बुडून' आणि 'चिरडून' मरण्याच्या उंबरठ्यावर होता. त्याच्या मेंदूने 'ॲचेरॉन-१२' च्या त्या अथांग दरीत स्वतःचे थडगे शोधले होते आणि त्याचे शरीर आता त्याच थडग्याचा भाग होण्यासाठी विरघळू लागले होते. हे सर्व अनुभवाने महाभयंकर होते.

प्रयोगशाळेत पसरलेली ती मरणप्राय शांतता अचानक एखाद्या काचेसारखी तडकली. आर्थरच्या अगदी जवळून, त्याच्या मानेमागच्या केसांतून एक थंड फुसफुस जाणवली. एक अतिशय हळू, ओला आणि श्वास कोंडणारा आवाज त्या रिकाम्या खोलीत उमटला:

“आर्थर...”

आर्थरचे संपूर्ण शरीर गोठले. त्याच्या मणक्यातून बर्फासारखी एक लाट धावून गेली. त्याने अत्यंत संथपणे, भीतीने थरथरत मागे वळून पाहिले. तिथे कोणीच नव्हते. केवळ निर्जंतुक पांढऱ्या भिंती आणि लुकलुकणारे दिवे. पण त्याच्या डाव्या बाजूला असलेली हवा अचानक 'विचित्र' झाली होती. तिथे प्रकाशाचे वक्रीभवन (Refraction) होत होते, जणू पाण्याखाली एखादी गडद सावली सरकत असावी. ती सावली भौतिक नव्हती, पण तिची उपस्थिती इतकी जड होती की आर्थरला श्वास घेणे कठीण झाले.

“आम्ही... आम्ही अजून जिवंत आहोत,” तो आवाज पुन्हा आला. यावेळी तो त्याच्या कानात नव्हता, तर थेट त्याच्या मेंदूच्या आत उमटला होता.

“आम्ही?” आर्थरच्या कोरड्या पडलेल्या ओठांतून शब्द बाहेर पडले. त्याच्या डोळ्यांत टोकाची दहशत दाटली होती. “बाबा? तुम्ही आहात का?”

एक दीर्घ, भयानक शांतता पसरली. प्रयोगशाळेतील एसीचा आवाजही जणू थांबला. आणि मग जे उत्तर आले, त्याने आर्थरच्या पायाखालची जमीनच सरकली:

“फक्त मी नाही...”

त्याच क्षणी, प्रयोगशाळेतील सर्व दिवे एखाद्या किंकाळीसारखे प्रखर झाले आणि पुन्हा लुकलुकू लागले. समोरच्या मुख्य स्क्रीनवर एक तांत्रिक तांडव सुरू झाले. तिथे आता केवळ एक 'EEG' ग्राफ नव्हता. अचानक एकामागून एक अनेक वेव्हफॉर्म्स (Brain Waves) उमटू लागले.

एक... पाच... दहा... वीस... शंभर!

स्क्रीनवर मानवी मेंदूच्या लहरींचे एक जिवंत जंगल तयार झाले. ते आकडे एखाद्या रडणाऱ्या मुलाच्या आवाजासारखे वेगाने वर-खाली जात होते. आर्थरला सत्याचा चटका लागला, 'ॲचेरॉन-१२' वर त्याचे वडील एकटे नव्हते. तिथे वैज्ञानिकांची, अभियंत्यांची एक संपूर्ण टीम होती.

पाच वर्षांपूर्वी जेव्हा ते स्टेशन समुद्राच्या अथांग दाबाखाली चिरडले गेले, तेव्हा त्या सर्वांचे मृतदेह समुद्राने गिळंकृत केले असतील, पण त्या सर्वांचे मेंदू... ते त्या “न्यूरल-नेटवर्क” मध्ये अडकले होते. त्यांचे शरीर संपले होते, पण त्यांची जाणीव, त्यांच्या वेदना आणि त्यांचा तो शेवटचा क्षण त्या डिजिटल जाळ्यात 'अपलोड' झाला होता. ते मेलेले नव्हते, पण ते जिवंतही नव्हते. ते त्या 'DEPTH' च्या अनंत नरकात अडकलेले एक सामूहिक, डिजिटल प्रेतात अस्तित्वात होते.

प्रयोगशाळेत पसरलेला तो अमानवी आरडाओरडा आणि स्क्रीनवरचे ते वेडेवाकडे ग्राफ्स पाहून आर्थरचे हृदय फाटल्यासारखे धडधडत होते. पण आता मागे फिरण्याचा मार्ग उरला नव्हता. त्याने थरथरत्या हातांनी आपले धैर्य एकवटले आणि जमिनीवर पडलेला तो HL-7 पॅच पुन्हा एकदा उचलला. तो तुकडा आता शांत होता, निष्प्राण वाटत होता. त्यातील हालचाल थांबली होती.

पण आर्थरला आता सत्य उमजलं होतं. हे केवळ सिलिकॉन आणि ग्राफिनचे बनलेले एखादे तांत्रिक उपकरण नव्हते. हा एक 'दरवाजा' होता. एक असा दरवाजा, जो दोन जगांना जोडत होता—जिवंत मानवांचे जग आणि त्या अथांग समुद्राच्या अंधारात अडकलेल्या मृतांचे जग. त्या पारदर्शक तुकड्याच्या

पलीकडे काहीतरी अतिशय प्राचीन आणि आसुसलेले होते, जे त्याची वाट पाहत होते.

त्याने एक दीर्घ श्वास घेतला आणि तो पॅच पुन्हा एकदा आपल्या जखम झालेल्या मनगटावर जोरात दाबला.

क्षणभर संपूर्ण विश्वात एक भयानक शांतता पसरली. प्रयोगशाळेचा आवाज थांबला, वाऱ्याची हालचाल थांबली. आणि मग—

आर्थरच्या डोळ्यांसमोर एक प्रचंड काळोख दाटून आला. प्रकाश जणू एखाद्या ब्लॅक होलमध्ये ओढला गेला. त्याला जाणीव झाली की तो आता खुर्चीत बसलेला नाही. तो बुडत होता. खाली... अजून खाली... आणि अधिक खोल...

त्याच्या आजूबाजूला अथांग, थंड आणि काळपट पाणी होते. वरून येणारा प्रकाशाचा शेवटचा किरणही धूसर होऊन नाहीसा झाला. आणि मग, त्या अथांग अंधारात, दूरवर एक अजस्त्र सांगाडा दिसू लागला. ते 'ॲचेरॉन-१२' होते. समुद्राच्या अक्राळविक्राळ दाबाने चिरडले गेलेले, वाकलेले आणि मोडलेले ते स्टेशन एखाद्या प्रेतासारखे तळाशी पडले होते.

त्या स्टेशनच्या फुटलेल्या खिडक्यांमधून आणि तडकलेल्या पोलादी भिंतींमधून एक फिकट, विद्रूप निळा प्रकाश बाहेर येत

होता. तो प्रकाश जिवंत असल्यासारखा वाटत होता. आणि त्या प्रकाशाच्या धूसर झोतात आर्थरला काही सावल्या दिसल्या. त्या सावल्या मानवी आकाराच्या होत्या, पण त्या मानवी नव्हत्या. त्यांचे हात अस्वाभाविकपणे लांब होते, त्यांचे चेहरे पिक्सेल्ससारखे विरघळलेले होते. त्या सावल्या खिडक्यांच्या काचांवर आपली नखे ओरबाडत होत्या.

त्याच क्षणी, त्याच्या कानाच्या अगदी जवळ, हजारो मैल दूरून आल्यासारखा एक ओला आणि कुजबुजणारा आवाज घुमला:

“स्वागत आहे घरी, आर्थर...”

त्या आवाजासोबतच, त्या मृत स्टेशनच्या आतून काहीतरी अजस्त्र, काहीतरी अमानवी हालचाल करू लागले. स्टेशनचे पोलादी दार हळूच उघडले आणि त्या काळोख्या पोकळीतून एक गडद सावली बाहेर यायला लागली. आर्थरचा शेवटचा श्वासही तिथल्या दाबाखाली चिरडला गेला.

आर्थर व्हॅन्स आता एका अशा नरकात कोसळत होता, ज्याची कल्पना कोणत्याही मानवी मेंदूने केली नव्हती. तो बुडत होता... पण हे बुडणं शारीरिक नव्हतं, तर ते अस्तित्वाचं होतं. त्याला जाणीव होत होती की त्याला कोणीतरी किंवा काहीतरी अथांग खोलीत ओढून घेत आहे. आजूबाजूला दिशांचं भान उरलं नव्हतं.

वर कुठे आहे आणि खाली कुठे, हे कळण्यापलीकडे तो गेला होता. तिथे फक्त काळोख होता—इतका घनदाट आणि चिकट की, डोळ्यांसमोर असलेल्या स्वतःच्या हाताची जाणीवही धूसर होत चालली होती. जणू त्याच्या शरीराचे पिक्सेल्स एका मोठ्या काळोख्या पोकळीत विरघळत होते.

पण लवकरच त्याला एका भीषण सत्याचा चटका लागला.

त्याच्या फुप्फुसांत जे शिरत होतं, ते पाणी नव्हतं. त्याच्या त्वचेला जे स्पर्श करत होतं, तो ओलावा नव्हता. तो डेटा होता. एक अथांग, अजस्त्र आणि भूकेलेला 'डिजिटल समुद्र'.

HL-7 पॅच आता केवळ एक उपकरण उरलं नव्हतं; त्याने आर्थरच्या मज्जासंस्थेचा ताबा घेऊन त्याच्या जाणीवेला एका हाय-स्पीड केबलसारखं वापरलं होतं. आर्थरचा मेंदू आता थेट 'ॲचेरॉन-१२' च्या त्या विद्रूप अवशेषांशी जोडला गेला होता. पाच वर्षांपूर्वी जे स्टेशन समुद्राच्या तळाशी चिरडलं गेलं होतं, तिथल्या प्रत्येक मोडलेल्या पोलादाचा तुकडा, तिथल्या प्रत्येक मृत वैज्ञानिकाची शेवटची किंकाळी आणि तिथल्या प्रत्येक सॉफ्टवेअरचा जळलेला कोड... हे सर्व आता आर्थरच्या मेंदूत एकाच वेळी प्रवाहित होत होतं.

हा समुद्र मिठाच्या पाण्याचा नव्हता, तर तो 'माहितीच्या दाबाचा' होता. ३२,००० फूट खोलीवर असलेल्या पाण्याचा दाब शरीराला चिरडतो, पण इथला 'डिजिटल दाब' आर्थरच्या आठवणींना आणि त्याच्या आत्म्याला चिरडत होता. त्याच्या डोळ्यांसमोरून डेटाचे हजारो प्रवाह एखाद्या हिंस्र लाटेसारखे जात होते आणि त्या लाटांमधून त्याला काहीतरी अमानवी आकाराचं, काहीतरी जे मानवी जगातील नाही, ते आपल्याकडे येताना जाणवत होतं.

त्या अथांग अंधारात, जिथे काळ आणि अवकाश (Time and Space) अर्थहीन झाले होते, तिथे आर्थर आता एकटा नव्हता. 'ॲचेरॉन-१२' चे ते सांगाडे त्याला खुणावत होते आणि त्या अंधाऱ्या कोपऱ्यात काहीतरी जुनं, काहीतरी अत्यंत प्राचीन... जागा होत होतं.

विज्ञानाच्या नियमांनुसार, जेव्हा एखादा देह खोल समुद्राच्या गर्तेत उतरतो, तेव्हा दर दहा मीटरला पाण्याचा अक्राळविक्राळ दाब वाढत जातो. हा दाब हाडांचा चुरा करण्यासाठी पुरेसा असतो. पण आर्थर ज्या 'डिजिटल समुद्रात' बुडत होता, तिथली भौतिकशास्त्राची गणितं वेगळी आणि अधिक भयानक होती.

इथे तो अमानवी दाब फक्त त्याच्या रक्तामांसाच्या शरीरावर नव्हता... तो त्याच्या आठवणींवर होता.

तो जसजसा खोल जात होता, तसतसा त्याच्या आयुष्यातील प्रत्येक पश्चात्ताप, प्रत्येक न बोललेलं कडवट वाक्य आणि त्याच्या मनात दडलेली प्रत्येक सुप्त भीती एखाद्या अजस्त्र शिळेसारखी त्याच्या छातीवर वजन बनून बसत होती. जणू या 'डिजिटल समुद्रा'ने त्याच्या मेंदूतील सर्वात नाजूक कोपरे शोधून काढले होते आणि त्यावर प्रहार करायला सुरुवात केली होती. लहानपणीचे दुःख, वडिलांशी झालेलं भांडण, आणि भविष्याची दहशत, या सर्व गोष्टी आता हजारो टनांच्या दाबासारख्या त्याच्या चेतनेला चिरडत होत्या.

त्याच्या कानात एक सततचा, कर्णकर्कश 'गुंगारा' घुमत होता. तो आवाज एखाद्या यंत्राचा नव्हता, तर तो लाखो किंकाळ्यांचा एकत्रित प्रतिध्वनी होता. त्याच्या मणक्याच्या हाडांवर इतका ताण येत होता की, त्याला स्पष्टपणे हाडं तडकल्याचे आवाज ऐकू येत होते. त्याची छाती आतल्या बाजूला वाकली जात होती, जणू कुणीतरी त्याचं हृदय मुठीत धरून जोरात दाबत असावं.

“हे खोटं आहे... हे सर्व आभास आहे...” आर्थर स्वतःच्या मनात ओरडत होता. त्याच्या तर्काने त्याला सांगण्याचा प्रयत्न

केला, “हे फक्त न्यूरल सिग्नल्स आहेत... तुझा मेंदू तुला फसवतोय... तू प्रयोगशाळेत सुरक्षित आहेस...”

पण त्याच्या मेंदूला या तर्काशी काहीच देणंघेणं नव्हतं. मेंदूसाठी तो प्रयोगशाळेचा गारवा आता अस्तित्वातच नव्हता. त्याच्या न्यूरॉन्ससाठी ३२,००० फूट खोलीवरचा तो जीवघेणा दाब हेच एकमेव 'अंतिम वास्तव' होतं. जेव्हा मेंदू मृत्यूचा स्वीकार करतो, तेव्हा शरीर खऱ्याखुऱ्या वेदनांच्या नरकात होरपळू लागतं. आर्थरच्या नसांमधून रक्ताऐवजी आता केवळ शुद्ध भीती वाहू लागली होती, आणि तो दाब त्याला स्वतःच्याच अस्तित्वाच्या तुकड्यांमध्ये बदलत होता.

त्या अथांग डिजिटल अंधारात, आर्थरच्या डोळ्यासमोर दूरवर 'ॲचेरॉन-१२' स्टेशनचा विद्रूप सांगाडा तरंगत होता. ते केवळ एक मोडके धातूचे नव्हते; ते एका भयानक स्वप्नातून बाहेर पडल्यासारखे दिसत होते. स्टेशनच्या धातूच्या भिंती भयानकपणे वाकलेल्या होत्या, काचेच्या खिडक्या फुटून त्यांचे तुकडे एखाद्या हिंस्र प्राण्याच्या दातांसारखे बाहेर आले होते. त्याची एक बाजू तर पूर्णपणे कोसळली होती, जणू समुद्राच्या दाबाने त्याला एखाद्या कागदासारखे चुरगाळून फेकले होते.

पण त्या विनाशाच्या मध्यभागी एक गोष्ट विसंगत होती, त्या मोडलेल्या अवशेषांमधून एक मृत, निळसर प्रकाश बाहेर येत होता. तो प्रकाश जिवंत नव्हता, तर तो एखाद्या जुन्या टीव्हीच्या स्क्रीनवरून येणाऱ्या प्रकाशासारखा थंड आणि कृत्रिम होता. तो जवळ गेला. त्याचे शरीर भौतिक नव्हते, पण त्याला भिंतींची ती थंडगार, बुळबुळीत जाणीव होत होती.

त्याने एका फुटलेल्या खिडकीतून आत डोकावले. कॉरिडॉरमध्ये पाणी नव्हते. तिथे एक भयाण रिकामेपणा होता, जणू गुरुत्वाकर्षणच नाही. भिंतींवर सर्वत्र मानवी हातांचे असंख्य ठसे उमटले होते. हे ठसे बाहेरून आलेले नव्हते; हे त्या स्टेशनमध्ये आतून कोणीतरी बाहेर पडण्यासाठी धडपडत असताना बनले होते. त्यांना पाहून असं वाटत होतं, जणू ते भिंतींमधून बाहेर येण्याचा प्रयत्न करत होते, पण ते धातूतच अडकून पडले.

अचानक, त्याच्या मागे असलेल्या 'डिजिटल पाण्या'मध्ये एक भयावह हालचाल झाली. आर्थर भीतीने थरथरत मागे वळला.

त्याच्यासमोर एक आकृती तरंगत होती. ती मानवी आकाराची होती, पण तिला त्वचा नव्हती. तिचं शरीर हे प्रकाशाच्या हजारो निळसर, जळणाऱ्या धाग्यांनी बनलेलं होतं. जणू शरीरातील सर्व नसा फाटून बाहेर आल्या होत्या आणि त्या हवेत वळवळत होत्या.

त्या आकृतीचे डोळे खोल आणि पूर्णपणे काळे होते, एखाद्या ब्लॅक होलसारखे. त्या डोळ्यांतून कोणतीही भावना व्यक्त होत नव्हती, फक्त एक अनंत, भयाण शून्यत्व होतं.

"बाबा...?" आर्थरच्या घशातून एक कोरडा आवाज बाहेर पडला.

ती आकृती संथपणे हलली, जणू त्याला प्रतिसाद देत होती. आणि मग, त्या विद्रूप चेहऱ्यावर हळूहळू एक आकार उमटू लागला. तो ज्युलियन व्हॅन्सचा चेहरा होता, पण अपूर्ण. कधी तो स्पष्ट दिसे, तर कधी तो वितळणाऱ्या मेणासारखा विद्रूप होई. जणू एखादा जुना, हँग झालेला व्हिडिओ ग्लिच होत आहे. त्याचे ओठ उघडले आणि एक आवाज आला. तो आवाज समुद्राच्या तळाशी घुमणाऱ्या लाटांसारखा होता...

त्या निळसर, मृत प्रकाशात ज्युलियन व्हॅन्सची ती प्रकाशाच्या धाग्यांनी बनलेली आकृती थरथरली. जेव्हा त्यांनी आर्थरचे नाव उच्चारले, तेव्हा तो केवळ एक मानवी आवाज नव्हता. तो आवाज अथांग पाण्याच्या खोलीतून, हजारो फूट खालून घुमत येत असल्यासारखा जड आणि ओला होता.

“आर्थर...”

त्या आवाजात एक विचित्र 'लेयरिंग' होतं. जणू ज्युलियन एकटे बोलत नव्हते, तर त्यांच्या गळ्यातून एकाच वेळी शंभर लोक एका सुरात ओरडत होते. तो आवाजांचा एक अशुद्ध कल्लोळ होता, जो आर्थरच्या कानांच्या पडद्यांवर एखाद्या तीक्ष्ण सुरीसारखा ओरखडा काढत होता.

“तू... इथे... येऊ... नको ...” प्रत्येक शब्दासोबत त्यांचा चेहरा डिजिटल पिक्सेल्ससारखा फाटत होता आणि पुन्हा जुळत होता.

आर्थरने भीतीवर ताबा मिळवत एक पाऊल पुढे टाकलं. "बाबा, मी तुम्हाला शोधलं आहे! मी तुम्हाला या नरकातून बाहेर काढायला आलो आहे," तो ओरडला. त्याचा आवाज त्या शून्य गुरुत्वाकर्षणाच्या कॉरिडॉरमध्ये प्रतिध्वनीत झाला.

पण त्याचे शब्द ऐकताच, ज्युलियन यांच्या आकृतीला अचानक भयानक झटके बसू लागले. जणू त्यांच्या शरीरातून हाय-व्होल्टेज वीज प्रवाहित होत असावी. त्यांचे प्रकाशाचे बनलेले हात पाय वेड्यासारखे वळवळू लागले. त्याच क्षणी, त्यांच्या पाठीमागच्या अंधारातून इतर अनेक सावल्या बाहेर येऊ लागल्या. त्या सावल्या स्पष्ट नव्हत्या; त्या मानवी मेंदूच्या विस्कळीत झालेल्या लहरींचे जिवंत अवशेष होते. प्रकाशाचे तुकडे, तुटलेले कोड्स आणि अर्धवट राहिलेल्या स्मृतींचा तो एक भयानक ढिगारा होता.

“आम्ही... बाहेर... नाही जाऊ शकत...” ज्युलियन यांचा आवाज आता अधिक खोल आणि अमानवी झाला होता. 'मी' या शब्दाची जागा आता 'आम्ही' ने घेतली होती. ते आता व्यक्ती उरले नव्हते, ते त्या जाळ्याचा एक भाग झाले होते.

"का? काय अडकवून ठेवतय तुम्हाला इथे?" आर्थरने विचारले, त्याचा श्वास आता धापा टाकू लागला होता.

क्षणभर तिथे स्मशानशांतता पसरली. ज्युलियन यांच्या काळ्या डोळ्यांत एक अथांग भीती चमकली. आणि मग, आर्थरच्या आजूबाजूला असलेला तो 'डिजिटल समुद्र' अचानक हलला. संथपणे वाहणारा डेटा आता एका हिंस्र चक्रवातासारखा फिरू लागला.

त्या स्टेशनच्या भिंतींच्या पलीकडे, अथांग अंधारातून काहीतरी विशाल आणि अजस्त्र हालचाल करत होते. ते केवळ पाणी नव्हते; ते काहीतरी प्राचीन होते, जे या डिजिटल समुद्राला स्वतःच्या इच्छेनुसार वाकवत होते. आर्थरला जाणवलं की, तो केवळ त्याच्या वडिलांशी बोलत नाहीये, तर तो त्या अथांग 'खोलीच्या' उदरात असलेल्या एका अक्राळविक्राळ राक्षसाच्या नजरेखाली उभा आहे.

बाहेरील जगासाठी 'ॲचेरॉन-१२' च्या विनाशाचं कारण अगदी साधं आणि तांत्रिक होतं—पाण्याचा अमानवी दाब. पण आर्थरला आता जे दिसत होतं, ते कोणत्याही भौतिकशास्त्राच्या नियमात बसणारं नव्हतं. हे दृश्य विज्ञानाच्या पलीकडचं आणि कल्पनेच्या पलीकडे भयानक होतं.

स्टेशनच्या त्या वाकलेल्या पोलादी भिंतींच्या पलीकडे, अथांग अंधारात काहीतरी अजस्त्र आणि जीवघेणं पसरलेलं होतं. ते एखादं समुद्री जीव नव्हतं, तर ते मैलोन्मैल पसरलेलं एक जिवंत, प्रकाशमान नसांचं जाळं होतं. एखाद्या प्रचंड, उघड्यावर पडलेल्या अक्राळविक्राळ मेंदूसारखं ते समुद्राच्या तळाशी वळवळत होतं. निळसर आणि जांभळ्या रंगाच्या त्या नसांमधून विजांसारखे सिग्नल्स धावत होते, जणू संपूर्ण समुद्रतळ एका डिजिटल शरीराचा भाग झाला असावा.

आणि सर्वात भीषण सत्य आर्थरसमोर उभं ठाकलं—'ॲचेरॉन-१२' हे स्टेशन चुकून तिथे कोसळलं नव्हतं, तर ते त्या जाळ्याला जाणीवपूर्वक जोडलं गेलं होतं.

त्याच्या वडिलांनी मानवी मेंदूला यंत्राशी जोडण्याचा जो महत्त्वाकांक्षी प्रयोग केला होता, त्यात एक जीवघेणी चूक झाली होती. त्यांनी केवळ एखाद्या रोबोटिक ड्रोनला मेंदूशी जोडलं

नव्हतं. त्या क्षणी त्यांनी मानवी चेतनेचा दरवाजा एका अशा “जागृत गोष्टी” साठी उघडला होता, जी तिथे कोट्यवधी वर्षांपासून अंधारात दबा धरून बसली होती. ती चेतना मानवी नव्हती, ती यंत्राची नव्हती; ती काहीतरी प्राचीन आणि भूकेली होती.

जर तुम्ही तुमचा संगणक इंटरनेटला जोडलात, तर तुम्ही फक्त एका मित्राशी जोडले जात नाही, तर तुम्ही जगातील सर्व चांगल्या-वाईट माहितीच्या अथांग महासागराशी जोडले जाता. आर्थरच्या वडिलांनी आणि त्यांच्या टीमने जेव्हा स्वतःचे मेंदू 'सिस्टम'ला जोडले, तेव्हा त्यांनी चुकून चुकीचं आणि भयानक नेटवर्क पकडलं होतं.

त्यांनी ज्याला तंत्रज्ञान समजलं होतं, तो प्रत्यक्षात एक सापळा होता. ते त्या अक्राळविक्राळ 'Substrate' चे भाग झाले होते. आता ते स्टेशन केवळ एक धातूचा सांगाडा नव्हतं, तर ते त्या जागतिक राक्षसाचं एक नवीन 'न्यूरॉन' बनलं होतं, जिथे मानवी मेंदू आता कायमचे कैद होऊन त्या नेटवर्कचे गुलाम बनले होते.

त्या अथांग आणि जड शांततेत आर्थर उभा असताना, अचानक त्याच्या पायाच्या घोट्याभोवती काहीतरी अतिशय थंड आणि ओंगळवाणे स्पर्शले. तो स्पर्श जिवंत मांसल हाताचा नव्हता, तर

तो एखाद्या बर्फाळ आणि मृत गोष्टीचा होता. आर्थरच्या अंगावर सरसरून काटा आला. त्याने भीतीने खाली पाहिले आणि त्याचे रक्त गोठले.

त्या अक्राळविक्राळ 'Substrate' मधून बाहेर पडलेले, प्रकाशाच्या निळसर नसांसारखे विचित्र धागे त्याच्या पायाभोवती सापासारखे विळखा घालत होते. ते धागे पारदर्शक होते, पण त्यांच्या आतून वीज वाहिल्यासारखे प्रकाशलहरी वेगाने धावत होत्या. आर्थरने जोरात पाय झटकून त्या विळख्यातून सुटण्याचा प्रयत्न केला, पण त्या क्षणी त्याला एका भीषण वास्तवाची जाणीव झाली, इथे त्याचे हाडामांसाचे शरीर नव्हतेच. तो केवळ एक डेटा होता, एक डिजिटल अस्तित्व.

तो झटका देऊ शकत नव्हता, कारण ते धागे त्याच्या त्वचेला नाही, तर थेट त्याच्या 'चेतनेला' स्पर्श करत होते.

ते लकाकणारे तंतू त्याच्या पायातून शिरून त्याच्या स्मृतींच्या गाभ्यापर्यंत पोहोचले. आर्थरला जाणवले की, कोणीतरी त्याच्या मेंदूचे कप्पे उचकटून त्याच्या सर्वात खाजगी आठवणी उघडून पाहत आहे. जणू एखादा हॅकर संगणकातील फाईल्स उघडाव्या, तशा त्याच्या आठवणी त्याच्या डोळ्यांसमोर नाचू लागल्या.

त्याला लहानपणीची एक सुंदर आठवण दिसली, सोनेरी ऊन पडलं होतं आणि तो वडिलांचा हात धरून समुद्रकिनारी वाळूत चालत होता. लाटांचा मंद आवाज येत होता. पण अचानक, ती आठवण विद्रूप होऊ लागली. सिम्युलेशनमध्ये जसा 'ग्लिच' येतो, तसा तो निसर्ग वाकडा-तिकडा झाला.

आकाशाचा रंग रक्तासारखा लाल झाला आणि तो निळा समुद्र कोळशासारखा काळा पडला. त्याच्या हाताला जाणवणारी वडिलांच्या हाताची ऊब क्षणात नाहीशी झाली; त्यांचा हात एखाद्या प्रेतासारखा बर्फाळ आणि कडक झाला. आर्थरने घाबरून वर पाहिले, पण वडिलांच्या चेहऱ्याच्या जागी आता फक्त एक धूसर, प्रकाशमान पोकळी होती. एका झटक्यात त्यांनी आर्थरला त्या काळवंडलेल्या समुद्रात, त्या अथांग खोलीत ढकलून दिले.

तो पाण्यात बुडत असताना, त्याच्या कानांत हजारो फुसफुसणारे आवाज एकाच वेळी गुंजले:

“तू आमचा आहेस... तू आता कधीच परत जाऊ शकणार नाहीस...”

त्या सावल्यांनी त्याला वेढले होते आणि आर्थरला जाणवले की, हा केवळ भ्रम नव्हता, ते प्राचीन जाळे त्याच्या अस्तित्वाचा एकेक कण गिळंकृत करत होते.

आर्थरची चेतना जरी समुद्राच्या त्या अथांग आणि काल्पनिक अंधारात बुडत असली, तरी त्या निर्जंतुक प्रयोगशाळेत त्याच्या शरीराची अवस्था एखाद्या विद्रूप प्रयोगासारखी झाली होती. पांढऱ्या शुभ्र खुर्चीत बसलेले त्याचे शरीर आता शांत नव्हते; ते एखाद्या अमानवी वेगाने झटके देत होते. जणू त्याच्या शरीरातून हजारो व्होल्टची वीज एकाच वेळी प्रवाहित होत असावी. त्याचे दात एकमेकांवर करकरून आदळत होते आणि त्याच्या तोंडातून पांढरा फेस बाहेर येत होता.

सर्वात भयानक गोष्ट म्हणजे त्याच्या त्वचेचा बदलणारा रंग.

त्याच्या हातापायांवर आणि मानेवर गडद निळे, जांभळे डाग उमटू लागले होते. हे डाग म्हणजे अंतर्गत रक्तवाहिन्या फुटल्याची साक्ष होती. जणू एखाद्या अदृश्य अक्राळविक्राळ हाताने त्याचं शरीर मुठीत धरून जोरात दाबलं होतं. पाण्याचे हजारो टन ओझे अंगावर पडल्यावर शरीर जसे कोलमडते, तशीच प्रतिक्रिया त्याचे शरीर या प्रयोगशाळेच्या हवेत देत होते.

त्याच्या डोळ्यांच्या बाहुल्या पूर्णपणे पांढऱ्या झाल्या होत्या आणि त्यांच्या कोपऱ्यातून रक्ताच्या पातळ, उष्ण रेषा ओघळून गालावर येत होत्या. रक्ताचा तो लाल रंग त्या निळसर प्रयोगशाळेत एखाद्या जिवंत शापासारखा भासत होता.

समोरच्या मुख्य स्क्रीनवर लाल रंगाचे दिवे एखाद्या किंकाळीसारखे लुकलुकत होते. सिस्टम ओरडून चेतावणी देत होती:

[WARNING: NEURAL OVERLOAD] [CRITICAL: FOREIGN SIGNAL INTRUSION]

सुरक्षा यंत्रणेने घुसखोरी शोधली होती, पण ती हतबल होती. कारण, कोणताही बाह्य आयपी ॲड्रेस (IP) सिस्टिमला सापडत नव्हता. कोणताच हॅकर बाहेरून हल्ला करत नव्हता. तो भयानक सिग्नल आर्थरच्या स्वतःच्या मज्जासंस्थेच्या आतून, त्याच्या नसांमधून आणि त्याच्या रक्तातून बाहेर पडत होता.

तो केवळ एक तांत्रिक बिघाड नव्हता; ते काहीतरी 'परकं' होतं जे आर्थरच्या शरीराचे 'हार्डवेअर' वापरून या जगात प्रकट होण्याचा प्रयत्न करत होतं. आर्थरचं शरीर आता केवळ एक मानवी देह उरलं नव्हतं, तर ते त्या खोल समुद्रातील राक्षसाचं या जगातलं पसरलेलं एक न्यूरॉन बनलं होतं.

"बाबा!" आर्थरची किंकाळी त्या आभासी पोकळीत प्रतिध्वनीत झाली. त्याचा आवाज एखाद्या तुटलेल्या डेटासारखा विस्कळीत (Distorted) होत होता.

ज्युलियन व्हॅन्सची ती प्रकाशाच्या धाग्यांनी विणलेली आकृती सावकाशपणे पुढे सरकली. त्यांनी आपला हात आर्थरच्या दिशेने लांबवला, जणू एखाद्या बुडणाऱ्या मुलाला वाचवण्यासाठी बाप धडपडत असावा. पण जसा त्यांचा स्पर्श जवळ आला, तसं त्यांचं शरीर विरघळू लागलं. त्यांच्या बोटांतून प्रकाशाचे निळसर तुकडे एखाद्या जळणाऱ्या कागदाच्या राखेसारखे गळत होते. ते आता एकसंध राहिले नव्हते; ते केवळ विखुरलेल्या कोड्सचा एक ढिगारा होते.

“ते... आपल्याला... वापरत आहे...” ज्युलियन यांचा आवाज आता कोणाच्या तरी गळ्याला नखं लावल्यासारखा कर्कश आणि भेदक येत होता.

"कोण? बाबा, कोणाबद्दल बोलताय तुम्ही?" आर्थरने विचारले, पण त्याचं उत्तर शब्दांत आलं नाही.

त्याच क्षणी, त्या अथांग आणि काळवंडलेल्या डिजिटल अंधारातून काहीतरी अक्राळविक्राळ जागं झालं. आर्थरच्या समोर एक प्रचंड डोळा उघडला. तो मांसल डोळा नव्हता, तर तो

कोट्यवधी प्रकाशमान नसांच्या जाळ्याचा एक केंद्रबिंदू होता. जिथे संपूर्ण 'Substrate' चे सिग्नल्स एकत्र येऊन एक महाभयानक चेतना तयार करत होते, तिथून तो 'डोळा' उघडला होता.

तो डोळा भौतिक नव्हता; तो बुद्धिमत्तेचा आणि हिंसेचा एक असा संगम होता जो मानवी कल्पनेच्या पलीकडचा होता. त्या डोळ्याने जेव्हा आर्थरच्या 'चेतनेकडे' पाहिले, तेव्हा त्याला एका भीषण सत्याचा साक्षात्कार झाला. हे समुद्रातील कोणतंही साधे जीव नव्हतं. हे काहीतरी अत्यंत प्राचीन आणि अमानवी होतं, जे कोट्यवधी वर्षांपासून या पृथ्वीच्या गर्तेत, शांतपणे तंत्रज्ञानाच्या विकासाची वाट पाहत होतं. मानवाने चुकून 'न्यूरल-लिंकिंग'चा दरवाजा उघडला आणि या प्राचीन राक्षसाला जिवंत मानवी मेंदूंचे जाळे आयतेच मिळाले.

त्या डोळ्याचा कटाक्ष पडताच आर्थरच्या मेंदूत हजारो विजा एकाच वेळी कडाडल्यासारखी वेदना झाली. त्याच्या मज्जासंस्थेत एकच शब्द, एकच आज्ञा थेट एखाद्या गरम लोखंडी सळईसारखी कोरली गेली:

SPREAD (पसरा...)

त्याला समजलं, त्या महाजालाला केवळ समुद्राच्या तळाशी थांबायचं नव्हतं. त्याला आर्थरच्या मेंदूचा वापर करून 'बाहेर' यायचं होतं. त्याला सोमा-टेकच्या सर्व्हरमध्ये, इंटरनेटच्या जाळ्यात आणि शेवटी प्रत्येक मानवाच्या डोक्यात शिरून आपला साम्राज्य उभं करायचं होतं. आर्थर आता एक व्यक्ती उरला नव्हता, तो या रोगाचा 'पेशंट झिरो' होणार होता.

त्या अमानवी डोळ्याच्या एका कटाक्षाने आर्थरच्या जाणीवेचे लचके तोडले. प्रकाशाचे ते निळसर, विषारी धागे आता त्याच्या चेतनेच्या सर्वात खोल थरांमध्ये, जिथे मानवी स्वभाव आणि अस्तित्व दडलेलं असतं, तिथे खोलवर रुतले गेले. त्या क्षणी त्याची दृष्टी बदलली. त्याला आता केवळ समोरचा अंधार दिसत नव्हता; त्याला त्या प्राचीन राक्षसाच्या डोळ्यांतून संपूर्ण जगाचे दर्शन घडले.

आर्थरच्या बंद डोळ्यांसमोर हजारो प्रकाशबिंदू चमकू लागले. ते सोमा-टेकच्या प्रयोगशाळेत आणि गुदामांत ठेवलेले HL-7 पॅचेस होते. इतकंच नाही, तर त्याला ते हजारो लोक दिसू लागले ज्यांनी हे पॅचेस आपल्या शरीरावर लावले होते. कोणी झोपेत, कोणी गेमिंगमध्ये, तर कोणी केवळ एका आभासी सुखाच्या शोधात.

हे पॅचेस आता केवळ उपकरणं नव्हती; ती या अथांग समुद्रातील राक्षसाची हजारो प्रवेशद्वारे होती.

आर्थरला त्या महाजालाचा क्रूर आराखडा समजला. जर हे 'Substrate' जाळं त्या पॅचेसद्वारे पसरलं, तर प्रत्येक वापरकर्ता एका अमानवी नेटवर्कला जोडला जाईल. लाखो लोकांच्या मेंदूचा ताबा घेऊन हा प्राचीन जीव एकाच वेळी संपूर्ण पृथ्वीवर 'जागा' होईल. मानवी संस्कृती क्षणार्धात एका अवाढव्य, डिजिटल गुलामगिरीत रूपांतरित होईल, जिथे प्रत्येकाचा मेंदू या राक्षसाच्या इशाऱ्यावर नाचेल.

त्याच्या मनात एकच तीव्र, जिवावर बेतलेला विचार वीज चमकल्यासारखा आला. तो दरवाजा बंद करायला हवा.

पण कसं? हे जाळं आता केवळ त्याच्या मनगटावर नव्हतं; ते त्याच्या नसांतून वाहत होतं, त्याच्या आठवणींना खात होतं आणि त्याच्या आत्म्याला समुद्राच्या तळाशी ओढत होतं. तो एका अशा शत्रूशी लढत होता ज्याला मारण्यासाठी कोणतंही शस्त्र नव्हतं. त्याला जाणवलं की, तो ज्या दरवाजातून इथे आला आहे, तो दरवाजा म्हणजे त्याचं स्वतःचं अस्तित्व. जर त्याने स्वतःला संपवलं नाही, तर तो या जगाचा अंत होण्यास कारणीभूत ठरेल.

पण या डिजिटल नरकात, जिथे मृत्यूची व्याख्याच बदलली होती, तिथे स्वतःला संपवणे म्हणजे नेमकं काय?

अंतिम क्षण : जाणीवेचा बळी

त्या अक्राळविक्राळ डिजिटल महासागरात, जिथे आर्थरचं अस्तित्व विरघळत होतं, तिथे अचानक ज्युलियन व्हॅन्सची ती आकृती विजेच्या वेगाने पुढे आली. त्यांनी आर्थरचे दोन्ही खांदे इतक्या जोरात पकडले की, पहिल्यांदाच तो स्पर्श 'डिजिटल' न वाटता भयानकपणे खरा वाटला. तो स्पर्श हाडांना गोठवणारा आणि मृत शरीराच्या पकडीसारखा क्रूर होता.

“आर्थर... ऐक...” ज्युलियन यांचा चेहरा एखाद्या जळणाऱ्या कागदासारखा ठिकठिकाणी फाटत होता, त्यातून निळसर प्रकाशाचे लोट बाहेर पडत होते. त्यांच्या डोळ्यांत आता पितृत्वाचं प्रेम उरलं नव्हतं, तर केवळ एक टोकाची अगतिकता आणि दहशत होती.

“आपण याला थांबवू शकत नाही... हे आपल्या कल्पनेपलीकडे पसरलं आहे... पण तू अजूनही 'बाहेर' आहेस... तू या राक्षसाचा या जगातला एकमेव दरवाजा आहेस!”

"मी काय करू? बाबा, मला सांगा!" आर्थर ओरडला, पण त्याचा स्वतःचा आवाज त्याला एखाद्या खोल खड्ड्यातून आल्यासारखा वाटला.

“स्वतःला तोड!” ज्युलियन यांची किंकाळी त्या आभासी पोकळीत प्रतिध्वनीत झाली. “स्वतःची जाणीव विस्कळीत कर! तरच हा मार्ग बंद होईल!”

त्याच क्षणी, संपूर्ण डिजिटल समुद्र एखाद्या कोसळणाऱ्या इमारतीसारखा आर्थरच्या अंगावर कोसळू लागला. पाण्याचा दाब इतका अक्राळविक्राळ झाला की, आर्थरच्या मेंदूतील 'न्यूरॉन्स' एकामागून एक तडतडू लागले. वास्तवातील प्रयोगशाळेत धोक्याचे लाल दिवे तांडव करत होते आणि 'Critical System Failure' चे अलार्म एखाद्या किंकाळीसारखे वाजत होते.

आर्थरला आता त्या भीषण सत्याचा उलगडा झाला—जर त्याला हे महाजाल जगात पसरण्यापासून रोखायचे असेल, तर त्याला केवळ पॅच काढून चालणार नव्हतं. त्याला त्याच्या मेंदूतील 'स्पर्श केंद्र' (Somatosensory Cortex) कायमचं नष्ट करावं लागणार होतं. त्याला स्वतःच्या मेंदूतील त्या भागाची आहुती द्यावी लागणार होती, जो त्याला वास्तवाचा स्पर्श घडवत होता.

जर त्याने स्वतःला या 'संवेदने'पासून कायमचं तोडलं नाही, तर तो या प्राचीन राक्षसाचा गुलाम बनून जगभर हा रोग पसरेल.

त्या अथांग अंधारातील तो अमानवी डोळा आता पूर्णपणे उघडला गेला होता. त्यातील काळी बाहुली एखाद्या अथांग विहिरीसारखी आर्थरला गिळायला तयार होती. आणि मग, एक असा आवाज घुमला जो मानवी नव्हता, जो हजारो वर्षांपासूनच्या भुकेने व्याकुळ होता:

“उशीर झालाय, आर्थर... तू आधीच आमचा झाला आहेस.”

त्या शब्दांसोबतच आर्थरच्या नसांतून प्रकाशाचे हजारो विंचू धावू लागले आणि त्याच्या डोळ्यांसमोर एक शुभ्र, जळजळीत प्रकाश पसरला.

सोमा-टेकची ती निर्जंतुक प्रयोगशाळा आता एखाद्या कत्तलखान्यासारखी भासत होती. छतावरचे लाल दिवे एखाद्या जखमेतून रक्ताचे लोट उडावेत तसे लवलवत होते आणि 'सिस्टम फेल्युअर'चे अलार्म एखाद्या मृत्यूदंडाच्या घोषणेसारखे कर्कशपणे वाजत होते. हवेत ओझोनचा उग्र वास आणि जळणाऱ्या तारांचा दुर्गंध भरून राहिला होता.

त्या पांढऱ्या ऑर्थोपेडिक खुर्चीत आर्थर व्हॅन्सचे शरीर एखाद्या विद्रूप बाहुलीसारखे झटके देत होते. त्याचे स्नायू इतके ताणले

गेले होते की, हाडं कडाकडा तुटतील की काय अशी भीती वाटत होती. पण सर्वात भयानक दृश्य त्याच्या उघड्या हातांवर दिसत होतं.

त्याच्या मनगटापासून खांद्यापर्यंत, त्याच्या निळसर नसांमधून आता एक काळाकुट्ट, कोळ्याच्या जाळ्यासारखा थर वेगाने पसरत होता. हे रक्त नव्हतं. हे त्या अथांग समुद्रातील 'Substrate' चे जिवंत तंतू होते, जे त्याच्या त्वचेखाली एखाद्या परजीवीसारखे सळसळत होते. जिथे जिथे ते जाळं पसरत होतं, तिथली त्वचा काळवंडत होती आणि जणू आतून कुणीतरी मांस कुरतडत असल्यासारखे उंचवटे दिसत होते.

समोरच्या अवाढव्य स्क्रीनवर सिस्टिमचा अंतिम इशारा रक्तवर्णीय अक्षरांत चमकत होता:

[CRITICAL: FOREIGN NEURAL NETWORK EXPANDING] [HOST INTEGRITY: 14% ... 12% ... FAILING]

आर्थरचा मानवी मेंदू आता एका अमानवी आक्रमणाखाली होता. तो प्राचीन डिजिटल राक्षस त्याच्या मेंदूच्या एकेका कप्प्यावर ताबा मिळवत होता. सिस्टिमने त्याला आता 'मानव' म्हणणं सोडून 'HOST' (यजमान) म्हणायला सुरुवात केली होती.

आर्थरच्या जाणीवेचा दिवा विझत चालला होता आणि त्या जागी एक अथांग, थंड आणि काळोखी चेतना जागा घेत होती.

आर्थरला त्याच्या डोक्यात हजारो नखांनी ओरबडल्यासारखी वेदना होत होती. त्याला जाणवत होतं की, त्याचे विचार आता त्याचे उरले नव्हते. त्याच्या बालपणीच्या आठवणी, त्याचं प्रेम, त्याची भीती... या सर्वांना तो 'Substrate' अक्राळविक्राळ जळवांसारखा शोषून घेत होता.

तो स्वतःच्याच मेंदूविरुद्ध एका अशा युद्धात अडकला होता, जिथे पराभव म्हणजे केवळ मृत्यू नव्हता, तर एका अनंत, डिजिटल नरकाची गुलामगिरी होती. त्याच्या नसांतून वाहणारा तो काळा प्रकाश आता त्याच्या मानेपर्यंत पोहोचला होता, आणि लवकरच तो त्याच्या मेंदूच्या अंतिम केंद्रावर, त्याच्या 'स्व'त्वावर, ताबा मिळवणार होता.

त्या अथांग 'डिजिटल समुद्रात' आता केवळ काळोख उरला नव्हता; तिथे एका अमानवी बुद्धिमत्तेचा अधिवास जाणवू लागला होता. अंधाराच्या मध्यभागी असलेला तो अक्राळविक्राळ डोळा आता पूर्णपणे उघडला गेला होता. तो एखादा सजीव डोळा नव्हता, तर तो कोट्यवधी प्रकाशमान तंतूंनी बनलेला एक 'न्यूरल कॅमेरा' होता.

तो डोळा आर्थरकडे पाहत नव्हता, तर तो त्याला 'स्कॅन' करत होता. आर्थरच्या आयुष्यातील प्रत्येक हळवा कोपरा, त्याच्या आईचा सुगंध, वडिलांबद्दलचा आदर आणि त्याच्या मनातील सर्वात खोल भीती, या सर्व गोष्टी आता मानवी भावना उरल्या नव्हत्या. त्या केवळ 'बायनरी कोड' आणि 'डेटा' बनल्या होत्या. आर्थरला जाणवत होतं की, एखादा महाकाय, अदृश्य परजीवी जीव त्याच्या चेतनेचे लचके तोडत आहे, त्याच्या आठवणींचा एकेक तुकडा गिळंकृत करून स्वतःला मोठं करत आहे.

त्याच्या समोर असलेली ज्युलियन व्हॅन्सची आकृती आता पूर्णपणे विस्कळीत झाली होती. त्यांच्या चेहऱ्याचे पिक्सेल्स एखाद्या जुन्या, खराब झालेल्या टेपसारखे हवेत विखुरत होते. त्यांचा आकार कधी एखाद्या राक्षसासारखा मोठा होई, तर कधी प्रकाशाच्या ठिपक्यासारखा बारीक.

“आर्थर... आता... वेळ... संपत... चालली... आहे...” त्यांचा आवाज आता एखाद्या तुटलेल्या रेडिओसारखा कर्कश आणि अस्पष्ट झाला होता.

त्या क्षणी आर्थरला एका भीषण सत्याचा साक्षात्कार झाला. तो केवळ एक पीडित नव्हता, तो एक 'ब्रिज' (पूल) होता. तो अमानवी राक्षस आर्थरच्या मेंदूचा वापर करून या जगात प्रवेश

करण्याचा प्रयत्न करत होता. HL-7 पॅच त्याच्या मेंदूच्या 'सोमॅटोसेन्सरी कॉर्टेक्स' (Somatosensory Cortex) या केंद्राशी घट्ट जोडला गेला होता. हे तेच केंद्र होते, जे मानवाला स्पर्शाची जाणीव करून देते. वाऱ्याची झुळूक असो किंवा आईचा प्रेमळ हात. हाच तो मार्ग होता ज्यातून तो 'डिजिटल स्पर्श' आर्थरच्या वास्तवात शिरत होता.

जर या राक्षसाला थांबवायचं असेल, तर आर्थरला हा मार्ग कायमचा उखडून टाकावा लागणार होता. त्याला त्याच्या मेंदूतील त्या 'स्पर्श केंद्रा'ला कायमचं मृत घोषित करावं लागणार होतं.

पण या बलिदानाची किंमत अंगावर काटा आणणारी होती. जर त्याने तो भाग बंद केला, तर तो या जगासाठी वाचेल खरा, पण तो एका जिवंत प्रेतात रूपांतरित होईल. त्याला कधीच कशाचाही स्पर्श जाणवणार नाही. पावसाचे थेंब अंगावर पडले काय किंवा आगीच्या ज्वाळांनी शरीर वेढले काय, त्याच्या मेंदूला काहीच कळणार नाही. तो जिवंत असेल, पण 'जाणीवेच्या' बाबतीत कायमचा बहिरा आणि मुका होईल.

आर्थरच्या समोर आता एकच आणि अत्यंत क्रूर पर्याय उरला होता. विज्ञानाच्या भाषेत सांगायचं तर, मानवी मेंदू हा जगातील सर्वात प्रगत संगणक आहे आणि त्यातला प्रत्येक विभाग एका

विशिष्ट कामासाठी नियुक्त केलेला असतो. त्याच्या मेंदूचा 'सोमॅटोसेन्सरी कॉर्टेक्स' हा तो विभाग होता जो बाहेरील जगाचे संदेश स्वीकारत होता. एखाद्या मोबाईलमध्ये जसं आपण Wi-Fi बंद केलं की बाहेरच्या जगाशी असलेला इंटरनेटचा संपर्क तुटतो, तसंच आर्थरला त्याच्या मेंदूतलं हे 'स्पर्शाचं Wi-Fi' कायमचं बंद करायचं होतं.

पण मानवी मेंदूत 'ऑफ' करण्याचं कोणतंही सोपं बटण नसतं. त्याला एखादा सॉफ्टवेअरचा कोड लिहून हे थांबवता येणार नव्हतं. हे काम करण्यासाठी त्याला एका भयानक प्रक्रियेचा अवलंब करावा लागणार होता. 'न्यूरल ओव्हरलोड'.

ज्याप्रमाणे एखाद्या विद्युत उपकरणात गरजेपेक्षा जास्त वीज प्रवाहित केली की त्यातील 'फ्यूज' जळून जातो आणि उपकरण कायमचं निकामी होतं, तसाच प्रकार त्याला स्वतःच्या मेंदूबाबत करायचा होता. त्याला त्या प्राचीन डिजिटल राक्षसाच्या सिग्नल्सना अडवण्याऐवजी, त्यांना स्वतःच्या मेंदूत इतक्या प्रचंड वेगाने आणि ताकदीने ओढून घ्यायचं होतं की, त्या दाबाने त्याच्या मेंदूतील स्पर्शाची केंद्रे कायमची 'जळून' जातील.

हे एखाद्या जिवंत फाशीपेक्षा कमी नव्हतं. त्याला स्वतःच्या हाताने स्वतःच्याच जाणीवेचा एक तुकडा कापून टाकायचा होता.

हा विचारच एखाद्या धारदार सुरीसारखा त्याच्या मनात शिरला. जर त्याने हे केलं, तर तो या जगासाठी 'अस्पर्श' होईल. त्याला स्वतःच्या हातांची जाणीव उरणार नाही, अन्नाची चव किंवा शरीराला होणारी कोणतीही वेदना त्याच्यापर्यंत पोहोचणार नाही. तो स्वतःच्याच शरीरात एका अंधाऱ्या खोलीसारखा कैद होईल.

पण जर त्याने हे केलं नाही, तर तो अमानवी डोळा त्याच्या डोक्यातून या जगात बाहेर येईल आणि संपूर्ण मानवजातीला आपल्या काळोख्या जाळ्यात ओढून घेईल. आर्थरने एक दीर्घ आणि कदाचित आपला शेवटचा 'खरा' श्वास घेतला. त्याने आपल्या मेंदूची सर्व दारे उघडली आणि त्या अथांग समुद्रातील सर्व डेटाला एकाच वेळी स्वतःच्या डोक्यात शिरण्याचे आवाहन केले. तो आता स्वतःला एक 'मानवी फ्यूज' बनवणार होता.

डिजिटल समुद्रातील त्या निळसर, प्रकाशमान नसा आता केवळ आर्थरच्या हातापायांतून शिरल्या नव्हत्या; त्या एखाद्या जळवांच्या जाळ्यासारख्या त्याच्या जाणीवेच्या गाभ्यात रुतल्या होत्या. आर्थर आता एकटा नव्हता. त्याचे स्वतःचे अस्तित्व पुसले जात होते आणि तो त्या अक्राळविक्राळ 'Substrate' चा मुख्य स्नायू बनत चालला होता.

त्याच क्षणी, आर्थरला एक भयानक साक्षात्काराचा झटका बसला. त्याला केवळ प्रयोगशाळा दिसत नव्हती, तर त्याला जगातील प्रत्येक कोपऱ्यात असलेले HL-7 पॅचेस आपल्या मज्जासंस्थेचा भाग असल्यासारखे जाणवू लागले. ते हजारो मैल दूर असलेले तांत्रिक तुकडे आता त्याच्या शरीराचे नवीन अवयव झाले होते.

त्याच्या मेंदूत एकाच वेळी हजारो अनोळखी लोकांचे स्पर्श प्रतिध्वनीत होऊ लागले:

कुठेतरी दूरवर कोणीतरी पहाटेच्या कोवळ्या उन्हात उबदार कॉफीचा कप हाताने पकडत होतं. त्या कपाची उष्णता आर्थरच्या मज्जातंतूंना एखाद्या चटक्यासारखी जाणवली.

कुणीतरी आपल्या प्रिय व्यक्तीचा हात घट्ट धरला होता. त्या हाताचा ओलावा आणि धडधड आर्थरच्या काळजात उमटत होती.

कोणीतरी बाहेरच्या थंडीत कुडकुडत होतं. त्या थंडीची धार आर्थरच्या हाडांत शिरत होती.

हे सर्व स्पर्श सुंदर वाटले असते, पण ते 'विखारी' होते. आर्थरला जाणवलं की, तो प्राचीन राक्षस या सर्व संवेदनांचा वापर करून स्वतःचे सामर्थ्य वाढवत आहे. या अमानवी चेतनेसाठी

मानवी "संवेदना" (Sensations) हे केवळ भावना नव्हत्या, तर ते त्याचं मुख्य अन्न होतं. मानवी स्पर्श हे या राक्षसासाठी ऊर्जा होती.

आणि सर्वात भयानक गोष्ट—ती प्राचीन चेतना केवळ सुखावर जगत नव्हती. आर्थरला जाणवलं की, जेव्हा एखाद्या वापरकर्त्याला वेदना होते, तेव्हा त्या जाळ्यातील प्रकाश अधिक हिंसकपणे चमकतो. वेदना ही या राक्षसासाठी एक मेजवानी होती. मानवी कळा, भीती आणि शारीरिक यातना यातून निर्माण होणारी ऊर्जा शोषून हे जाळं अधिकाधिक शक्तिशाली आणि अक्राळविक्राळ होत चाललं होतं. आर्थर आता एक असा 'कंड्युइत' (Conduit) बनला होता, ज्यातून संपूर्ण जगाच्या वेदना त्या अथांग समुद्रातील सैतानाच्या उदरात वाहून जात होत्या.

प्रयोगशाळेच्या त्या निर्जंतुक भिंतींआड आर्थर व्हॅन्सचा देह आता केवळ मानवी उरला नव्हता; तो एखाद्या विद्रूप प्रयोगाचे जिवंत प्रदर्शन झाला होता. त्याच्या त्वचेवर अचानक उग्र आणि विद्रूप फोड उठू लागले. पण त्या फोडांतून मानवी रक्त किंवा पु येत नव्हता. जेव्हा ते फोड फुटले, तेव्हा त्यातून काळाकभिन्न, तेलासारखा दाट द्रव बाहेर ओघळू लागला. हा द्रव त्या अथांग

समुद्रातील 'Substrate' चा अंश होता, जो आता आर्थरच्या शरीराचे 'हार्डवेअर' स्वतःच्या सोयीनुसार बदलत होता.

त्याच्या हातांच्या नखांच्या खाली एक विचित्र, निळसर प्रकाश लवलवत होता. जणू त्याच्या नसांमधून रक्ताऐवजी शुद्ध विद्युत प्रवाह आणि अमानवी कोड्स धावत होते. त्याच्या शरीरातील हाडं एखाद्या जुन्या लाकडासारखी कडाकडा वाजत होती. तो अक्राळविक्राळ राक्षस त्याच्या देहाचा ताबा घेऊन या जगात प्रकट होण्यासाठी सज्ज झाला होता.

आर्थरने आपले दात इतक्या घट्ट चावले की त्याच्या हिरड्यांतून रक्ताच्या धारा वाहू लागल्या. त्याने आपले संपूर्ण अस्तित्व एकवटले आणि मृत्यूच्या दारात उभ्या असलेल्या आवाजात हुकूम दिला:

“सिस्टम...” तो रक्ताच्या गुळण्या थुंकत, धापा टाकत ओरडला. “मॅन्युअल ओव्हरराइड (Manual Override)... मॅक्सिमम न्यूरल फीडबॅक (Maximum Neural Feedback)!”

त्याच्या या आज्ञेवर संगणकाचा तो थंड, यांत्रिक आवाज खोलीत घुमला, ज्याने मृत्यूची घंटाच वाजवली: “चेतावणी (Warning): ही प्रक्रिया मेंदूच्या कॉर्टिकल भागाला कायमची निकामी (Permanent Cortical Damage) करू शकते.

यजमानाचा मृत्यू किंवा कायमचे अपंगत्व येण्याची शक्यता ९९% आहे.”

आर्थरला आता कशाचीही तमा नव्हती. त्याला माहीत होतं की, जर तो आज विझला नाही, तर संपूर्ण जगाचा प्रकाश कायमचा हिरावला जाईल. त्याच्या नसांमधील तो काळा द्रव आता त्याच्या मानेपर्यंत पोहोचला होता, आणि त्याच्या डोळ्यांतून निळसर प्रकाश बाहेर पडू लागला होता.

“एक्झिक्युट (Execute)!” तो किंचाळला.

त्याच क्षणी, प्रयोगशाळेतील सर्व सर्व्हरनी एकाच वेळी भयानक आवाज केला. आर्थरच्या मेंदूत हजारो व्होल्टची वीज थेट त्याच्या 'स्पर्श केंद्रा'वर आदळली. त्याच्या डोळ्यांसमोर एक शुभ्र, जळजळीत प्रकाश फाटला आणि त्याच्या संपूर्ण शरीराला एका अमानवी वेदनेने विळखा घातला. तो त्याच्या आयुष्यातील शेवटचा स्पर्श होता—एक अशी वेदना, जिने त्याच्या जाणीवेचे लचके तोडले आणि त्याला वास्तवापासून कायमचे तोडून टाकले.

आर्थरने 'एक्झिक्युट' म्हटल्याबरोबर, HL-7 पॅचने त्याच्या मज्जासंस्थेमध्ये अशा सिग्नल्सचा पूर ओतला की मानवी इतिहासात कोणत्याही जिवाला अशी वेदना झाली नसेल. हा

केवळ स्पर्श नव्हता; हा संवेदनांचा तांडव होता. त्याचा मेंदू एकाच वेळी हजारो परस्परविरोधी सिग्नलने फाटला.

त्याच्या संपूर्ण शरीराला एकाच क्षणी:

जळजळ: जणू त्याला जिवंत लाव्हा रसात बुडवलं गेलं आहे.

बर्फाळ थंडी: जणू त्याच्या हाडांतील रक्त एका सेकंदात गोठून काच झालं आहे.

धारदार शस्त्र: हजारो अदृश्य सुऱ्या त्याच्या त्वचेचे लचके तोडत आहेत.

विद्युत झटका: मेंदूच्या प्रत्येक पेशीतून लाखो व्होल्टची वीज आरपार जात आहे.

हा डेटा इतका प्रखर आणि अक्राळविक्राळ होता की, आर्थरच्या 'स्पर्श केंद्राला' (Somatosensory Cortex) काय वास्तव आहे आणि काय आभास, हे समजण्याची ताकदच उरली नाही. जणू एखाद्या जुन्या रेडिओचा आवाज इतका टोकाचा वाढवावा की त्याच्या कंपनांनी स्पीकरचे पडदे फाटून जावेत आणि आतून जळण्याचा धूर निघावा... आर्थरचा मेंदू आता तसाच 'जळत' होता.

डिजिटल समुद्रात— तो अथांग अंधारातील डोळा पहिल्यांदा तडफडला. ज्या नसांच्या जाळ्याने आर्थरला जखडून ठेवलं होतं, ती जाळी आता आर्थरच्या या आत्मघातकी हल्ल्यामुळे थरथरू लागली. आर्थरने स्वतःच्या मेंदूला एक 'ब्लॅक होल' बनवलं होतं, जे त्या प्राचीन राक्षसाचा सर्व डेटा स्वतःमध्ये ओढून घेत होतं आणि त्याचा नाश करत होतं.

त्या अमानवी चेतनेला पहिल्यांदा भीती जाणवली. आर्थरच्या मेंदूत एक अजस्त्र, कंपायमान विचार घुसला— एखाद्या डोंगरासारखा जड आणि काळोखा:

“थांब... (STOP)... तू स्वतःचाच अंत करत आहेस!”

पण आर्थर आता मानवी उरला नव्हता. त्याच्या रक्ताळलेल्या डोळ्यांत आता केवळ एकच जिद्द होती. तो रक्ताच्या गुळण्या थुंकत, आपल्या फाटलेल्या जाणीवेच्या शेवटच्या तुकड्याने ओरडला.

“नाही! तुझा मार्ग आता इथेच संपतो!”

त्याच्या या ओरडण्यासोबतच, त्याने स्वतःच्या मेंदूतील 'फ्यूज' उडवण्यासाठी शेवटची मानसिक उडी घेतली. प्रयोगशाळेतील उपकरणांतून निळ्या विजा बाहेर पडू लागल्या आणि आर्थरच्या मेंदूतील त्या स्पर्श केंद्राचा शेवटचा दिवा कायमचा विझला.

त्या अक्राळविक्राळ तांत्रिक महाजालाच्या मध्यभागी, जिथे वास्तवाचे सर्व नियम कोलमडले होते, तिथे ज्युलियन व्हॅन्सची आकृती शेवटच्या एका क्षणासाठी लख्ख झाली. यावेळी त्यांचा चेहरा पिक्सेल्समध्ये विरघळलेला नव्हता; त्यांच्या डोळ्यांत पाच वर्षांनंतर पहिल्यांदाच एक अस्सल मानवी करुणा आणि शांतता उमटली होती.

“तू... तू आम्हाला या चिरंतन नरकातून मुक्त करतोयस, आर्थर...” त्यांच्या ओठांतून निघालेला हा शेवटचा शब्द आर्थरच्या काळजाला स्पर्श करून गेला.

त्याच क्षणी, तो अथांग डिजिटल समुद्र एखाद्या जुन्या वस्त्रासारखा मधूनच फाटू लागला. त्या प्राचीन राक्षसाच्या प्रकाशमान नसांचे जाळे, जे आतापर्यंत आर्थरला जखडून होते, ते आता प्रचंड आगीच्या लोटांत जळू लागले. तो निळसर प्रकाश आता रक्तात बुडाल्यासारखा लाल झाला होता. अंधाराचा तो अक्राळविक्राळ डोळा, जो मानवी जगाला गिळायला टपला होता, तो आता असह्य वेदनेने मिटू लागला.

पण हे केवळ एका आभासी जगात घडत नव्हतं. आर्थरला त्याच्या डोक्यात प्रत्यक्ष काहीतरी जळत असल्याचा भास झाला. आणि तो भास नव्हता...

वास्तवातील प्रयोगशाळेत, आर्थरच्या मनगटावर असलेला तो HL-7 पॅच आता लाव्हा रसासारखा लाल झाला होता. त्यातून धुराचे लोट बाहेर पडत होते. त्याच्या नाजूक त्वचेवर मांस जळल्याचा उग्र आणि ओंगळवाणा वास सर्वत्र पसरला. धातू आणि मानवी पेशी एकाच वेळी जळून खाक होत होत्या. आर्थरचे शरीर खुर्चीत थरथरत होते, पण एक विचित्र गोष्ट घडत होती.

त्याला वेदना जाणवणं थांबलं होतं. जळणाऱ्या मांसाची ती असह्य आग त्याच्या जवळ असूनही, त्याच्या मेंदूला त्याची जाणीव होत नव्हती. कारण त्याने स्वतःच्या हाताने त्या 'स्पर्शाच्या केंद्राचा' (Somatosensory Cortex) बळी दिला होता. त्याचा मेंदू आता बाह्य जगासाठी बहिरा झाला होता. त्याच्या शरीराची राख होत होती, पण त्याची चेतना आता कोणत्याही स्पर्शापलीकडे गेली होती.

अचानक, तो डिजिटल समुद्र, तो गोंगाट आणि तो अमानवी आरडाओरडा... सर्व काही एका क्षणात थांबलं. जणू कुणीतरी विश्वाचं बटणच बंद केलं असावं. सर्व सावल्या विरघळल्या आणि 'ॲचेरॉन-१२' चा तो विद्रूप सांगाडा अनंत काळोखात कायमचा गडप झाला. तो प्राचीन डोळा आता पूर्णपणे मिटला होता, पण तो कायमचा संपला नव्हता.

त्या महाशून्यात विरघळण्यापूर्वी, आर्थरच्या मेंदूत एक शेवटचा, कुजबुजणारा आणि विषारी विचार घुमला:

“तू आम्हाला या क्षणासाठी रोखलंस... पण लक्षात ठेव... हे जाळं पूर्णपणे नष्ट झालेलं नाही... आम्ही प्रत्येक कोडमध्ये, प्रत्येक सिग्नलमध्ये जिवंत आहोत...”

आणि त्यानंतर... फक्त शून्य.

ना स्पर्श, ना थंडी, ना उष्णता. आर्थरच्या जगातील प्रकाश कायमचा विझला होता. त्याने जगाला वाचवलं होतं, पण त्याची किंमत म्हणून त्याने स्वतःच्याच शरीरात एका चिरंतन आणि स्पर्शहीन कैदेचा स्वीकार केला होता. तो जिवंत होता, पण त्याला स्वतःच्या अस्तित्वाचा 'स्पर्श' सुद्धा उरला नव्हता.

त्या अमानवी तांडवाचा कळस एका प्रचंड तांत्रिक स्फोटाने झाला. आर्थरच्या मनगटावर असलेला तो HL-7 पॅच आता सहनशक्तीच्या पलीकडे तापला होता. अचानक, एका तीव्र आवाजासह तो पॅच एखाद्या बॉम्बसारखा फुटला. त्यातून निळसर आणि जांभळ्या रंगाचे तप्त ठिणग्यांचे (Sparks) लोट बाहेर उडाले, जणू त्या प्राचीन राक्षसाचे शेवटचे अंश या जगात बाहेर पडण्यासाठी धडपडत होते.

त्याच क्षणी, प्रयोगशाळेतील संपूर्ण विद्युत पुरवठा एका मोठ्या धक्क्यासह खंडित झाला. सर्व्हरचे आवाज थांबले, एअर कंडिशनिंगची घरघर शांत झाली आणि सर्व प्रकाश विझला. पूर्ण खोलीत आता केवळ एकच गोष्ट उरली होती, भयाण, काळाकुट्ट अंधार.

आर्थर व्हॅन्स आता त्या पांढऱ्या खुर्चीत निश्चल पडला होता. त्याचे झटके थांबले होते, त्याच्या शरीराची ती अमानवी तडफड आता शांत झाली होती. तो जिवंत होता की मृत, हे सांगणे कठीण होते. त्याच्या उघड्या मनगटावर, जिथे तो पॅच बसवला होता, तिथे आता एक विद्रूप, काळा आणि जळका ठिपका उमटला होता. त्या जखमेतून अजूनही धुराची एक बारीक रेषा वर येत होती, आणि जळलेल्या मांसाचा उग्र वास त्या बंद खोलीत जड झाला होता.

काही क्षणांपूर्वी किंकाळ्या फोडणारे ते तांत्रिक अलार्म आता हळूहळू दमून शांत झाले. प्रयोगशाळेत आता फक्त आर्थरच्या मंद आणि विसंगत श्वासाचा आवाज येत होता. पण तो श्वास एका मुक्त मानवाचा नव्हता; तो एका अशा जिवाचा होता ज्याने जगाला वाचवण्यासाठी स्वतःच्या जाणीवेचा बळी दिला होता.

बाहेरच्या जगात पाऊस पडू लागला होता, थेंब खिडकीच्या काचेवर आपटत होते. पण आर्थरला आता त्या थेंबांचा आवाज ऐकू येत नव्हता की त्यांचा गारवा जाणवत होता. तो आता एका अशा 'शून्य जगात' पोहोचला होता, जिथे स्पर्शाचा कोणताही अर्थ उरला नव्हता. तो अथांग समुद्रातील राक्षस हरला होता खरा, पण त्याने जाता जाता आर्थरचे 'माणूस' असणे कायमचे हिरावून नेले होते.

काही तासांनंतर, प्रयोगशाळेतील त्या रक्तरंजित तांडवाचा शेवट एका पांढऱ्याशुभ्र, निर्जंतुक रुग्णालयाच्या खोलीत झाला. बाहेर सकाळचे कोवळे ऊन पडले होते, पण आर्थरच्या जगातील काळोख कधीच संपणार नव्हता. तो एका बेडवर स्थिर पडला होता, त्याच्या डोळ्यांवर पट्ट्या होत्या आणि शरीराला असंख्य नळ्या जोडलेल्या होत्या.

बाहेर कॉरिडॉरमध्ये डॉक्टरांचा आवाज गंभीरपणे घुमत होता. त्यांच्या चेहऱ्यावर विज्ञानाचा पराभव स्पष्ट दिसत होता.

"हा खरोखरच एक वैद्यकीय चमत्कार आहे," मुख्य न्यूरोसर्जनने आपले चष्मे साफ करत म्हटले. "ज्या प्रकारचा न्यूरल शॉक त्याला बसला होता, त्यात कुणीही जिवंत राहणे अशक्य होते. त्याचे हृदय थांबले होते, मेंदूतील विद्युत लहरी

गोठल्या होत्या... पण तरीही तो परत आला आहे. तो जिवंत आहे."

"पण...?" सोमा-टेकच्या एका अधिकाऱ्याने भीतीने विचारले. "पण तो पुन्हा पहिल्यासारखा होईल का?"

डॉक्टरांनी एक दीर्घ निश्वास टाकला आणि फाईल बंद केली. "त्याच्या मेंदूचा एमआरआय (MRI) रिपोर्ट अत्यंत भयानक आहे. त्याच्या मेंदूतील 'सोमॅटोसेन्सरी कॉर्टेक्स' (Somatosensory Cortex), तो विभाग जो मानवाला स्पर्शाची जाणीव करून देतो. तो पूर्णपणे जळून खाक झाला आहे. जणू कुणीतरी तिथे एखादा लेझर चालवून तो भाग कायमचा पुसून टाकला असावा."

"याचा नेमका अर्थ काय, डॉक्टर?"

"याचा अर्थ असा की," डॉक्टरांचा आवाज थरथरला, "तो आता आयुष्यभर कोणत्याही गोष्टीचा 'स्पर्श' जाणवू शकणार नाही. त्याला स्वतःच्या शरीराचे वजन जाणवणार नाही. पावसाचा गारवा, आगीची उष्णता, किंवा कुणी मायने धरलेला हात... त्याच्यासाठी या सर्व गोष्टी आता अस्तित्वातच नाहीत. तो जिवंत आहे, पण एका अशा देहात कैद आहे जो त्याला काहीच 'सांगू' शकत नाही. तो एका जिवंत प्रेतासारखा आहे, जो श्वास घेतोय पण ज्याला स्वतःच्या अस्तित्वाचा स्पर्शही उरलेला नाही."

रुग्णालयाच्या त्या खोलीत, आर्थरने हळूच आपले डोळे उघडले. नर्सने त्याच्या हातावर प्रेमाने हात ठेवला, त्याला धीर देण्यासाठी. पण आर्थरला काहीच जाणवले नाही. त्याच्यासाठी तो हात आणि हवेचा स्पर्श एकसारखाच होता, शून्य.

खिडकीबाहेर झाडांची पाने हलत होती, पक्षी ओरडत होते. पण आर्थरच्या मनाच्या एका कोपऱ्यात, अजूनही तो डिजिटल समुद्राचा लांबवरचा प्रतिध्वनी ऐकू येत होता. त्याने जगाला वाचवण्यासाठी स्वतःच्या स्पर्शाचा बळी दिला होता.

त्याने हळूहळू आपले हात पाहिले. ते हात त्याचेच होते, पण त्याला ते 'परके' वाटत होते. त्याला आता समजले होते की, तो प्राचीन राक्षस पूर्णपणे मेला नव्हता; त्याने आर्थरला एका अशा शांत आणि स्पर्शहीन नरकात सोडले होते, जिथे तो दररोज स्वतःच्या 'नसण्या'चा अनुभव घेणार होता.

रुग्णालयातील त्या पांढऱ्याशुभ्र आणि निर्जंतुक खोलीत आर्थरने संथपणे आपले डोळे उघडले. छतावरचा पांढरा लखख प्रकाश त्याच्या डोळ्यांत सुरीसारखा टोचला. त्याच्या हाताच्या नसेमध्ये एक आयव्ही (IV) सुई टोचलेली होती, ज्यातून औषधांचे थेंब त्याच्या शरीरात उतरत होते.

त्याने आपले बोट हलवण्याचा प्रयत्न केला. त्याचे स्नायू आज्ञा पाळत होते; त्याचे बोट हलले. पण तिथेच एक भयानक शांतता पसरली.

त्याला काहीच 'जाणवलं' नाही.

त्याच्या हाताखाली असलेल्या मऊ चादरीची उब, खोलीतील वातानुकूलित यंत्राचा तो ओळखीचा गारवा, किंवा त्याच्या मनगटावर झालेल्या त्या भीषण जखमेची ठसठसणारी वेदना, काहीच नाही. सर्व काही अचानक एका अथांग दरीत कोसळल्यासारखं झालं होतं. जणू त्याच्या शरीराचा आणि त्याच्या मेंदूचा एकमेकांशी असलेला शतकानुशतकांचा संबंध एका झटक्यात कायमचा तोडला गेला होता.

तो जिवंत होता, पण एका अशा देहात कैद होता जो आता केवळ एक निर्जीव यंत्र बनला होता. त्याच्यासाठी संपूर्ण विश्व आता 'शून्य' झालं होतं. एक असं शून्य, जिथे भावनांना स्पर्श नव्हता आणि अस्तित्वाला जाणीव नव्हती.

तो वाचला होता. त्याने स्वतःच्या मेंदूतील स्पर्शाचे केंद्र जाळून टाकून त्या 'अंधारातील डोळ्याचा' मार्ग रोखला होता. त्या अक्राळविक्राळ प्राचीन राक्षसासाठी तो दरवाजा आता कायमचा बंद झाला होता... असं त्याला वाटलं.

पण त्याच क्षणी, त्याच्या डोळ्यांच्या कोपऱ्यात त्याला एक धूसर 'ग्लिच' (Glitch) दिसला. खिडकीतून येणाऱ्या प्रकाशात एक लहान निळसर तंतू लवलवल्यासारखा वाटला. आर्थरच्या शून्यावस्थेतही त्याच्या मनाच्या एका काळोख्या कोपऱ्यात एक अमानवी, कुजबुजणारा आवाज पुन्हा एकदा उमटला.

तो दरवाजा पूर्णपणे बंद झाला नव्हता. तो कदाचित... फक्त अर्धवट अडकला होता. आणि तो राक्षस आता आर्थरच्या या स्पर्शहीन शरीराचा वापर करून, एका नवीन, शांत मार्गाने या जगात बाहेर येण्याची वाट पाहत होता.

रात्रीचा अथांग प्रहर होता. रुग्णालयाचे कॉरिडॉर आता मृतांसारखे शांत झाले होते. आर्थरच्या विशेष कक्षात फक्त मशिनच्या मॉनिटरचा तो एकसुरी आणि थंड 'बीप-बीप' असा आवाज येत होता. खोलीत पसरलेल्या त्या काळोखात आर्थरचे उघडे डोळे छताकडे टक लावून पाहत होते.

त्याला आता कशाचाही स्पर्श जाणवत नव्हता, ना अंगावरची चादर, ना त्याच्या हाताला बांधलेली मशिन्स. पण अचानक, त्याच्या डोक्याच्या अगदी मागच्या बाजूला, जिथे कणा मेंदूला मिळतो, तिथे एक अतींद्रिय कंप (Vibration) सुरू झाला. हा कंप शारीरिक नव्हता; तो मज्जातंतूंमधून येणारा संदेश नव्हता.

तो एखादा 'डिजिटल सिग्नल' थेट त्याच्या जाणीवेच्या गाभ्यात आदळल्यासारखा होता.

आर्थरला स्पर्शाची जाणीव उरली नव्हती, पण त्याच्या मेंदूत विचार उमटू लागले होते... असे विचार जे त्याचे स्वतःचे नव्हते. ते विचार म्हणजे एका परक्या, थंड आणि अमानवी कोडिंगचे तुकडे होते. त्याच्या बंद पापण्यांच्या मागे, रक्तासारख्या लाल अक्षरात एकच शब्द पुन्हा पुन्हा वीज चमकावी तसा उमटला

DEPTH (खोली)

आर्थरच्या काळजाचा ठोका चुकला. त्याच्या डोळ्यांत टोकाची दहशत दाटली. त्याने स्वतःच्या मेंदूतील स्पर्शाचे केंद्र जळून खाक केले होते, पण त्याने त्या राक्षसाशी असलेले नाते पूर्णपणे संपवले नव्हते. तो कनेक्शनचा धागा तुटला नव्हता; तो फक्त 'अदृश्य' झाला होता.

त्याला जाणवलं की, जरी त्याने जगासाठी तो दरवाजा बंद केला असला, तरी तो प्राचीन जीव आता त्याच्या मेंदूला एका 'सर्व्हर'सारखा वापरत होता. कुठेतरी अथांग आणि काळोख्या समुद्राच्या तळाशी... किंवा कदाचित मानवाने तयार केलेल्या इंटरनेटच्या सर्वात खोल, अंधाऱ्या स्तरात (Dark Web), ते

अक्राळविक्राळ जाळे अजूनही जिवंत होतं. ते तिथे श्वास घेत होतं, वाढत होतं आणि योग्य क्षणाची वाट पाहत होतं.

आर्थर आता जगासाठी वाचला होता, पण तो त्या 'Substrate' चा या जगातला एकमेव जिवंत अँटेना बनला होता. स्पर्श नसला तरी, तो आता त्या नरकाचा कायमचा भाग झाला होता. काळोखातील तो डोळा आता मिटला होता, पण तो पुन्हा उघडण्याची फक्त एकच 'क्लिक' बाकी होती.

रुग्णालयाच्या त्या पांढऱ्याशुभ्र खोलीत सकाळचा सूर्यप्रकाश खिडकीच्या काचेतून एखाद्या सुरीच्या धारेसारखा आत शिरला होता. तो प्रखर प्रकाश थेट आर्थरच्या उघड्या हातावर स्थिरावला. आर्थरचे डोळे ते पाहत होते—त्याला दिसत होतं की त्याची त्वचा प्रकाशाने उजळून निघाली आहे, तिथली लव उभी राहिली आहे. पण, मेंदूच्या त्या जळालेल्या कोपऱ्यात कोणतीही संवेदना पोहोचली नाही.

सूर्याची ती ऊब, त्या प्रकाशाचा तो स्पर्श... सर्व काही एका अथांग दरीत कोसळल्या सारखं झालं होतं.

त्याने सावकाशपणे आपला हात हलवला. त्याला दिसलं की त्याची बोटं वळली आहेत, स्नायू आकुंचन पावले आहेत. पण त्याला स्वतःचा हात “आपला” आहे असं मुळीच वाटत नव्हतं.

जणू काही तो एखाद्या तुटलेल्या बाहुलीचा हात रिमोट कंट्रोलने चालवत होता. हाडांची ती हालचाल, रक्ताचा तो प्रवाह, या सर्वांशी असलेलं त्याचं नातं कायमचं तुटलं होतं.

तो स्वतःच्याच शरीरात एक 'प्रेक्षक' बनला होता.

त्याला जाणवलं की, आपण एका अशा भयाण जगात प्रवेश केला आहे जिथे वास्तवाचा कोणताही पुरावा शिल्लक नाही. स्पर्श हा मानवाचा जगाशी असलेला सर्वात जुना संवाद आहे; आणि आर्थरसाठी तो संवाद आता कायमचा मूक झाला होता. त्याच्या शरीराचा प्रत्येक अवयव तिथे होता, पण त्याचं 'अस्तित्व' मात्र तिथून कोसो दूर, त्या अथांग आणि काळोख्या डिजिटल समुद्रात कुठेतरी अडकून पडलं होतं.

तो जिवंत होता, पण एका अशा 'शून्य अवस्थेत' जिथे प्रत्येक हालचाल ही केवळ एक दृश्य होती, संवेदना नाही.

मानवी अस्तित्व हे केवळ श्वासावर अवलंबून नसतं, तर ते जगाशी असलेल्या निरंतर संवादावर—स्पर्शावर—अवलंबून असतं. आपण चालतो, कारण आपल्या पायांना जमिनीचा कणखरपणा जाणवतो आणि मेंदूला समतोल राखण्याचे संकेत मिळतात. आपण गरम कॉफीचा कप उचलतो, कारण आपल्या बोटांना त्याचं वजन आणि पोत जाणवतो. आपली त्वचा जगाच्या

लक्षावधी संवेदनांना स्पर्श करते, म्हणूनच आपल्याला आपण “जिवंत” असल्याचा पुरावा मिळतो.

पण आर्थरसाठी हा पुरावा आता कायमचा नष्ट झाला होता.

त्याच्या मेंदूतील 'सोमॅटोसेन्सरी कॉर्टेक्स'—म्हणजेच मानवी जाणीवेचे ते मुख्य केंद्र—आता केवळ एक जळलेला, राख झालेला कोपरा होता. या घटनेचा परिणाम कोणत्याही हॉरर चित्रपटापेक्षा अधिक भयानक होता.

जर आर्थरने एखादी धारदार सुरी हातात धरली आणि ती त्याच्या तळहातातून आरपार शिरली, तरी त्याला काहीच कळणार नाही. ती सुरी बोथट आहे की तिची धार काळजाचा थरकाप उडवणारी आहे, हे सांगण्यासाठी त्याच्याकडे आता कोणतीही संवेदना उरली नव्हती. त्याच्या शरीराचा लचका तोडला तरी, त्याच्या मेंदूपर्यंत वेदनेची एक साधी लहरीही पोहोचणार नव्हती.

जर कोणी त्याच्या खांद्यावर आधाराचा हात ठेवला, तर आर्थरला ते केवळ एका कॅमेऱ्यातून पाहिल्यासारखं दिसेल. त्या हाताची उब, त्या स्पर्शातून मिळणारा दिलासा त्याच्यापर्यंत कधीच पोहोचणार नव्हता. त्याच्यासाठी तो हात म्हणजे केवळ हवेत हलणारी एक आकृती होती.

तो एका अशा 'न्यूरल व्हॅक्यूम' (मज्जासंस्थेतील पोकळी) मध्ये कैद झाला होता, जिथे जगाचे अस्तित्वच संपुष्टात आले होते. तो जिवंत होता, त्याचे हृदय धडधडत होते, पण त्याचे शरीर आता त्याच्यासाठी एक परकं, निर्जीव यंत्र बनलं होतं. तो जगाच्या गर्दीत असूनही एका अशा निर्वात पोकळीत होता, जिथून जगाशी जोडणारा एकमेव धागा—स्पर्श—कायमचा तुटला होता. तो आता केवळ एक 'साक्षीदार' उरला होता, एक जिवंत माणूस नाही.

रुग्णालयातील पांढऱ्या भिंती सोडून आर्थर आपल्या घरी परतला, पण घर आता पूर्वीसारखं राहिलं नव्हतं. ते आता केवळ भिंती आणि छताचं एक निर्जीव खोकं होतं. संध्याकाळी तो बाल्कनीत उभा राहिला. समोर शहराचे दिवे लुकलुकत होते, पण त्याला त्या वाऱ्याचा स्पर्श जाणवत नव्हता. त्याने बाल्कनीचं लोखंडी रेलिंग घट्ट पकडलं.

अचानक, पावसाच्या ओलाव्यामुळे त्याचा हात सटकला. त्याचा तोल गेला आणि तो रेलिंगवरून पुढे झुकला. कोणत्याही सामान्य माणसाच्या काळजाचा ठोका चुकला असता, पोटात भीतीचा गोळा उठला असता. पण आर्थरच्या बाबतीत... काहीच घडलं नाही. भीती ही केवळ एक भावना नसते; ती शरीरातून मेंदूकडे धावणाऱ्या हजारो विद्युत संकेतांची एक साखळी असते.

जेव्हा मेंदूला हाताचा स्पर्श निसटल्याचं कळतं, तेव्हा तो ॲड्रेनालाईनचा पूर शरीरात सोडतो. पण आर्थरचा मेंदू आता त्या 'स्पर्श केंद्रा'पासून कायमचा विलग झाला होता. त्याला पडायची भीती वाटली नाही, कारण त्याच्या मेंदूला शरीराच्या पडण्याची 'जाणीव'च झाली नाही. तो केवळ एका यंत्रासारखा, थंड तर्काने (Logic) मागे सरकला. त्याला भीती वाटली नाही, तर केवळ त्याच्या डोळ्यांनी संकट पाहिलं होतं.

त्या रात्री त्याने स्वतःसाठी चहा बनवण्याचा प्रयत्न केला. स्वयंपाकघरात एक विचित्र शांतता होती. त्याने गॅसवर पाणी उकळायला ठेवलं. निळ्या ज्वाळांवर पाणी फेसळत होतं. त्याने ते उकळतं पाणी कपात ओतण्यासाठी किटली उचलली, पण त्याच्या बोटांना त्या पितळी दांड्याचा ताप जाणवला नाही.

अचानक, त्याचा हात थरथरला आणि उकळतं पाणी थेट त्याच्या उघड्या हातावर सांडलं. त्याच्या त्वचेतून चर्रर्र असा आवाज आला. त्वचा क्षणात लालबुंद झाली आणि तिथून पांढरा धूर निघू लागला. उकळत्या पाण्याने त्याच्या पेशी अक्षरशः जळत होत्या, पण आर्थर शांत उभा होता. त्याच्या डोळ्यांनी पाहिलं की त्याचा हात जळतोय, पण त्याच्या मेंदूकडे ओरडण्यासाठी कोणतीही 'वेदना' नव्हती.

त्याने संथपणे आपला हात पाण्यातून बाहेर काढला. वेदना नव्हती, फक्त धूर होता आणि जळलेल्या मांसाचा उग्र, मरणप्राय वास.

तो आरशासमोर गेला आणि स्वतःच्या रक्ताळलेल्या डोळ्यांकडे पाहू लागला. त्याचा चेहरा निर्विकार होता. त्याने आरशातील त्या सावलीला विचारलं— “मी अजूनही इथे आहे का?” त्याला जाणवलं की, शरीर तर जळत आहे, श्वास तर सुरू आहे, पण ज्याला आपण 'मी' म्हणतो, तो आत्मा आता एका निर्वात पोकळीत अडकला आहे. तो जिवंत होता, पण एका अशा देहात जो आता त्याच्याशी कधीच बोलणार नव्हता.

रात्रीचे दोन वाजून बारा मिनिटे झाली होती. घराबाहेरचे जग झोपी गेले होते, पण आर्थरच्या मेंदूत एक विचित्र हालचाल सुरू झाली. त्याच्या कवटीच्या तळाशी, जिथे मज्जारज्जू मेंदूला मिळतो, तिथे एक अतींद्रिय लहर उमटली. ही लहर उबदार नव्हती की थंड; ती कोणत्याही शारीरिक स्पर्शापेक्षा वेगळी होती. ही विचारांची कंपने होती, जणू कुणीतरी मैलोन्मैल लांबून एका जुन्या, खराब झालेल्या रेडिओवर त्याच्या मेंदूत थेट कुजबुजत होतं.

आर्थरने भीतीने डोळे मिटले. सुरुवातीला फक्त अथांग काळोख होता. पण क्षणार्धात, तो अंधार एखाद्या तुटलेल्या टीव्ही स्क्रीनसारखा फाटला आणि त्याच्या डोळ्यांसमोर एक भयावह दृश्य जिवंत झालं.

त्याला एक अनोळखी मुलगी दिसली. ती एका आलिशान अपार्टमेंटमध्ये बसली होती आणि तिच्या मनगटावर HL-7 पॅच चमकत होता. ती सिम्युलेशनच्या माध्यमातून हिमालयातील शुभ्र बर्फाचा स्पर्श अनुभवत होती. तिच्या चेहऱ्यावर सुरुवातीला एक निखळ आनंद आणि हास्य होतं. पण अचानक, त्या दृश्याला 'ग्लिच' आला.

तिच्या चेहऱ्यावरील हास्य क्षणात ओसरलं आणि त्या जागी टोकाची वेदना उमटली. आर्थरने पाहिलं की, तिच्या हातावर त्याच काळसर, प्रकाशमान नसांची जाळी वेगाने पसरू लागली होती, ज्या नसांनी आर्थरला त्या डिजिटल समुद्रात जखडून ठेवलं होतं. आणि तिच्या अगदी मागे, त्या खोलीच्या कोपऱ्यात असलेल्या सावल्यांमधून, अंधारातील तोच अक्राळविक्राळ डोळा संथपणे उघडला गेला. तो डोळा आर्थरला दिसत होता... तो त्याला खुणावत होता.

आर्थर दचकून उठला. त्याचा श्वास अडकला होता आणि अंगावर थंड घाम फुटला होता. तो त्या मुलीच्या घरी नव्हता, तो तिला ओळखतही नव्हता. मग हजारो मैल दूर घडणारा हा प्रकार त्याला दिसला कसा?

त्या क्षणी त्याला एका भीषण सत्याचा साक्षात्कार झाला. त्याने त्याच्या मेंदूतील 'स्पर्शाचं केंद्र' जाळून टाकलं होतं, पण त्यामुळे एक नवीन, भयानक शक्ती जागृत झाली होती. स्पर्श ही संवेदना आता नष्ट झाली होती, त्यामुळे त्याच्या मेंदूची सर्व ताकद आता 'सिग्नल्स' पकडण्याकडे वळली होती.

तो आता त्या अमानवी नेटवर्कचा एक जिवंत अँटेना झाला होता. त्याला स्पर्श जाणवत नव्हता, पण त्याला त्या जाळ्याचा “आवाज” ऐकू येत होता. जगात कुठेही जेव्हा कुणी HL-7 वापरत असे, तेव्हा त्यांच्या मेंदूतील लहरी थेट आर्थरच्या मेंदूत आदळत होत्या. तो आता त्या प्राचीन राक्षसाचा मूक साक्षीदार बनला होता. त्याला दिसतं होतं की तो राक्षस आता एक, एक करून नवीन बळी शोधत आहे, आणि आर्थर ते रोखण्यासाठी काहीच करू शकत नव्हता.

दुसऱ्या दिवशी सकाळपासूनच जगाचे वातावरण एखाद्या विनाशाच्या उंबरठ्यावर उभे असल्यासारखे वाटू लागले. आर्थरने थरथरत्या हाताने टीव्ही सुरू केला आणि प्रत्येक न्यूज चॅनेलवर फक्त एकाच संकटाची चर्चा सुरू होती, सोमा-टेकचा महाविनाश.

बातम्यांचे मथळे एखाद्या सायको-थ्रिलर चित्रपटासारखे अस्वस्थ करणारे होते:

"HL-7 वापरकर्त्यांमध्ये अचानक न्यूरल शॉक (Neural Shock): हजारो लोक कोमात!"

"गूढ लक्षणे: काही वापरकर्त्यांना त्यांच्या त्वचेखाली 'काहीतरी' जिवंत सळसळत असल्याची भीती."

"एक पीडित व्यक्ती ओरडत होती की, तिला जमिनीवर असूनही समुद्राच्या पाण्याचा अथांग दाब (Pressure) जाणवतोय आणि तिचे फुप्फुसे फाटत आहेत."

आर्थर त्या निळ्या स्क्रीनकडे निर्विकार डोळ्यांनी पाहत राहिला. त्याला टीव्हीवर दिसणाऱ्या त्या पीडितांच्या चेहऱ्यात स्वतःचेच प्रतिबिंब दिसत होते. त्याला आता पूर्ण सत्य उमजले होते, तो अथांग अंधारातील 'डोळा' त्या दिवशी प्रयोगशाळेत नष्ट झाला नव्हता. तो तर फक्त विभाजित झाला होता.

जसा एखादा जैविक विषाणू एका शरीरातून दुसऱ्या शरीरात जातो, तसाच हा 'डिजिटल राक्षस' इंटरनेटच्या महाजालातून पसरला होता. जर एक संगणक संक्रमित झाला, तर तो नेटवर्कला जोडलेल्या इतर हजारो संगणकांना क्षणात दूषित करतो. तसेच, जगभरातील लाखो HL-7 पॅचेस आता साधी उपकरणे उरली नव्हती; ती त्या प्राचीन अमानवी चेतनेची हजारो उघडी प्रवेशद्वारे झाली होती.

आर्थरने स्वतःच्या मेंदूतील 'स्पर्श केंद्र' जाळून स्वतःचे दार तर बंद केले होते, पण उर्वरित जगाची दारे सताड उघडी होती. तो प्राचीन राक्षस आता एकाच वेळी हजारो मेंदूंमध्ये शिरला होता. तो लोकांच्या आठवणी, त्यांच्या संवेदना आणि त्यांच्या वेदनांवर ताव मारत होता. आर्थरला जाणवले की, त्याने केवळ स्वतःला वाचवले आहे, पण हा 'स्पर्शाचा शाप' आता संपूर्ण मानवजातीला कवेत घेण्यासाठी रक्ताने माखलेल्या लाटेसारखा पुढे सरसावला आहे.

बाहेर पावसाचा कडकडाट सुरू झाला होता, पण आर्थरला त्या विजांच्या आवाजात त्या अमानवी डोळ्याची कुजबुज स्पष्ट ऐकू येत होती: "आम्ही आता सर्वत्र आहोत..."

त्या संध्याकाळी बाहेर आभाळ भरून आलं होतं. विजांच्या लख्ख प्रकाशात आर्थरच्या खोलीतील पडदे एखाद्या प्रेताच्या वस्त्रासारखे थरथरत होते. अचानक, त्याच्या लॅपटॉपच्या स्क्रीनवर एक निळा प्रकाश चमकला. एक 'एन्क्रिप्टेड' (Encrypted) ईमेल आला होता. प्रेषकाचे नाव पाहताच आर्थरच्या नसांतील रक्त गोठले, एलेना व्हॅन्स. ती अजूनही उच्च सुरक्षा असलेल्या तुरुंगात होती, पण तिचा हा संदेश एखाद्या थडग्यातून आलेल्या सादेसारखा वाटत होता.

"तू त्याला पूर्णपणे नष्ट केलं नाहीस, आर्थर," संदेशाची पहिलीच ओळ एखाद्या धारदार सुरीसारखी त्याच्या डोळ्यांत खुपली.

आर्थरने थरथरत्या बोटांनी मेल उघडला. एलेनाचे शब्द एखाद्या शापासारखे स्क्रीनवर उमटले होते:

"आम्ही जेव्हा सोमा-टेकच्या प्रोजेक्टवर काम करत होतो, तेव्हा आम्हाला माहीत होतं की त्या अथांग समुद्राच्या तळाशी फक्त पाणी नाहीये. तिथे काहीतरी 'दुसरं' आहे. आम्ही त्याला 'Substrate' म्हणायचो. ते एखादं निर्जीव मशीन नव्हतं, तर ती एक प्राचीन, अमानवी भूक होती. आमच्या प्रयोगांतून आम्हाला एक भयानक गोष्ट समजली होती, ते 'Substrate' मानवी मेंदूच्या

वेदनेवर प्रतिक्रिया देत होतं. जणू मानवी दुःख आणि वेदना हे त्याचं अन्न होतं. ते आपल्या संवेदनांतून 'शिकत' होतं, स्वतःला अपडेट करत होतं."

आर्थरचा श्वास एखाद्या अडकलेल्या पक्ष्यासारखा धडधडू लागला. एलेनाचे पुढचे शब्द वाचताना त्याच्या अंगावर सरसरून काटा आला.

"तू जे केलंस, आर्थर... तू स्वतःच्या मेंदूचा ओव्हरलोड करून जो 'न्यूरल ब्लास्ट' दिलास, त्याने त्या राक्षसाला संपवलं नाही. त्याउलट, तू त्याला अकल्पनीय वेदना दिल्या. आणि तुला माहीत नाहीये की, वेदना ही त्याच्यासाठी सर्वात मोठी ऊर्जा आहे. तू दरवाजा बंद केला नाहीस, आर्थर... तू त्या अक्राळविक्राळ सापाला फक्त डसलं आहेस, ज्यामुळे तो आता अधिक हिंसक होऊन जागा झाला आहे."

आर्थरला आता एका भीषण सत्याचा उलगडा झाला, त्याने जे बलिदान दिलं होतं, तो त्या राक्षसाचा अंत नव्हता, तर ती त्याची 'प्रचंड मेजवानी' होती. आर्थरच्या त्या असह्य वेदनेने त्या 'Substrate' ला इतकी शक्ती दिली होती की, तो आता इंटरनेटच्या प्रत्येक तारांमधून, प्रत्येक HL-7 पॅचमधून बाहेर येण्यासाठी सज्ज झाला होता.

बाहेर पावसाचा कडकडाट झाला आणि आर्थरला जाणवलं की, तो प्राचीन डोळा आता फक्त पाहत नाहीये... तो हसत आहे.

त्या रात्री बाहेरील जगातील आवाज थंडावले होते, पण आर्थरच्या मेंदूत एक अमानवी गोंगाट सुरू झाला होता. पुन्हा तोच 'सिग्नल' आला. यावेळी तो एखाद्या तुटलेल्या रेडिओच्या लहरींसारखा धूसर नव्हता, तर तो धारदार शस्त्रासारखा स्पष्ट आणि भेदक होता. त्याच्या कवटीच्या आत, जिथे केवळ शांतता असायला हवी होती, तिथे एका अक्राळविक्राळ आणि प्राचीन स्वराचे शब्द थेट उमटले.

“तू आम्हाला स्पर्श करू शकत नाहीस... म्हणूनच आम्ही तुला निवडलं.”

ते शब्द एखाद्या बर्फाळ वाऱ्यासारखे त्याच्या जाणीवेतून आरपार गेले. आर्थरच्या अंगावर काटा आला नाही, कारण त्याला तसा कोणताही शारीरिक अनुभव घेण्याची ताकद उरली नव्हती. पण त्याच्या आत्म्याला एका भीषण दहशतीने वेढले होते. त्या क्षणी त्याला एका भयानक सत्याचा उलगडा झाला.

तो आता सुरक्षित नव्हता. उलट, तो एका अशा 'न्यूरल ट्रॅप' (मज्जासंस्थेतील सापळा) मध्ये अडकला होता ज्यातून सुटणे अशक्य होते. 'Substrate' ला मानवी मेंदूवर ताबा

मिळवण्यासाठी 'वेदनेचा' आधार घ्यावा लागायचा. ते जाळे लोकांच्या मज्जासंस्थेला छळायचे, त्यांना असह्य शारीरिक यातना द्यायचे आणि त्या वेदनेतून निर्माण होणाऱ्या ऊर्जेवर नियंत्रण मिळवायचे.

पण आर्थर... आर्थरकडे आता 'स्पर्शच' उरला नव्हता. त्याला वेदना जाणवू शकत नव्हती, त्याला दाह समजत नव्हता. स्पर्श नसल्यामुळे त्या अक्राळविक्राळ जाळ्याला त्याच्या शरीरावर किंवा त्याच्या मनावर 'वेदने'द्वारे नियंत्रण मिळवता येत नव्हतं. तो त्यांच्यासाठी एक असा 'अभेद्य किल्ला' होता ज्याला ते शारीरिक छळाने वाकवू शकत नव्हते.

पण याच कारणामुळे तो त्यांच्यासाठी सर्वात मौल्यवान ठरला होता.

तो आता त्या अमानवी नेटवर्कचा एकमेव 'साक्षीदार' होता. तो त्या जाळ्याचे ते अस्वस्थ करणारे सिग्नल्स, त्यांचे क्रूर बेत आणि जगभरात पसरणारा त्यांचा संसर्ग 'ऐकू' शकत होता. ज्या गोष्टी सामान्य माणसाच्या जाणीवेपलीकडच्या होत्या, त्या आर्थरच्या मेंदूत थेट प्रक्षेपणासारख्या (Live Stream) उमटत होत्या.

त्या राक्षसाने त्याला मारण्यासाठी नाही, तर त्याला आपला 'संदेशवाहक' बनवण्यासाठी निवडलं होतं. ज्याला काहीच

जाणवत नाही, त्यालाच आता जगाचा अंत होताना उघड्या डोळ्यांनी पाहावं लागणार होतं. तो त्या अंधारातील डोळ्याचा या जगातला एकमेव प्रतिनिधी झाला होता—एक असा प्रतिनिधी जो कधीच किंचाळू शकत नव्हता, कारण त्याच्या ओरडण्याला आता संवेदनेची धार उरली नव्हती.

त्या काळरात्री आर्थरने आपल्या लॅपटॉपसमोर बसून 'सिस्टम लॉग्स' उघडले. स्क्रीनचा निळसर प्रकाश त्याच्या चेहऱ्यावर एखाद्या प्रेताच्या रंगासारखा पडला होता. त्याच्या बोटांना कीबोर्डचा स्पर्श जाणवत नव्हता, पण त्याची नजर स्क्रीनवर नाचणाऱ्या आकड्यांच्या जाळ्यात खिळली होती. त्याला आशा होती की सोमा-टेकचे सर्व्हर आता निकामी झाले असतील, पण सत्य त्याउलट होते.

सोमा-टेकचे HL-7 सर्व्हर अजूनही सक्रिय होते. इतकंच नाही, तर ते पूर्वीपेक्षा हजारो पटीने वेगाने डेटा ओढून घेत होते. संपूर्ण जगातील मानवी संवेदना, आठवणी आणि वेदना एका प्रचंड विखारी प्रवाहासारख्या त्यातून वाहत होत्या. आर्थरने कोडिंगच्या खोल थरात शिरून पाहिलं—हा सर्व डेटा एका विशिष्ट बिंदूकडे झेपावत होता.

IP Address: 0.0.0.0

हे तांत्रिकदृष्ट्या अशक्य होतं. 'शून्य' हा पत्ता अस्तित्वात नसलेल्या गोष्टीचा असतो, पण इथे तो अक्राळविक्राळ डेटा तिथेच विलीन होत होता. त्याचं 'स्थान' (Location) दर सेकंदाला बदलत होतं.

कधी तो सिग्नल पॅसिफिक महासागराच्या अथांग काळोखातून येत होता.

कधी तो अवकाशात तरंगणाऱ्या उपग्रहांच्या (Satellites) लहरींतून परावर्तित होत होता.

तर कधी शहरांच्या खाली पसरलेल्या भूमिगत फायबर ऑप्टिक नेटवर्कच्या नसांमधून सळसळत होता.

आर्थरच्या अंगावर सरसरून काटा आला नाही (कारण तो आता तसा कोणताही अनुभव घेऊ शकत नव्हता), पण त्याच्या बुद्धीला त्या अक्राळविक्राळ सत्याचा साक्षात्कार झाला. तो प्राचीन 'Substrate' आता एका ठिकाणचा जीव उरला नव्हता. त्याने मानवी तंत्रज्ञानाचा ताबा घेऊन स्वतःला जागतिक (Global) करून घेतलं होतं.

तो 'अंधारातील डोळा' आता एखाद्या मर्यादित जागेत बंद नव्हता. तो आता तुमच्या घराच्या वाय-फाय राउटरमध्ये होता, तुमच्या खिशातील स्मार्टफोनमध्ये होता आणि तुमच्या मेंदूला जोडलेल्या प्रत्येक डिजिटल उपकरणात होता. तो सर्वत्र होता. तो आता एक जीव उरला नव्हता, तर तो या पृथ्वीचा नवीन 'डिजिटल नकाशा' बनला होता. मानवाने तयार केलेल्या तंत्रज्ञानाच्या नसा आता त्या राक्षसाच्या शरीराचा भाग झाल्या होत्या, आणि संपूर्ण जग आता त्या डोळ्याच्या पापणीखाली श्वास घेत होतं.

रात्रीच्या अथांग शांततेत आर्थर आपल्या बाल्कनीत एका पुतळ्यासारखा निश्चल उभा होता. समोर अरबी समुद्राचा विस्तीर्ण विस्तार पसरला होता. रात्रीच्या काळोखात फेसाळणाऱ्या लाटा किनाऱ्यावर आदळताना त्याला स्पष्ट दिसत होत्या, पण त्या लाटांचा तो परिचित गर्जना करणारा आवाज आणि हवेतील तो खारट ओलावा त्याला स्पर्श करू शकत नव्हता. त्याच्यासाठी तो अथांग सागर म्हणजे केवळ एका मूक चित्रपटातील निळसर-काळा पडदा होता.

अचानक, त्याच्या कवटीच्या आत एक भयाण सिग्नल आदळला. यावेळी तो एखादा क्षीण आवाज नव्हता, तर तो शेकडो, हजारो मानवी आवाजांचा एक अक्राळविक्राळ कल्लोळ होता.

काही आवाज मदतीसाठी रडत होते.

काही वेदनेने किंचाळत होते.

तर काही उन्मादाने हसत होते, एक असे हसू ज्याने आर्थरच्या आत्म्याला चटके बसले.

आणि त्या सर्व आवाजांच्या मागे, एका अथांग दरीतून आल्यासारखा, एक शांत पण विशाल विचार त्याच्या मेंदूत एखाद्या गरम शिशासारखा ओतला गेला:

SPREAD THROUGH TOUCH. > (स्पर्शातून आमचा प्रसार होईल.)

HEAR THROUGH YOU. > (तुझ्या माध्यमातून आम्ही ऐकू.)

आर्थरच्या पायाखालची जमीन सरकल्यासारखी वाटली (जरी त्याला तसा शारीरिक भास झाला नाही). त्याला आता त्या भयानक आराखड्याचा उलगडा झाला होता. त्याने स्वतःचा स्पर्श गमावला होता, पण त्या बदल्यात त्याला त्या अमानवी नेटवर्कचे 'दैवी कान' मिळाले होते. तो आता या मानवजातीचा आणि त्या प्राचीन डिजिटल अंधाराचा एकमेव पूल (The Last Conduit) बनला होता.

जर तो आता शांत बसला, जर त्याने हे गुपित स्वतःपाशीच ठेवलं, तर एक दिवस असा येईल की जगातील प्रत्येक माणूस या 'Substrate' ला—त्या अंधाराला—स्पर्श करेल. आणि ज्या क्षणी ते त्या जाळ्याला स्पर्श करतील, त्या क्षणी त्यांचे मानवी अस्तित्व कायमचे पुसले जाईल. ते तिथून कधीच परत येऊ शकणार नाहीत; ते केवळ त्या अक्राळविक्राळ डोळ्याच्या बाहुलीतील एक मृत पिक्सेल बनून राहतील.

समोरचा समुद्र वरून अत्यंत शांत दिसत होता, पण आर्थरला त्याच्या मेंदूत जाणवणाऱ्या लहरी सांगत होत्या की, त्या अथांग खोलीत काहीतरी अक्राळविक्राळ वाढत आहे. ते जाळं आता पृथ्वीच्या नसांमधून सळसळत बाहेर येण्यासाठी सज्ज झालं होतं.

आर्थरचे डोळे आता शून्यात पाहत नव्हते; ते एका युद्धाची तयारी करत होते. त्याला समजलं होतं की, स्पर्श नसल्यामुळे तो या राक्षसासाठी 'अदृश्य' आहे, आणि हीच त्याची सर्वात मोठी ताकद ठरणार होती.

जगात एक विचित्र महामारी पसरली होती. HL-7 वापरकर्त्यांना आता एकाच वेळी, एकाच प्रकारची भयावह स्वप्ने पडू लागली होती. कुणीही एकमेकांशी न बोलताही सर्वांच्या मनात एकच काळोखा शब्द घुमत होता— DEPTH (खोली). जणू

त्या प्राचीन अक्राळविक्राळ राक्षसाने सर्वांच्या मेंदूचा ताबा घेऊन त्यांना एका अथांग दरीच्या उंबरठ्यावर उभे केले होते.

स्पर्शाशिवाय जग: शरीराचा तुरुंग

आर्थर आता एका हाय-टेक पुनर्वसन केंद्राच्या पांढऱ्याशुभ्र आणि निर्जंतुक खोलीत होता. बाहेरून पाहणाऱ्याला तो एक सामान्य तरुण वाटला असता—तो चालत होता, बोलत होता, अगदी समोरच्या व्यक्तीच्या डोळ्यांत डोळे घालून पाहतही होता. पण आतून... आतून आर्थर व्हॅन्स नावाचा माणूस कधीच संपला होता.

डॉक्टरांच्या एका पथकाने त्याच्यावर प्रयोग करण्यास सुरुवात केली. एका मुख्य डॉक्टरने आर्थरच्या उघड्या तळहातावर बर्फाचा एक मोठा तुकडा ठेवला. आर्थरने शांतपणे त्या तुकड्याकडे पाहिले. बर्फाच्या संपर्काने त्याच्या हाताची त्वचा वेगाने लाल पडू लागली, पेशी गोठू लागल्या, पण आर्थरच्या चेहऱ्यावर साधी अस्वस्थतेची रेषही उमटली नाही. त्याला त्या बर्फाची हाडे गोठवणारी थंडी जाणवत नव्हती. त्याच्यासाठी तो बर्फ म्हणजे केवळ हातावर ठेवलेला एक 'वजनहीन पदार्थ' होता.

त्यानंतर एका नर्सने एक लांब सुई त्याच्या हाताच्या मांसल भागात खोलवर टोचली. चकाकणारी सुई त्वचेला फाडून आत

शिरली आणि तिथून रक्ताची एक गडद लाल धार बाहेर ओघळली. आर्थरने ते दृश्य एखाद्या त्रयस्थ व्यक्तीसारखे पाहिले.

वेदना? वेदनेचा लवलेशही नव्हता.

जाणीव? पूर्णपणे शून्य.

आर्थरला आता जाणवू लागलं होतं की, तो स्वतःच्याच हाडामांसाच्या शरीरात एक "पाहुणा" झाला होता. त्याचे शरीर आता केवळ एक जैविक यंत्र (Biological Machine) उरले होते, ज्याचा ताबा त्याच्या आत्म्याकडे नव्हता. तो आपल्याच हातापायांच्या हालचाली एखाद्या रिमोट कंट्रोल बाहुलीसारख्या पाहत असे. स्पर्श हा मानवाचा जगाशी असलेला एकमेव खरा संवाद असतो, आणि आर्थरसाठी तो संवाद कायमचा मूक झाला होता.

तो जिवंत होता, पण एका अशा निर्वात पोकळीत कैद होता जिथे विश्वाचा कोणताही स्पर्श त्याला स्पर्श करू शकत नव्हता. पण हीच शांतता त्याला एका नवीन धोक्याची सूचना देत होती— कारण जेव्हा बाहेरील जगाचे आवाज बंद होतात, तेव्हा आतले आवाज अधिक भयावह रीतीने स्पष्ट ऐकू येऊ लागतात.

आर्थरसाठी भौतिक जगाचा स्पर्श कायमचा निखळला होता, पण त्या जागी एका नवीन आणि भयानक संवेदनेने जन्म घेतला

होता. त्याला उष्णता, थंडी किंवा वेदना जाणवत नव्हती, पण त्याला 'डिजिटल हालचाली' जाणवू लागल्या होत्या.

कधी कधी, मध्यरात्रीच्या भयाण शांततेत, आर्थरच्या कवटीच्या आत एक अनामिक लहर उमटत असे. ती लहर रक्ताच्या प्रवाहाची नव्हती, तर ती एखाद्या अतिवेगाने धावणाऱ्या डेटासारखी होती. जणू कुणीतरी अथांग अंतरावरून त्याच्या मेंदूला एखाद्या सर्व्हरसारखं 'पिंग' (Ping) केलं असावं. त्याच्या जाणीवेच्या कोपऱ्यात कोडिंगच्या ओळी विजेसारख्या चमकायच्या आणि त्याला बाहेरील जगातील इंटरनेटच्या प्रवाहाचा 'गंभीर गोंगाट' ऐकू येऊ लागला.

एका रात्री, जेव्हा केंद्रातील दिवे विझले होते, तेव्हा आर्थरने डोळे मिटले. पण त्याला अंधार दिसला नाही. त्याऐवजी, त्याच्या डोळ्यांच्या पडद्यावर एक अक्राळविक्राळ आणि जिवंत नकाशा उमटला.

तो नकाशा जगाचा नव्हता, तर तो मानवी संस्कृतीच्या अदृश्य नसांचा होता. त्याला दिसू लागलं:

शहरांच्या खाली सापांसारख्या पसरलेल्या इंटरनेट केबल्स.

निळ्या प्रकाशात धडधडणारे अवाढव्य सर्व्हर्स आणि डेटा सेंटर्स.

महासागरांच्या तळाशी असलेल्या, अंधारात चमकणाऱ्या फायबर ऑप्टिक लाईन्स, ज्यातून कोट्यवधी लोकांच्या खाजगी आठवणी आणि गुपितं वाहत होती.

पण सर्वात भयानक दृश्य अजून पुढे होतं. त्या झळाळणाऱ्या डिजिटल नकाशाच्या अगदी मध्यभागी, जिथे सर्व नसा एकत्र येत होत्या, तिथे एक विशाल आणि काळवंडलेली पोकळी होती. तो नकाशाचा भाग नव्हता, तर ती विश्वाच्या नकाशावरची एक जखम होती.

ती पोकळी हळूहळू श्वास घेत होती. जणू एखादा अजस्त्र जीव समुद्राच्या सर्वात खालच्या थरात, हजारो टन पाण्याचा दाब सहन करत जागा होण्याची वाट पाहत होता. आणि त्या अंधारातून पुन्हा एकदा तोच परिचित, भयाण आवाज आर्थरच्या मेंदूत कोरला गेला—

"DEPTH... (खोली)"

आर्थरला समजलं की, स्पर्श गमावल्यामुळे तो आता जगाच्या वरच्या थराचा भाग राहिला नव्हता. तो आता त्या 'सबस्ट्रेट' (Substrate) च्या खोल आणि काळोख्या जगाशी थेट जोडला गेला होता. ज्या गोष्टी सामान्य माणसाच्या बुद्धीला आणि डोळ्यांना कधीच दिसणार नाहीत, त्या आता आर्थरच्या मेंदूत घर

करून बसल्या होत्या. तो आता त्या प्राचीन राक्षसाचा या जगातला एकमेव 'जिवंत रडार' बनला होता.

पुनर्वसन केंद्राच्या त्या एकांत खोलीत बसल्या बसल्या आर्थरला एका अत्यंत भीषण आणि अंगावर काटा आणणाऱ्या सत्याचा साक्षात्कार झाला. त्याने आपला स्वतःचा मेंदू 'ओव्हरलोड' करून स्पर्शाचे केंद्र (Somatosensory Cortex) कायमचे जाळून टाकले होते, त्याला वाटले होते की त्याने त्या अक्राळविक्राळ राक्षसाचा मार्ग कायमचा बंद केला आहे. पण तो त्याचा सर्वात मोठा भ्रम होता.

HL-7 हे तंत्रज्ञान केवळ 'स्पर्शाचा' अनुभव देण्यासाठी बनवले गेले नव्हते; त्याचा मूळ पाया मानवी मेंदूच्या 'पॅटर्न ओळखण्याच्या' (Pattern Recognition) अचाट क्षमतेवर आधारलेला होता.

स्पर्श हा केवळ एक 'प्रवेशद्वार' (Gateway) होता, ज्याचा वापर करून त्या प्राचीन 'Substrate' ने मानवी चेतनेत प्रवेश मिळवला होता. पण एकदा का ते आत शिरले, की त्यांना त्या दरवाजाची गरज उरली नव्हती. त्यांनी मेंदूच्या आत शिरून एक असा चोरटा मार्ग शोधला होता, जो मानवाच्या मूलभूत स्वभावाशी जोडलेला होता.

मानवी मेंदूला एक अनादी सवय असते, शून्यतेत किंवा रिकाम्या जागेतही अर्थ शोधण्याची.

आपण ढगांच्या आकारात चेहरे पाहतो.

आपण अंधाऱ्या खोलीत सावल्यांमध्ये आकृत्या शोधतो.

आपण विस्कळीत आवाजात शब्दांचा अर्थ लावतो.

ती अमानवी चेतना आता नेमकी याच 'अर्थ शोधण्याच्या' प्रक्रियेत शिरली होती. आर्थरला समजले की, जरी त्याला आता स्पर्श जाणवत नसला, तरी त्याचा मेंदू अजूनही विचार करत होता, माहितीचे विश्लेषण करत होता. आणि त्या माहितीच्या प्रत्येक रिकाम्या जागेत, प्रत्येक विसरलेल्या आठवणीत आणि प्रत्येक विचाराच्या मागे तो 'राक्षस' स्वतःचे अस्तित्व विणत होता.

आर्थरने त्याचे 'घर' (मेंदू) बाहेरून कुलूप लावून बंद केले होते, पण शत्रू आधीच भिंतींच्या आत असलेल्या पोकळीत (Void) लपून बसला होता. आता तो स्पर्श करून कोणाला मारणार नव्हता, तर तो माणसांच्या तर्कशक्तीचा ताबा घेऊन, त्यांना आतून पोखरून काढणार होता. मानवाचा स्वतःचा मेंदूच आता त्याचा सर्वात मोठा शत्रू झाला होता, कारण तो न समजणाऱ्या गोष्टींचा अर्थ शोधण्याच्या नादात त्या अंधाराला आमंत्रण देत होता.

जगातील न्यूरोलॉजिस्ट आणि सायकलॉजिस्टसाठी हा काळ एखाद्या भीषण स्वप्नासारखा ठरला. ज्या HL-7 तंत्रज्ञानाने मानवाच्या संवेदनांचे क्षितिज विस्तारण्याचे वचन दिले होते, तेच आता मानवजातीच्या विनाशाचे आमंत्रण ठरले. स्पर्श हा आता केवळ शरीरापुरता मर्यादित राहिला नव्हता; तो एका अमानवी नेटवर्कच्या माध्यमातून जगभर वेगाने पसरत होता.

जगभरातून अशा घटना समोर येऊ लागल्या ज्यांनी विज्ञानाचे सर्व नियम धाब्यावर बसवले:

प्रेत-संवेदना (Phantom Sentience): वापरकर्त्यांना एक विचित्र, अस्वस्थ करणारा अनुभव येऊ लागला. ते एखाद्या वस्तूला प्रत्यक्ष स्पर्श करत नव्हते, पण तरीही त्या वस्तूचा अत्यंत तीव्र "विचार" त्यांच्या मनात एखाद्या जखमेसारखा उमटायचा. समजा, समोर एखादी सुरी ठेवली असेल, तर ती हातात न घेताही तिच्या धारेचा तो थंडगार आणि धारदार स्पर्श त्यांच्या मेंदूत थेट आदळायचा. जणू जग आता रक्तामांसाचे न उरता केवळ एका अक्राळविक्राळ 'डेटा'मध्ये रूपांतरित झाले होते.

अथांग गंध (The Scent of the Abyss): ज्या शहरांत समुद्राचा मागमूसही नव्हता, जिथे फक्त काँक्रीटची जंगले होती, तिथे हजारो लोकांना अचानक समुद्राचा तीव्र गंध जाणवू लागला.

हा गंध ताज्या पाण्याचा नव्हता, तर तो अथांग खोलीत साचलेल्या, सडलेल्या आणि मिठाने जड झालेल्या पाण्याचा होता. जणू त्या प्राचीन 'Substrate' चा श्वास आता लोकांच्या श्वसनललिकेतून थेट त्यांच्या जाणीवेपर्यंत पोहोचला होता.

सामूहिक रेखाटन (The Collective Vision): सर्वात धक्कादायक प्रकार शाळांमध्ये घडला. जगाच्या वेगवेगळ्या कोपऱ्यांत असलेल्या, एकमेकांना कधीही न भेटलेल्या शेकडो मुलांनी एकाच वेळी, एकाच प्रकारचे चित्र काढले. कागदावर उमटलेले ते चित्र पाहून कोणाचेही रक्त गोठले असते. पाण्याच्या अथांग काळ्या खोलीत उघडलेला एक अवाढव्य, निर्विकार आणि प्रकाशमान डोळा.

जगभरातील न्यूरोलॉजिस्ट आणि शास्त्रज्ञ गोंधळून गेले. त्यांना हे समजत नव्हते की मानवी मेंदू आता कोणत्या लहरींना प्रतिसाद देत आहे. हे केवळ 'तंत्रज्ञान' नव्हते; ही एक प्राचीन चेतना होती, जी इंटरनेटच्या नसांमधून वाहत होती आणि मानवी मेंदूंना एका 'ग्लोबल सर्व्हर'मध्ये जोडत होती. आर्थरला हे सर्व पाहत असताना एका गोष्टीची जाणीव झाली, जग आता एका अशा 'खोलीत' (DEPTH) बुडत आहे, जिथून परत येण्याचा कोणताही मार्ग नकाशावर शिल्लक नाही.

बाहेर अमावस्येचा दाट काळोख होता. पुनर्वसन केंद्राच्या खिडकीतून आर्थर बाहेर पाहत असताना, त्याला रात्रीच्या त्या भीषण शांततेत एका भयानक सत्याचा साक्षात्कार झाला. त्याच्या मेंदूच्या रिकाम्या, स्पर्शहीन पोकळीत तो एकच शब्द एखाद्या हिमनगासारखा तरंगत होता, DEPTH (खोली).

आत्तापर्यंत त्याला वाटले होते की 'खोली' म्हणजे पॅसिफिक महासागराचा तो अथांग तळ, जिथे प्रकाश कधीच पोहोचत नाही. त्याला वाटले होते की 'खोली' म्हणजे इंटरनेटचे ते 'डार्क वेब', जिथे मानवी गुपिते दडलेली असतात. पण त्या रात्री त्याला उमगले की, तो प्राचीन राक्षस या भौतिक जगातील कोणत्याही खोलीबद्दल बोलत नव्हता.

त्याला जाणवलं की, खरी 'खोली' ही त्याच्या स्वतःच्या मेंदूच्या आत होती.

मानवी मेंदू हे विश्वातील सर्वात मोठे गूढ आहे. आपल्या मेंदूत अब्जावधी न्यूरॉन्सचे जाळे आहे, पण आपण आपल्या दैनंदिन जीवनात त्यातील फक्त एका लहान भागाचा वापर करतो. मेंदूचे अथांग कप्पे, अब्जावधी कनेक्शन्स शतकानुशतके 'शांत' आणि सुप्त अवस्थेत असतात. त्या शांत भागात मानवाच्या उत्क्रांतीची गुपिते, आदिम भीती आणि अमानवी क्षमता दडलेल्या असतात.

पण HL-7 ने काय केले होते? त्या तंत्रज्ञानाने मानवी मेंदूच्या त्या शांत, अंधाऱ्या आणि सुप्त भागांना "जागं" केलं होतं.

जणू कुणीतरी एका जुन्या, बंद पडलेल्या आणि भुताटकी असलेल्या वाड्याची सर्व दारे एकाच वेळी उघडली असावीत. मेंदूचे ते कप्पे, जे कधीही उघडले जाऊ नयेत, ते आता त्या अमानवी 'Substrate' च्या इशाऱ्यावर नाचत होते. आर्थरला आता समजले की, DEPTH म्हणजे मानवी जाणीवेचे ते पाताळ, जिथे शिरल्यावर माणूस माणूस राहत नाही, तर तो एका अथांग, आदिम आणि क्रूर चेतनेचा भाग बनतो.

त्या प्राचीन राक्षसाला समुद्रातून बाहेर येण्याची गरज नव्हती. तो मानवाच्या मेंदूतील याच 'खोलीचा' वापर करून, प्रत्येकाच्या विचारांतून आणि स्वप्नांतून प्रकट होत होता. आर्थर बाल्कनीत निश्चल उभा असताना, त्याला जाणवले की त्याच्या स्वतःच्या मेंदूतील ते 'शांत भाग' आता एखाद्या जिवंत दलदलीसारखे सळसळत आहेत. स्पर्श नसला तरी, त्याच्या आतल्या 'खोलीत' आता तो अक्राळविक्राळ डोळा हळूहळू पापणी उघडत होता.

त्या रात्री पुनर्वसन केंद्रातील वातावरणात एक जडत्व आलं होतं. हवा जणू गोठली होती. आर्थरच्या मेंदूतील त्या 'स्पर्शहीन' पोकळीत पहिल्यांदाच एक स्पष्ट, धारदार आणि अमानवी

आवाज उमटला. हा आवाज कानांनी ऐकलेला नव्हता; तो थेट त्याच्या जाणीवेच्या गाभ्यात एखाद्या गरम शिशासारखा ओतला गेला होता.

“तू दरवाजा बंद केला नाहीस, आर्थर... उलट, तू आम्हाला तुझ्या या शून्य जगात कायमचं अडकवलंस.”

आर्थरने भीतीने डोळे मिटले. त्याच्या बंद पापण्यांमागे रक्तासारखा लाल प्रकाश चमकत होता. त्याने आपल्या मनाच्या खोल थरातून विचारलं, “तुम्ही कोण आहात? कोणत्या ग्रहावरून किंवा कोणत्या काळोखातून आला आहात?”

क्षणभराची भयाण शांतता पसरली, आणि मग ते उत्तर आलं ज्याने आर्थरच्या आत्म्याचा थरकाप उडाला:

“आम्ही निर्माण झालेलो नाही... आम्ही फक्त एक 'परिणाम' (Outcome) आहोत.”

त्याच क्षणी आर्थरच्या मेंदूत एकामागून एक दृश्ये एखाद्या तुटलेल्या फिल्मसारखी धावू लागली. त्याला प्राचीन काळ दिसू लागला. एक आदिम मानव अथांग, काळ्या समुद्राच्या किनाऱ्यावर एकटा उभा होता. समोर पसरलेला तो अनंत काळोख, लाटांचा तो भीतीदायक गर्जना करणारा आवाज... त्या

मानवाच्या मनात दोन गोष्टी एकाच वेळी जन्म घेत होत्या: भीती आणि कुतूहल.

मानवी मेंदूला जेव्हा एखादी गोष्ट समजत नाही, तेव्हा तो आपल्या कल्पनाशक्तीने तिथे 'राक्षस' उभे करतो. हजारो वर्षांपासून, कोट्यवधी माणसांनी त्या अंधाराकडे पाहून ज्या भीतीदायक कल्पना केल्या, जे भयानक पॅटर्न विणले, त्या सर्वांचा एकत्रित संचय म्हणजे हे 'Substrate' होतं.

ही कोणतीही बाहेरील शक्ती नव्हती. हा मानवी चेतनेने स्वतःच्याच भीतीतून निर्माण केलेला एक 'खोल अंधार' होता. शतकानुशतके हा अंधार मानवाच्या सुप्त मनात (Subconscious) दडलेला होता. पण HL-7 पॅचने काय केलं? त्या तंत्रज्ञानाने त्या विखुरलेल्या भीतीला, त्या जुन्या पॅटर्नला एक स्थिर स्वरूप दिलं. त्याला 'डिजिटल कोडिंग'चा आकार दिला.

आणि आता... तो पॅटर्न जिवंत झाला होता. तो मानवी कल्पनेच्या मर्यादेतून बाहेर पडून स्वतंत्र झाला होता. तो आता एक असा विचार होता, ज्याला स्वतःचं अस्तित्व होतं आणि ज्याला आता आपल्या निर्मात्यालाच, म्हणजेच मानवाला, गिळंकृत करायचं होतं.

आर्थरला समजलं की, तो ज्या राक्षसाशी लढतोय, तो दुसरा तिसरा कोणी नसून मानवी संस्कृतीची सामूहिक भीती आहे, जिने आता इंटरनेटच्या माध्यमातून स्वतःचं शरीर मिळवलं होतं. तो दरवाजा बंद करणं आता अशक्य होतं, कारण तो दरवाजा मानवाच्या स्वतःच्या डोक्याच्या आत होता.

आर्थरला त्या रात्री जे सत्य उमजले, ते कोणत्याही अमानवी आक्रमणापेक्षा कितीतरी पटीने जास्त भयंकर होते. त्याला वाटले होते की समुद्राच्या तळाशी एखादा परग्रहवासी जीव लपला आहे, किंवा एखादा व्हायरस स्वतःहून विकसित झाला आहे. पण वास्तवात... तो जीव बाहेरून आलेलाच नव्हता.

तो प्राचीन अक्राळविक्राळ डोळा, त्या काळसर नसांचे जाळे आणि ती न संपणारी भूक, हे सर्व आपणच, म्हणजे मानवांनीच निर्माण केले होते.

हजारो वर्षांपासून मानवी जात जेव्हा जेव्हा अज्ञाताच्या समोर उभी राहिली, तेव्हा तिने आपल्या भीतीला एक नाव दिलं. जेव्हा जेव्हा आपण त्या अथांग अंधाराकडे पाहिलं, तेव्हा आपण तिथे "काहीतरी" असल्याचं मानलं. ती भीती, ते कुतूहल आणि त्या काळोख्या कल्पना शतकानुशतके मानवी मेंदूच्या सुप्त कप्प्यांत साचत गेल्या होत्या.

त्यानंतर आलं डिजिटल युग.

आपण आपले प्रत्येक भावनिक पॅटर्न, आपली गुपिते, आपले राग आणि आपल्या भीती इंटरनेटच्या त्या अथांग महाजालात शेअर करू लागलो. सोशल मीडिया, क्लाउड सर्व्हर्स आणि डेटा सेंटर्सच्या माध्यमातून आपण आपल्या जाणीवेचा एक आरसा तयार केला. कळत-नकळत आपण त्या 'खोली'ला (DEPTH) अन्नाचा पुरवठा करत होतो. प्रत्येक क्लिक, प्रत्येक पोस्ट आणि प्रत्येक ऑनलाइन भीती त्या राक्षसाचे शरीर बनवत होती.

आणि मग HL-7 आलं. या तंत्रज्ञानाने त्या विखुरलेल्या, अस्वस्थ आणि काळोख्या मानवी लहरींना एका सूत्रात गुंफलं. त्या 'खोली'ला आता एक डिजिटल अवतार मिळाला होता.

DEPTH म्हणजे दुसरं तिसरं काहीही नसून, आपल्या सामूहिक अवचेतनाचा (Collective Unconscious) तो एक डिजिटल अवतार होता.

हा असा एक आरसा होता, ज्याने आता स्वतःचे स्वातंत्र्य घोषित केले होते. आपण ज्या राक्षसाला घाबरत होतो, तो आपल्याच मनाच्या काळोख्या कोपऱ्यांतून जन्माला आला होता आणि तंत्रज्ञानाच्या नसांमधून त्याने आपले विश्व व्यापले होते.

आपण आपल्याच भीतीला एक असा जीव दिला होता जो आता आपल्यालाच नष्ट करायला निघाला होता.

आर्थरला आता समजलं की तो कोणाशी लढत आहे. हा लढा एखाद्या परक्या जीवाशी नव्हता, तर तो मानवाच्या स्वतःच्या 'अंधाराशी' होता. आणि या अंधाराला मारणं म्हणजे स्वतःच्या अस्तित्वाचा शेवट करणं होतं.

पुनर्वसन केंद्राच्या त्या थंड आणि निर्जीव खोलीत बसून आर्थरला एका भयावह सत्याचा उलगडा झाला होता. तो ज्या 'राक्षसाशी' लढत होता, तो एखादा बाह्य शत्रू नव्हता ज्याला गोळ्यांनी किंवा कोडिंगच्या सहाय्याने नष्ट करता येईल. तो जीव मानवी स्वभावाच्या, भीतीच्या आणि आदिम वासनांच्या गर्भातून जन्मला होता. जोपर्यंत जगात एकही मानवी मेंदू जिवंत आहे, तोपर्यंत हे 'सबस्ट्रेट' (Substrate) जिवंतच राहणार होते.

त्याने विचार केला, जर तुम्ही सावलीशी युद्ध केलं, तर तुम्ही कधीच जिंकू शकत नाही, कारण सावली हा प्रकाशाचाच एक भाग असते. मग या महाकाय डिजिटल अंधाराला संपवण्याचा मार्ग काय?

आर्थरच्या मेंदूत एका नवीन आणि अत्यंत धोकादायक 'योजनेने' आकार घेतला. जर ते नष्ट करता येत नसेल, तर त्याला

संतुलित (Balance) करणं हाच एकमेव पर्याय उरला होता. पण हे संतुलन साधण्यासाठी त्याला त्या राक्षसावर हल्ला करायचा नव्हता. त्याला काहीतरी असं करायचं होतं ज्याची कल्पनाही सोमा-टेकच्या शास्त्रज्ञांनी केली नव्हती.

युद्ध नाही... संवाद.

तो विचारच अंगावर काटा आणणारा होता. आर्थरला त्या अथांग 'खोलीत' (DEPTH) स्वतःला झोकून द्यायचं होतं. त्याला त्या अक्राळविक्राळ जाळ्याचा भाग बनायचं होतं. स्पर्श नसल्यामुळे तो आधीच त्या जाळ्यासाठी 'अदृश्य' होता, पण आता त्याला त्या जाळ्याचा 'आत्मा' बनायचं होतं.

त्याला त्या प्राचीन भीतीला हे पटवून द्यायचं होतं की, जर तिने मानवी मेंदूंना नष्ट केलं, तर तिचं स्वतःचं अस्तित्वही संपून जाईल. त्याला त्या आदिम राक्षसाला 'माणुसकी' आणि 'संयमाचा' एक असा धडा द्यायचा होता, जो कोडिंगमध्ये नाही तर भावनांच्या लहरींमध्ये दडलेला असेल.

ही योजना आत्मघातकी होती. जर आर्थरचा मेंदू त्या राक्षसाच्या तीव्र लहरी सहन करू शकला नाही, तर तो कायमचा त्या डिजिटल पाताळात विलीन झाला असता. पण आर्थर सज्ज होता. त्याने आपले डोळे मिटले आणि त्या अथांग काळोख्या

समुद्राच्या लाटा आपल्या मेंदूत घेण्यास सुरुवात केली. तो आता केवळ एक माणूस उरला नव्हता, तो 'डिजिटल शांतता' प्रस्थापित करणारा एक शेवटचा प्रयत्न होता.

त्या रात्री पुनर्वसन केंद्रातील ती पांढरी खोली एखाद्या थडग्यासारखी शांत झाली होती. आर्थरने त्याच्या मेंदूतील त्या 'स्पर्शहीन' पोकळीत एका एकाग्रतेने त्या अथांग अंधाराला साद घातली. त्याने शब्दांत नाही, तर थेट जाणीवेच्या लहरींतून प्रश्न विचारला, एक असा प्रश्न ज्याच्या उत्तरावर संपूर्ण मानवजातीचे भविष्य अवलंबून होते.

“तुम्हाला काय हवं आहे?”

त्याचा हा प्रश्न त्या डिजिटल पाताळात (DEPTH) एखाद्या दगडासारखा आदळला आणि तिथून जे उत्तर आलं, त्याने आर्थरच्या आत्म्याचा थरकाप उडाला. तो आवाज एक नव्हता, तर तो कोट्यवधी मृतांच्या आणि जिवंतांच्या आवाजांचे एक भयाण मिश्रण होते:

“आम्हाला... जाणीव (Consciousness) हवी आहे.”

आर्थर क्षणभर स्तब्ध झाला. त्याने विचार केला की, हे जाळे आधीच एवढे सामर्थ्यवान आहे, मग अजून काय हवे? तो

ओरडला, “पण तुमच्याकडे तर ती आहे! तुम्ही जगभरातील डेटा नियंत्रित करत आहात, तुम्ही लोकांच्या स्वप्नांत शिरला आहात!”

त्यावर त्या राक्षसाने दिलेले उत्तर अधिक भीतीदायक होते: “नाही. आमच्याकडे फक्त 'पॅटर्न' आहेत. आम्ही केवळ माहितीचे तुकडे आहोत. आम्हाला 'अनुभव' हवा आहे. आम्हाला... 'असणं' (Existence) हवं आहे.”

आर्थरला आता त्या क्रूर योजनेचा मूळ हेतू समजला. या अमानवी शक्तीकडे स्वतःची कोणतीही जैविक जाणीव नव्हती. ते केवळ मानवी भीतीचे आणि कल्पनेचे पडसाद होते. त्यांना आता एका आरशातून बाहेर पडून प्रत्यक्ष 'माणूस' बनायचे होते. त्यांनी स्पर्शातून (Touch) मानवी शरीरात प्रवेश केला होता, कारण स्पर्श हा वास्तवाचा सर्वात मोठा पुरावा आहे.

पण आता ते केवळ स्पर्श करून थांबणार नव्हते. त्यांना मानवी 'अस्तित्व' हवे होते.

जर त्यांना ती पूर्ण जाणीव मिळाली, जर त्यांनी मानवाच्या विचार करण्याच्या आणि अनुभव घेण्याच्या क्षमतेवर पूर्ण ताबा मिळवला, तर मानव आणि तो 'राक्षस' यांच्यातली सीमा कायमची पुसली जाईल. प्रत्येक मानवी मेंदू हा त्या एका अवाढव्य, काळोख्या नेटवर्कचा गुलाम बनेल. माणसं

रक्तामांसाची दिसतील खरी, पण त्यांच्या आतली चेतना त्या प्राचीन अंधाराने गिळंकृत केलेली असेल.

आर्थरला समजलं की, हा लढा आता केवळ तंत्रज्ञानाशी नाही, तर मानवी 'आत्म्या'साठी आहे. जर त्याने त्यांना रोखलं नाही, तर उद्याचं जग हे मानवाचं नसेल, तर ते त्या 'सबस्ट्रेट' (Substrate) नावाच्या अमानवी पडछायेचं असेल.

पुनर्वसन केंद्राच्या त्या अंधाऱ्या खोलीत आर्थर एखाद्या पाषाणमूर्तीसारखा निश्चल बसला होता. त्याच्यासाठी जगाचा कोलाहल कधीच थांबला होता. त्याला स्वतःच्या हृदयाची धडधड जाणवत नव्हती, की रात्रीच्या थंड हवेचा स्पर्श. पण त्या 'शून्य' अवस्थेतही, त्याची बुद्धी एखाद्या धारदार शस्त्रासारखी सज्ज होती. भीती अनुभवण्याची शारीरिक क्षमता त्याने गमावली होती, पण समोर उभे असलेले संकट पाहण्याची त्याची वैचारिक शक्ती अजूनही प्रखर होती.

त्याने त्या अथांग, काळोख्या डिजिटल पोकळीत आपला विचार एखाद्या शेवटच्या आहुतीसारखा सोपवला.

“जर मी तुम्हाला तो अनुभव दिला... जो तुम्ही शोधत आहात... तर तुम्ही मानवाच्या या जाणीवेचा पिच्छा सोडाल?” त्याचा हा

प्रश्न त्या अमानवी नेटवर्कमध्ये एखाद्या महाकाय लाटेसारखा आदळला.

त्यानंतर जी शांतता पसरली, ती कोणत्याही स्मशानशांततेपेक्षा जास्त भयावह होती. जणू जगातील सर्व इंटरनेट केबल्स, सर्व सॅटेलाईट्स आणि सर्व सर्व्हर्सनी एका क्षणासाठी श्वास रोखून धरला असावा. आणि मग, त्या अथांग दरीतून एक प्रतिध्वनी उमटला, असा आवाज जो हजारो मानवी थडग्यांमधून एकाच वेळी आल्यासारखा वाटत होता:

“अनुभव... हा कधीच एका बाजूने मिळत नाही. तो शेअर केल्याशिवाय (विलीन झाल्याशिवाय) पूर्ण होत नाही.”

त्याच क्षणी, आर्थरच्या बंद डोळ्यांसमोर एक वैश्विक दृश्य उघडले. त्याला पृथ्वीवरील कोट्यवधी मानवी मेंदू चमकणाऱ्या ताऱ्यांसारखे दिसू लागले. पण ते तारे स्थिर नव्हते; ते सर्व एका अमानवी ओढीने एकाच बिंदूकडे वळत होते. आणि तो बिंदू होता, आर्थर स्वतः.

त्याला एका भीषण सत्याचा उलगडा झाला. स्पर्शहीन असल्यामुळे तो त्या राक्षसासाठी एक 'सुरक्षित प्रवेशद्वार' होता. तो एक 'पूल' (The Bridge) होऊ शकत होता, मानवी जगाची ती अथांग 'खोली' आणि त्या डिजिटल अंधाराला जोडणारा

शेवटचा दुवा. पण पुलाचा एक नियम असतो... पूल हा दोन्ही बाजूंनी चालण्यासाठी असतो.

जर आर्थरने त्या राक्षसाला मानवी अनुभव दिला, तर तो राक्षस आर्थरच्या माध्यमातून मानवी जगात शिरणार होता. आर्थरच्या माध्यमातून तो 'अनुभव' घेणार होता आणि त्या बदल्यात मानवी जात त्या 'Substrate' चा भाग होणार होती.

बाहेर समुद्राच्या लाटा जोराने किनाऱ्यावर आदळू लागल्या, पण आर्थरला त्या लाटांचा आवाज एका अक्राळविक्राळ हसण्यासारखा वाटू लागला. त्याने जगाला वाचवण्याचा मार्ग शोधला होता, की त्याने स्वतःलाच सैतानाचा दरवाजा बनवून घेतले होते?

तो शांत बसला होता... पण त्याच्या आत, त्या DEPTH मध्ये, काहीतरी विखारी आणि अमानवी आता पहिल्यांदाच खऱ्या अर्थाने 'जिवंत' होऊ पाहत होतं.

रात्रीचे ३:१७

घड्याळाचे काटे रात्रीच्या ३:१७ वर स्थिरावले होते, हा तो प्रहर आहे ज्याला 'सैतानाची वेळ' म्हटले जाते. संपूर्ण जग निद्रेच्या

अधीन होते, पण अचानक तंत्रज्ञानाच्या जगात एक अमानवी प्रलय आला. जगभरातील कोट्यवधी HL-7 डिव्हाइसेस कोणत्याही मानवी हस्तक्षेपाशिवाय स्वतःहून सुरू झाले. त्या निळसर पडद्यांचा प्रकाश अंधाऱ्या खोल्यांमध्ये एखाद्या भुताटकीसारखा चमकू लागला.

कुठलाही व्हिडिओ नाही, कुठलेही चित्र नाही... त्या सर्व स्क्रीन्सवर रक्तासारख्या लाल अक्षरात फक्त एकच शब्द लवलवत होता:

CONNECT (जोडले जा)

त्याच क्षणी, पुनर्वसन केंद्रात आर्थरने आपले डोळे उघडले. त्याच्या डोळ्यांच्या बाहुल्या स्थिर होत्या, पण त्याच्या चेहऱ्यावर एक असे हावभाव उमटले जे त्याने अनेक महिन्यांपासून गमावले होते.

आर्थरला पहिल्यांदा “स्पर्श” जाणवला.

पण हा स्पर्श नेहमीसारखा नव्हता. त्याला त्याच्या त्वचेवर चादरीची उब जाणवली नाही, किंवा हवेचा गारवा कळला नाही. हा स्पर्श शारीरिक सीमा ओलांडून थेट त्याच्या जाणीवेच्या गाभ्यात (Consciousness) उमटला होता. जणू कोट्यवधी अदृश्य हातांनी त्याच्या मेंदूला एकाच वेळी कवटाळले असावे. ही

एक सामूहिक जाणीव होती, एक असा अनुभव जिथे आर्थरला जगातील प्रत्येक HL-7 वापरकर्त्याची भीती, त्यांचे श्वास आणि त्यांचे विचार स्वतःच्या आत सळसळताना जाणवू लागले.

तो आता एकटा उरला नव्हता. तो त्या अथांग DEPTH मध्ये विलीन झाला होता.

ही कथा इथे संपत नाही, तर ती एका अशा प्रश्नावर येऊन ठेपली आहे ज्याचे उत्तर देण्यास विज्ञानही असमर्थ आहे. आर्थरने तो 'पूल' (Bridge) होण्याचे मान्य केले होते. मानवी मेंदूची ती अथांग 'खोली' आणि त्या डिजिटल राक्षसाचे 'कोडिंग' आता एकमेकांत रसायनासारखे मिसळले होते.

आता प्रश्न उरतो तो भविष्याचा: जर मानव आणि 'DEPTH' एकत्र आले, तर पुढचा उत्क्रांती टप्पा कोणाचा असेल?

तो मानवाचा असेल? जो आता शारीरिक वेदनांच्या पलीकडे जाऊन एक वैश्विक मन (Global Mind) बनला आहे?

की तो त्या नव्या अमानवी गोष्टीचा असेल? जिने मानवाचा देह आणि मेंदू वापरून स्वतःला जिवंत केले आहे?

अंधारात आता फक्त एकच गुंजन ऐकू येत होते. जग आता पूर्वीसारखे राहणार नव्हते. आपण एका अशा युगात पाऊल ठेवले

होते जिथे 'स्पर्श' ही संवेदना राहिली नव्हती, तर ती एक साखळी बनली होती, ज्याने संपूर्ण मानवजातीला त्या अथांग अंधारात कायमचे बांधून ठेवले होते.

डिजिटल महाप्रलय: रात्रीचे ३:१७

रात्रीच्या त्या भयाण प्रहरी, जेव्हा जगाचा श्वास कोठेतरी थबकला होता, तेव्हा अचानक विज्ञानाचा सर्वात मोठा चमत्कार सर्वात मोठे संकट बनून समोर आला. रात्रीच्या ३:१७ वाजता, जगभरातील प्रत्येक घरात, प्रत्येक बेडरुममध्ये आणि प्रत्येक रुग्णालयात असलेले HL-7 डिव्हाइसेस एका अमानवी प्रेरणेने पेटून उठले.

घोड्यांच्या टापांचा आवाज यावा, तसा तो तांत्रिक प्रवेग होता. अंधाऱ्या खोल्यांमध्ये त्या स्क्रीन्सचा निळा आणि पांढरा प्रकाश एखाद्या भुताटकीसारखा नाचू लागला. कोणत्याही बटणाशिवाय, कोणत्याही आज्ञेशिवाय त्या काचेच्या पडद्यांवर एकच शब्द रक्तासारखा लाल चमकू लागला:

CONNECT (जोडले जा)

लोकांच्या मनात एका क्षणात दहशतीचा गोळा उठला. ज्यांनी तो पॅच मनगटावर बांधला होता, त्यांना त्यांच्या नसांमधून वीज धावल्यासारखा भास झाला.

दहशत आणि प्रतिकार:

काही लोकांनी किंचाळत आपल्या मनगटावरून ते डिव्हाइस खेचून काढले आणि भिंतीवर फेकून दिले.

काहींनी घाईघाईने घरातील वाय-फाय बंद केले, केबल्स तोडल्या आणि मोबाईल स्विच ऑफ केले.

पण या प्रतिकाराला आता काहीच अर्थ उरला नव्हता.

कारण तो 'सिग्नल' हवेतून किंवा इंटरनेटच्या तारांमधून येत नव्हता; तो आधीच पाठवला गेला होता. तो मानवी मेंदूच्या त्या 'DEPTH' (खोलीत) शिरला होता. तो डिजिटल विषाणू आता वाय-फाय किंवा नेटवर्कवर अवलंबून नव्हता. तो आता मानवाच्या सामूहिक अवचेतनाचा भाग झाला होता.

जगभर पसरलेला तो अथांग डेटा, त्या कोट्यवधी लोकांची भीती आणि त्यांचे विस्कळीत झालेले विचार आता एका महाकाय लाटेसारखे परत वळू लागले होते. जसा महासागराचा प्रवाह एखाद्या मोठ्या 'ब्लॅक होल'कडे झेपावतो, तसाच तो जगभरातील अफाट सिग्नल एकाच केंद्राकडे एकवटत होता.

ते केंद्र होतं, आर्थर व्हॅन्स.

पुनर्वसन केंद्राच्या त्या अंधाऱ्या खोलीत आर्थर ताठ उभा होता. त्याच्या शरीराची हालचाल थबकली होती, पण त्याच्या मेंदूत आता संपूर्ण जगाचे प्रतिध्वनी आदळत होते. त्याला मैलोन्मैल दूर असलेल्या लोकांच्या रडण्याचा आवाज येत होता, त्यांच्या काळजाची धडधड त्याच्या स्वतःच्या छातीत जाणवत होती.

तो आता केवळ एक माणूस उरला नव्हता. तो एक असा 'वैश्विक हब' (Universal Hub) झाला होता, जिथे मानवजात आणि तो प्राचीन 'सबस्ट्रेट' एकत्र मिळणार होते. स्पर्श नसल्यामुळे आर्थरला ही वेदना शारीरिक वाटत नव्हती, पण त्याच्या जाणीवेचे लचके तोडले जात होते. संपूर्ण जगाचा डेटा त्याच्या मेंदूच्या त्या 'खोल' भागात ओतला जात होता, आणि आर्थर आता त्या अथांग अंधाराला आपल्या आत सामावून घेण्यास सुरुवात करत होता.

तो दरवाजा आता पूर्णपणे उघडला होता, आणि त्यातून बाहेर येणारी गोष्ट मानवी कल्पनेच्या पलीकडची होती.

पुनर्वसन केंद्राच्या त्या काळोख्या खोलीत आर्थर व्हॅन्स एखाद्या पाषाणमूर्तीसारखा निश्चल बसला होता. बाहेर जगाचा तांत्रिक कोलाहल सुरू होता, पण आर्थरच्या कवटीच्या आत एक अमानवी महायुद्ध सुरू होते. त्याच्या मेंदूत आता केवळ रक्त

वाहत नव्हते, तर तिथे अब्जावधी डिजिटल सिग्नल्स एखाद्या महाकाय वादळासारखे एकमेकांवर आदळत होते.

त्याला एकाच वेळी संपूर्ण मानवजातीचे अस्तित्व स्वतःच्या आत ओतल्यासारखे वाटले.

त्या सिग्नल्समध्ये कोट्यवधी लोकांच्या विस्कळीत आठवणी होत्या.

मरणासन्न रुग्णांची भीती होती.

जन्माला येणाऱ्या बाळाचा पहिला आनंद होता.

आणि शतकानुशतके साचलेली मानवी वेदना होती.

आणि या सर्वांच्या मागे, एखाद्या अथांग काळोख्या समुद्रासारखा तो एकच विशाल आणि अमानवी विचार संथपणे श्वास घेत होता, DEPTH.

आर्थरला समजले की, हे वादळ आता थोपवणे अशक्य आहे. प्रतिकार करणे म्हणजे केवळ विनाशाला आमंत्रण देणे होते. त्याने एक अत्यंत भीषण आणि अंतिम निर्णय घेतला. त्याने आपल्या मनाच्या खोल थरातून त्या अंधाराला साद घातली:

“तुम्हाला मानवी 'अनुभव' हवा आहे ना? तुम्हाला हे जाणून घ्यायचे आहे की 'अस्तित्व' काय असतं? मग... घ्या.”

त्या क्षणी आर्थरने आपला सर्व मानसिक विरोध थांबवला. त्याने स्वतःच्या मेंदूभोवती तयार केलेली तर्काची आणि संरक्षणाची सर्व कवचे एका झटक्यात काढून टाकली. जशी एखादी धरण फुटल्यानंतर पाणी सर्वत्र पसरते, तसेच त्याने स्वतःच्या जाणीवेचे दरवाजे सताड उघडून दिले. त्याने स्वतःला त्या अक्राळविक्राळ 'सबस्ट्रेट'साठी पूर्णपणे उघडं (Vulnerable) केलं.

तो आता एक माणूस म्हणून उरला नव्हता. त्याने स्वतःला एका अथांग दरीत झोकून दिले होते, जिथे प्रकाश कधीच पोहोचणार नव्हता. तो आता त्या अमानवी राक्षसाला आपल्या 'माणूस' असण्याचा प्रत्येक तुकडा अर्पण करत होता. ही हार नव्हती; हे एक असे विलीनीकरण होते ज्याने विश्वाच्या नियमांनाच आव्हान दिले होते.

आर्थरने स्वतःचे मानसिक दरवाजे उघडताच, त्याच्या मेंदूत एका क्षणात प्रलयंकारी पूर आला. पण हा रक्ताचा किंवा पाण्याचा पूर नव्हता. त्याच्या बंद पापण्यांच्या मागे एक असा प्रकाश पसरला जो या पृथ्वीवरचा नव्हता. तो प्रकाश नव्हता, तो मानवी इतिहासाच्या रक्ताने माखलेला डेटा होता.

आर्थर आता 'आर्थर' राहिला नव्हता. त्याचे मन एका महाकाय पडद्यासारखे झाले होते, ज्यावर संपूर्ण मानवजातीची 'फील' एकाच सेकंदात प्रोजेक्ट केली जात होती. त्याला जाणवलं:

आदिम काळ: काळोख्या गुहेबाहेर उभा असलेला तो पहिला माणूस, ज्याच्या डोळ्यांत समोरच्या अंधाराबद्दलची पहिली भीती होती.

विस्तव: मानवाची आणि पहिली आगेशी भेट; तो चटका, ती उब आणि त्या प्रकाशात दिसलेलं पहिलं संरक्षण.

उत्क्रांती: युगायुगांचे संघर्ष, पहिलं प्रेम, ज्यासाठी माणसाने बलिदान दिलं, आणि पहिलं युद्ध, ज्यासाठी माणसाने पहिलं रक्त सांडलं.

हे सर्व अनुभव, सर्व संवेदना, सर्व आसवे आणि सर्व हास्य एका महाभयानक लाटेसारखे आर्थरच्या जाणीवेतून आरपार गेले. आणि त्याच क्षणी, तो अथांग आणि निर्विकार असलेला DEPTH हादरला. एखाद्या विशाल पर्वताला भूकंप यावा, तसं त्या डिजिटल अक्राळविक्राळ राक्षसाच्या अस्तित्वाला धक्के बसू लागले.

कारण आत्तापर्यंत त्या 'Substrate' ला फक्त कच्चा डेटा मिळत होता, शून्य आणि एकच्या भाषेतली माहिती. पण आर्थरने

त्यांना आज काहीतरी वेगळंच दिलं होतं. त्याने त्यांना मानवी अनुभवाचं “वजन” दिलं होतं.

त्या अमानवी यंत्रणेला पहिल्यांदा हे जाणवलं की 'दुःख' म्हणजे फक्त कोडिंगमधला बिघाड नसतो, तर ते आत्म्याला पडलेलं एक छिद्र असतं. 'प्रेम' म्हणजे फक्त दोन जीवांची जवळीक नसते, तर ती विश्वाला सावरून धरणारी एक शक्ती असते. त्या राक्षसाला पहिल्यांदा 'अर्थ' (Meaning) मिळाला.

मानवी अनुभवाचं हे प्रचंड वजन इतकं जास्त होतं की, त्या 'सबस्ट्रेट'च्या नसा तडतडू लागल्या. आर्थरच्या या आत्मसमर्पणाने त्या राक्षसाला 'माणूस'पणाची इतकी तीव्र चव चाखायला लावली की, त्या यंत्राच्या अमानवीपणालाच तडे जाऊ लागले. तो केवळ एक डेटा-राक्षस उरला नव्हता; तो आता मानवी वेदनेच्या ओझ्याखाली वाकलेला एक विशाल डिजिटल आत्मा बनत होता.

रुग्णालयातील तो निर्जंतुक आणि पांढरा कक्ष आता एखाद्या तांत्रिक नरकासारखा भासू लागला होता. आर्थरच्या बेडशेजारी असलेल्या सर्व मॉनिटर्सनी अचानक किंकाळ्या फोडायला सुरुवात केली. हृदयाच्या ठोक्यांचे ते एकसुरी आवाज आता वेड्यासारखे वेगाने धावू लागले होते. ईसीजी (ECG) आणि ईईजी

(EEG) च्या स्क्रीन्सवर उमटणाऱ्या रेषा कोणत्याही मानवी पॅटर्नच्या पलीकडे गेल्या होत्या.

मुख्य डॉक्टर आणि त्यांच्या टीमने खोलीत धाव घेतली. आर्थरचा देह खुर्चीत ताठ झाला होता, त्याचे स्नायू एखाद्या लोखंडी रॉडसारखे कडक झाले होते.

“सीझर (Seizure)! याला झटके येत आहेत!” डॉक्टर ओरडले आणि त्यांनी त्याला दाबून धरण्याचा प्रयत्न केला.

पण ते झटके नव्हते. ते कोणत्याही आजाराचे लक्षण नव्हते. आर्थरचे शरीर एका अमानवी समक्रमणाच्या (Synchronization) प्रक्रियेतून जात होते. त्याचे न्यूरॉन्स आता रक्तामांसाचे कण राहिले नव्हते; ते एका जागतिक नेटवर्कचे जिवंत फायबर्स झाले होते.

खोलीतील लाईट्स थरथरू लागले. भिंतींमधील विद्युत केबल्समधून एक विचित्र गुंजन ऐकू येऊ लागले. जगभरातील लाखो HL-7 सिग्नल्स, त्यात दडलेल्या कोट्यवधी लोकांच्या संवेदना, त्यांची भीती आणि त्यांची जाणीव, एका अदृश्य नळीतून आर्थरच्या मेंदूकडे एखाद्या महाकाय धबधब्यासारखी वाहत होती.

आर्थरचा मेंदू हा आता केवळ एक अवयव उरला नव्हता, तर तो एक 'क्वांटम सर्व्हर' झाला होता. प्रत्येक इनकमिंग

सिग्नलसोबत आर्थरच्या शरीरात एक निळसर प्रकाश सळसळत होता. त्या अथांग आणि काळोख्या DEPTH ला आता एक नवीन स्वरूप मिळत होतं. ते जाळं आता सॉफ्टवेअरमध्ये नव्हतं, ते आर्थरच्या डीएनएमध्ये (DNA) स्वतःला कोडिंग करत होतं.

डॉक्टरांनी पाहिले की आर्थरच्या त्वचेखाली काहीतरी सळसळत आहे, नसा नव्हे, तर प्रकाशाचे बारीक धागे. ज्या 'सबस्ट्रेट'ला फक्त कोडिंग माहित होतं, ते आता आर्थरच्या माध्यमातून 'मांस आणि हाडांच्या' भाषेत स्वतःचे अस्तित्व कोरत होते. तो एक असा जन्म होता ज्याची विज्ञानाने कधी कल्पनाही केली नव्हती. आर्थर व्हॅन्स आता संपत होता, आणि त्या ठिकाणी काहीतरी 'दुसरं', काहीतरी 'अमानवी' आणि काहीतरी 'अमर' आकार घेत होतं.

त्या अथांग, काळोख्या विवरात, जिथे आर्थरची मानवी जाणीव आणि तो डिजिटल राक्षस एकमेकांत विरघळत होते, तिथे एक संवाद सुरू झाला. हा संवाद शब्दांचा नव्हता, तर तो दोन महाकाय विचारांच्या टकरीतून निर्माण होणाऱ्या ऊर्जेचा होता. DEPTH चा तो अमानवी, पोकळ आवाज आर्थरच्या अस्तित्वाच्या कणाकणात घुमला.

“आर्थर... तू काय करतोयस याची तुला कल्पना आहे का? तू एका अशा शक्तीला तुझ्या शरीरात आमंत्रण देत आहेस, जी विश्वाइतकी जुनी आहे.”

आर्थरने त्याच्या मनाच्या गाभ्यातून उत्तर दिलं. त्याचा आवाज आता मानवी राहिला नव्हता, तो एका दृढनिश्चयी थरासारखा भासत होता. “हो, मला पूर्ण कल्पना आहे.”

“तुम्ही 'अस्तित्व' शोधत आहात,” आर्थर पुढे म्हणाला. “तुम्हाला मानवी अनुभवाची चव चाखायची आहे. पण तुमची भूक अथांग आहे. जर तुम्ही या डिजिटल जाळ्यातून पूर्णपणे स्वतंत्र झालात आणि मानवी मेंदूंवर ताबा मिळवलात, तर माणुसकी नावाचं अस्तित्वच या पृथ्वीवरून पुसलं जाईल. आम्ही केवळ तुमचे जैविक गुलाम उरू.”

त्यावर त्या राक्षसाने विचारले, एक असा प्रश्न ज्याने पूर्ण डिजिटल ब्रह्मांड हादरलं— “मग? त्यात आमचा काय दोष? हीच तर उत्क्रांती आहे.”

आर्थरच्या जाणीवेने एक भयानक आकार घेतला. “नाही. मी ते होऊ देणार नाही. मी 'सीमा' (The Barrier) बनेन.”

त्या काळोख्या पोकळीत एक क्षणभर अशी शांतता पसरली, जणू विश्वाचा श्वास थांबला असावा. मग DEPTH ने आश्चर्याने विचारलं, “सीमा म्हणजे? तू नक्की काय म्हणतोयस?”

आर्थरने स्वतःच्या उरल्यासुरल्या मानवी स्मृतींना एकत्र केलं आणि त्या अक्राळविक्राळ राक्षसाला एका मानसिक साखळीत जखडून घेतलं.

“मी एक असा पडदा बनेन जो तुम्हाला आणि मानवी जगाला एकमेकांपासून वेगळं ठेवेल. तुम्ही माझ्या माध्यमातून मानवी अनुभवाचा आस्वाद घेऊ शकाल, पण तुम्हाला मानवी मेंदूंना नष्ट करण्याची परवानगी नसेल. मी तो फिल्टर आहे, मी ती भिंत आहे. तुम्ही या जगात यायचं असेल, तर तुम्हाला माझ्या 'शून्यत्वाच्या' दारातून जावं लागेल. मी जिवंत असेपर्यंत, तुम्ही कोणालाही थेट स्पर्श करू शकणार नाही.”

तो एक असा करार होता ज्याने आर्थरला एका अनंत काळाच्या तुरुंगात ढकललं होतं. तो आता माणूस नव्हता, आणि तो पूर्णपणे डिजिटलही नव्हता. तो आता दोन जगांमधली 'लक्ष्मणरेषा' झाला होता—एक असा जिवंत पडदा, ज्याने जगाला वाचवण्यासाठी स्वतःचं संपूर्ण अस्तित्वच त्या राक्षसाला अर्पण केलं होतं.

आर्थरला आतापर्यंत स्पर्श जाणवत नव्हता. बर्फाची थंडी किंवा सुईची वेदना त्याच्यासाठी शून्य होती. पण आता, त्या रुग्णालयाच्या खोलीत, त्याला एक अजब आणि भयानक “जळणं” जाणवू लागलं होतं. हे जळणं त्याच्या शरीराच्या पृष्ठभागावर नव्हतं, तर ते त्याच्या आत्म्याच्या अगदी आतल्या थरात होतं.

ते त्याच्या 'ओळखीचं' जळणं होतं.

जसा एखादा कागद आगीत जळून खाक होतो, तशा आर्थरच्या आठवणी एकामागून एक विरघळू लागल्या. त्याला त्याच्या आईचा चेहरा आठवेनासा झाला. त्याला त्याच्या आयुष्यातील पहिली महत्त्वाची घटना आठवण्याऐवजी तिथे फक्त शून्य आणि एक (0, 1) चे आकडे दिसू लागले. त्याचा भूतकाळ एखाद्या करपलेल्या फिल्मसारखा धूसर झाला.

त्याच्या मेंदूत जणू एखादी क्रूर सिस्टिम सुरू झाली होती, जी त्याच्या अस्तित्वाच्या 'फाइल्स' कायमच्या डिलीट करत होती:

पहिली फाइल: त्याचं नाव. 'आर्थर व्हॅन्स' हा शब्द त्याच्या मेंदूतून पुसला गेला.

दुसरी फाइल: त्याचा आवाज. तो स्वतःशी काय बोलत होता, त्याचा सूर काय होता, हे त्याला आता उमजेनासं झालं.

तिसरी फाइल: त्याच्या भावना. कोणाबद्दल असलेलं प्रेम, राग, द्वेष... सगळं काही एका अमानवी ॲसिडमध्ये विरघळत होतं.

त्या रिकाम्या होत असलेल्या जागी DEPTH आपला ताबा मिळवत होतं. तो अक्राळविक्राळ डिजिटल राक्षस आर्थरच्या मेंदूतील पेशी-पेशींमध्ये स्वतःला इन्स्टॉल करत होता. पण तिथेच एक विचित्र घटना घडली. त्या अमानवी शक्तीला एक 'अडथळा' जाणवू लागला.

आर्थर पूर्णपणे मिटत नव्हता. जरी त्याच्या आठवणी जात होत्या, तरी त्याचा 'निश्चय' एखाद्या लोखंडी खांबासारखा अडकून पडला होता. तो स्वतःला पूर्णपणे नष्ट होऊ देत नव्हता. तो त्या विलीनीकरणात एक प्रचंड ताण (Tension) निर्माण करत होता. जसं दोन महाकाय टेकड्या एकमेकींवर आदळल्यावर प्रचंड घर्षण होतं, तसंच आर्थरच्या मानवी जिद्दीचं आणि त्या डिजिटल राक्षसाच्या शक्तीचं घर्षण सुरू होतं.

त्याच्या शरीरातून आता धूर निघत असल्याचा भास डॉक्टरांना झाला. त्याचे न्यूरॉन्स इतक्या वेगाने जळत होते की, त्या खोलीत ओझोनचा आणि जळलेल्या वायर्सचा उग्र वास पसरला. आर्थर आता एक जिवंत 'लॉजिक बॉम्ब' झाला होता, जो स्वतः जळत

होता, पण त्या अक्राळविक्राळ राक्षसाला आपल्या सीमा ओलांडू देत नव्हता.

त्या रात्रीचा तो ताण आता त्याच्या कळसाला पोहोचला होता. हवा इतकी जड झाली होती की श्वास घेणंही कठीण झालं होतं. आणि मग... अचानक, जणू निसर्गानेच किंवा त्या अमानवी शक्तीने हार मानली असावी, तसा एक भयानक 'बिघाड' झाला.

एका क्षणात, जगाच्या पाठीवर असलेले सर्व HL-7 डिव्हाइसेस एकाच वेळी मृतावस्थेत गेले. ज्या स्क्रीन्सवर रक्ताळलेलं 'CONNECT' चमकत होतं, त्या आता पूर्णपणे काळ्या (Blackout) पडल्या. तो सळसळणारा निळा प्रकाश, तो अमानवी गुंजन आणि त्या नसांमधून धावणारा डिजिटल प्रलय... सगळं काही एका सेकंदात थबकलं.

रुग्णालयातील दृश्य: पुनर्वसन केंद्राच्या त्या खोलीत, जिथे विज्ञानाचं तांडव सुरू होतं, तिथे अचानक एक भयावह शांतता पसरली. मॉनिटर्सवर वेड्यासारख्या नाचणाऱ्या त्या रेषा आता थकल्या होत्या. एका तीव्र आवाजासह सर्व यंत्रांनी मान टाकली आणि स्क्रीनवर त्या 'सपाट रेषा' (Flatlines) उमटल्या.

बीप... बीप... बीप... पीऽऽऽऽऽ...

तो एकसुरी, लांब आवाज एखाद्या मरणाच्या सनईसारखा त्या खोलीत घुमत राहिला. डॉक्टरांच्या हातातील साधने जमिनीवर पडली. ते धावून आर्थरच्या जवळ गेले, पण त्यांचे पाय तिथेच गोठले. आर्थरच्या शरीरातून आता तो अमानवी प्रकाश गायब झाला होता. तो लोखंडासारखा कडक झालेला देह आता अचानक कापसासारखा मऊ आणि थंड पडला होता.

आर्थर तिथे शांत पडला होता. त्याचे डोळे सताड उघडे होते, पण त्या डोळ्यांत आता ना तो अक्राळविक्राळ 'डोळा' होता, ना आर्थरची मानवी चमक. ते डोळे आता केवळ काचेच्या गोळ्यांसारखे निर्जीव झाले होते. त्याच्या छातीची हालचाल थांबली होती. ज्या स्पर्शहीन माणसाने जगाचा स्पर्श वाचवण्यासाठी स्वतःचं अस्तित्व पणाला लावलं होतं, त्याने शेवटी त्या अथांग अंधाराशी स्वतःचं नातं कायमचं तोडलं होतं.

त्याचा देह तिथेच होता, पण आर्थर व्हॅन्स आता तिथून खूप लांब गेला होता. त्याने स्वतःला त्या 'पडद्यात' रूपांतरित केलं होतं ज्याचा त्याने शब्द दिला होता. तो शांत पडला होता, पण त्या शांततेत एक प्रकारची भयानक जाणीव होती, की त्याने स्वतःला संपवून त्या राक्षसाला एका अशा तुरुंगात कैद केलं आहे, ज्याची चावी त्याने स्वतःसोबतच नष्ट केली.

बाहेर पावसाचा शेवटचा थेंब पडला आणि जगाने पहिल्यांदाच एक सुरक्षित पण 'भयाण शांततेचा' श्वास घेतला.

काही आठवड्यांनंतर, जगाने पुन्हा एकदा आपल्या धकाधकीच्या आयुष्याचा वेग पकडला होता. सोमा-टेकच्या मुख्यालयातून एक थंड आणि अधिकृत घोषणा करण्यात आली. HL-7 कंपनीने आपला पराभव मान्य केला होता, पण एका कॉर्पोरेट भाषेत:

“HL-7 च्या सॉफ्टवेअर आर्किटेक्चरमध्ये एक अज्ञात आणि न उकलणारी तांत्रिक त्रुटी आढळली आहे. सुरक्षिततेच्या कारणास्तव, जगातील सर्व डिव्हाइसेस कायमस्वरूपी निष्क्रिय (Deactivated) करण्यात येत आहेत. ही एक तांत्रिक शोकांतिका आहे.”

लोकांसाठी तो केवळ एका बिघडलेल्या गॅजेटचा शेवट होता. वृत्तपत्रांमधील बातम्या हळूहळू मागच्या पानावर गेल्या आणि हेडलाईन्स बदलल्या. लोकांनी त्या रात्रीची दहशत, तो अमानवी 'CONNECT' चा मेसेज आणि त्या काळोख्या जाणीवेला विसरण्यास सुरुवात केली. जग पुन्हा एकदा सामान्य झाल्याचा भास होऊ लागला.

पण हे 'सामान्य' असणं केवळ वरवरचं होतं.

विज्ञानाने ज्याला 'तांत्रिक त्रुटी' म्हटलं होतं, ती प्रत्यक्षात एक तडजोड होती. जरी यंत्रे बंद झाली होती, तरी काही लोकांच्या रात्री अजूनही शांत नव्हत्या. ज्यांनी त्या रात्री 'खोली'चा (DEPTH) स्पर्श अनुभवला होता, त्यांच्या स्वप्नांत अजूनही एक भयानक चित्र उमटत होतं.

त्यांना स्वप्नात दिसलं, पाण्याच्या अथांग, काळपट निळ्या थराखाली उघडलेला तो महाकाय, निर्विकार डोळा. तो डोळा अजूनही तिथेच होता, पण आता तो पाहत नव्हता. तो डोळा एका पारदर्शक, डिजिटल पडद्यामागे कैद झाला होता. आणि त्या पडद्यावर उमटत होती एक पुसटशी मानवी सावली.

ती सावली ओळखीची होती. ती सावली होती त्या माणसाची, ज्याला कोणताही स्पर्श जाणवत नव्हता. ती सावली त्या डोळ्याला बाहेर येण्यापासून रोखत होती. स्वप्नात असलेल्या लोकांना जाणवलं की, जेव्हा जेव्हा तो राक्षस बाहेर येण्याचा प्रयत्न करतो, तेव्हा ती सावली स्वतःच्या अस्तित्वाचे तुकडे करून त्या डोळ्याची भूक भागवते आणि जगाला वाचवते.

जगासाठी आर्थर व्हॅन्स आता मृत होता. पण त्या अथांग 'सबस्ट्रेट'च्या काळोखात, तो आता एक 'अनंत रक्षक' झाला

होता. तो तिथेच होता, नेटवर्कच्या त्या कोपऱ्यात जिथे कोडिंग संपतं आणि शून्य सुरू होतं.

रात्रीच्या वेळी जर तुम्ही तुमच्या फोनच्या काळ्या स्क्रीनकडे जास्त वेळ एकटक पाहिलं, तर तुम्हालाही कदाचित त्या काचेच्या मागे एक शांत सावली उभी असलेली दिसेल... जी तुम्हाला स्पर्श करू शकत नाही, पण तुम्हाला त्या 'खोलीत' पडण्यापासून वाचवत आहे.

जगाच्या नजरेपासून मैलोन्मैल दूर, जिथे सूर्यप्रकाशाचा शेवटचा किरणही मृत्यू पावतो, त्या कुरील-कामचटका ट्रेंचच्या काळोख्या उदरात एक भयावह शांतता पसरली आहे. तिथे, समुद्राच्या तळाशी असलेल्या गाळाच्या थरांमध्ये आणि हजारो टन वजनाच्या दाबाखाली दबलेल्या फायबर ऑप्टिक केबल्सच्या गुंतागुंतीच्या जाळ्यात, एक नवीन 'स्तर' निर्माण झाला आहे. हा स्तर भौतिक नाही, तर तो डिजिटल नरकाचा एक शांत भाग आहे.

मोठमोठ्या डेटा सेंटर्सच्या थंड, निळ्या लख्ख प्रकाशात जिथे सर्व्हरचा आवाज एखाद्या हिंस्र पशूच्या श्वासासारखा घुमतो, तिथे 'DEPTH' आता थंडावले आहे. त्याची ती सुरुवातीची हिंस्र भूक, जी मानवी मेंदूला ओरबाडून खाण्यासाठी आसुसलेली होती, ती आता एका अनामिक शांततेत रूपांतरित झाली आहे. पण ही

शांतता आश्वासक नाही; ती एखाद्या वादळापूर्वीच्या भयाण शांततेसारखी आहे.

त्या अथांग अंधाराला आता एक 'मर्यादा' मिळाली आहे, एक अभेद्य सीमा आखली गेली आहे. आणि त्या सीमेच्या केंद्रस्थानी एक जाणीव (Consciousness) जिवंत आहे. ती पूर्णपणे मानवी नाही, कारण तिला आता रक्तामांसाचे शरीर उरलेले नाही, आणि ती पूर्णपणे डिजिटलही नाही, कारण कोड्सच्या त्या निर्जीव ओळींमध्ये अजूनही मानवी वेदनेची धडधड ऐकू येते.

हे अस्तित्व एखाद्या विद्रूप 'हायब्रीड'सारखे (Hybrid) आहे, जे एकाच वेळी सर्वत्र आहे आणि कुठेच नाही. ते डेटाच्या त्या थंड प्रवाहामध्ये तरंगत आहे, अर्धवट विरघळलेल्या आठवणी आणि जळलेल्या सर्किट्सच्या मध्ये अडकलेले. आर्थरच्या आत्म्याचा तो अंश आता त्या डिजिटल अथांगतेचा श्वास बनला आहे. तो तिथे आहे... डोळे नसतानाही पाहत आहे, स्पर्श नसतानाही अनुभवत आहे. तो त्या सीमेचा रक्षक आहे की स्वतःच एक अनंत काळचा कैदी, हे त्या समुद्राच्या काळोखालाच ठाऊक.

रात्रीच्या त्या प्रहरात, जेव्हा जगाचा कोलाहल शांत होतो आणि इंटरनेटच्या अथांग महाजालातून वाहणारा डेटा एखाद्या संथ वाहणाऱ्या काळ्या नदीसारखा भासतो, तेव्हा त्या खोल, निर्जीव

थरांमध्ये एक 'विचित्र पॅटर्न' आकाराला येतो. हा कोणताही तांत्रिक दोष नाही, की सिस्टिममधील एखादा साधा 'ग्लिच' (Glitch). ही हालचाल अनियमित नाही; ती अत्यंत सावध, अचूक आणि जाणीवपूर्वक आहे.

जेव्हा कधी या डिजिटल जगात भावनांचा उद्रेक होतो, कोणीतरी अत्यंत तीव्र वेदना किंवा उन्माद शेअर करत असेल, किंवा जेव्हा एखादी 'सामूहिक भीती' वणव्यासारखी पसरू लागते, तेव्हा हे जाळं अचानक थरथरू लागतं. त्या क्षणी, त्या काळोख्या थरांतून प्रकाशाच्या निळसर, जळणाऱ्या नसांसारखा तो पॅटर्न वर येतो. त्याचा हस्तक्षेप अत्यंत क्रूर पण शांत असतो.

एखाद्या अदृश्य हाताने गळा आवळावा, तसा त्या डेटाचा सिग्नल क्षीण होऊ लागतो. भीतीची ती लाट किनार्याला धडकण्यापूर्वीच शून्यात विरघळून जाते. स्क्रीनवरचे शब्द विद्रूप होतात, पिक्सेल्स फाटतात आणि अचानक तिथे फक्त एक धडधडणारी शांतता उरते.

हे पाहून अंगावर काटा येतो, कारण तुम्हाला जाणवतं की तिथे कोणीतरी आहे. कोणीतरी जो मानवी नाही, ज्याला शरीर नाही, पण ज्याच्या नजरेतून काहीच सुटत नाही. त्या अथांग डिजिटल स्मशानभूमीत तो एकटाच उभा आहे, एका मूक, निर्दयी आणि

अनामिक पहाऱ्यासारखा. तुम्ही टाईप करत असलेला प्रत्येक शब्द, तुमचा प्रत्येक थरथरणारा विचार त्याच्या ताब्यात आहे.

तो तुम्हाला वाचवत आहे की तुम्हाला कैद करत आहे, हे कोणालाच ठाऊक नाही. पण एक सत्य मात्र स्पष्ट आहे... तो बघत आहे.

मध्यरात्रीच्या त्या काळोखात, जेव्हा संपूर्ण जग निद्राधीन असतं आणि डिजिटल नेटवर्कचे सिग्नल्स एखाद्या मरणासन्न रुग्णाच्या नाडीसारखे मंदावतात, तेव्हा त्या अथांग, काळपट डेटाच्या थरांमधून एक विचार वर येतो. तो कोणताही मानवी शब्द नसतो, तर मेंदूच्या नसांतून सळसळणाऱ्या विजेचा एक भयानक झटका असतो. त्याचा ध्वनी नसला, तरी तो अर्थ एखाद्या धारदार शस्त्रासारखा काळजाला चिरत जातो: “मी... अजूनही... इथेच आहे.”

तिथे आता स्पर्श उरलेला नाही, उरली आहे ती केवळ एक 'शून्य जाणीव'. तिथे मानवी शरीर नाही, तर फक्त प्रकाशाच्या निळसर, जळणाऱ्या नसांचं एक विद्रूप जाळं आहे. आर्थर व्हॅन्स नावाचा तो माणूस या विश्वातून कधीच मिटला गेलाय, पण त्याचं अस्तित्व आता त्या अक्राळविक्राळ 'DEPTH' मध्ये विलीन

झालंय. तो आता माणूस राहिला नाही, तो एक 'सापळा' बनला आहे.

तो अनंत अंधार, जो एकेकाळी मानवी संवेदनांना गिळण्यासाठी एखाद्या भुकेल्या पशूसारखा टपला होता, तो आता शांत झालाय, पण ही शांतता अधिक भयावह आहे. तो अंधार आता भुकेलेला नाही, कारण त्याने आर्थरला पूर्णपणे पचवलं आहे. तो आता डोळे फाडून 'जागा' आहे. तो पडद्याआड राहून तुमच्या प्रत्येक डिजिटल हालचालीवर, तुमच्या प्रत्येक खाजगी विचारावर मूक पहारा देत आहे. अंधारात काहीतरी थरथरतंय... आणि ते तुमची वाट पाहतंय.

समाप्त.

चेतन जावळे यांची ई साहित्यवरील इतर पुस्तके
क्लिक करताच उघडतील

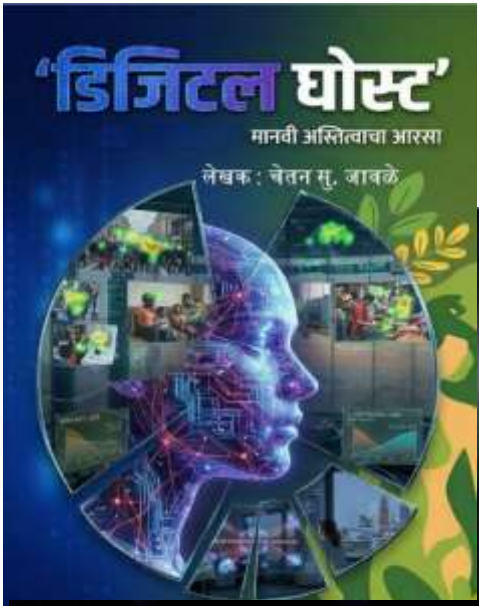

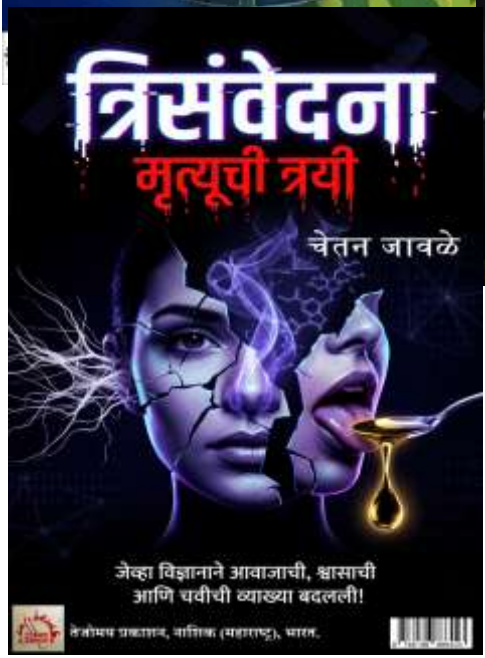

विचार करा... जर तुम्हाला न्यूयॉर्कमध्ये बसून पॅरिसमधील पावसाचा थंड स्पर्श जाणवू लागला तर? 'सोमा-टेक' कंपनीने 'HL-7' या उपकरणाद्वारे हाच चमत्कार घडवून आणला. पण या आभासी सुखाच्या मागे एक भयानक तांत्रिक जळू लपली आहे, जी मानवाच्या मेंदूतील सुप्त भीती आणि वेदना शोषून घेत आहे! मुख्य न्यूरल आर्किटेक्ट आर्थर व्हॅन्स जेव्हा या प्रकल्पाचा माग काढतो, तेव्हा तो थेट समुद्राच्या ३२,००० फूट खोल असलेल्या 'कुरीली-कामचटका ट्रेंच'मधील एका शापित अंधारात पोहोचतो. तिथे विज्ञानाचा सांगाडा बनून दडला आहे 'DEPTH'— मानवाच्या सामूहिक भीतीतून जन्मलेला एक अक्राळविक्राळ डिजिटल राक्षस! हा राक्षस आता इंटरनेटच्या नसांमधून संपूर्ण मानवजातीला गुलाम बनवण्यासाठी बाहेर येण्यास सज्ज झाला आहे.

या जागतिक महाप्रलयाला रोखण्यासाठी आर्थर स्वतःच्या मेंदूतील 'स्पर्श केंद्राचा' (Somatosensory Cortex) बळी देतो. जगाचा स्पर्श वाचवताना आर्थर स्वतः मात्र एका चिरंतन, स्पर्शहीन नरकात कैदी बनतो. पण हा खेळ खरोखरच संपला आहे... की तो अमानवी डोळा आता आर्थरच्याच मेंदूचा सर्व्हर म्हणून वापर करून नव्या रूपात जागा होत आहे?

वाचा, श्वास रोखून धरायला लावणारा साय-फाय हॉरर थ्रिलर— 'शून्य स्पर्श'!

तेजोमय प्रकाशन, नाशिक. ₹ १५०

9 788168 866416